

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା (କୋଶଲୀ ଅନୁବାଦ)

ପ୍ରକାଶ ପାଠକ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ସଏଦ୍ କୁଷ୍ଠ ମହାପୁରୁଷ ଚୂଡ଼
ବାହାରିଛେ । ଇ ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଉଁଝା ପୁଅପୁରାନ୍ ଆର
ଚାରୁଛି ବେଦର ସାର ବଳି ଜନା ଅଛେ । ଇଥିର ଗ୍ୟାନଟା
ବଡ଼ହେ ସମୁଦ୍ର ଆଏ । ଗୀତା ବୁଲ୍ ବୁଲ୍ କରି ପଡ଼ଲେ
ଗ୍ୟାନ୍ ପୁର ପୁର କରି ହିଟ୍ସି ।

ଶୁନ୍ରେ ପୁତା,
ଖାଏବୁ ପିତା, ଖାଏବୁ ଗୀତା,
ତେବେ ଯାଇ ହେବୁ ଜଗତଜିତା ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା

(କୋଶଲୀ ଅନୁବାଦ୍)

SRIMAD BHAGABAD GITA

(AS IT IS IN KOSHLI)

ପ୍ରକାଶିକା - ଶ୍ରୀମତୀ ଜାନଦେବୀ ପଧାନ

ସାହାଜ୍ - ୧୫ ଟଙ୍କା ମ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା SRIMAD BHAGABAD GITA

(କୋଶଲୀ ଅନୁବାଦ୍) (AS IT IS IN KOSHLI)

ଅନୁବାଦକ -

ପ୍ରକାଶ ପଧାନ

ଗ୍ରାମ-ଅଇଲାସାରୀ

ପୋ:ଅ-ସମାଲାଇଚୁଆଁ

ଭାୟା-ଡୁଂଗୁରିପାଲି

ଜିଲ୍ଲା-ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ଫୋନ୍: ୦୬୬୫୩-୨୧୫୩୭୧

ମୋ:- ୯୯୩୮ ୦୭୦୧୯୦

Translator-

Prakash Padhan

Vill-Ainlasari

Po.-Samalaichuan

Via-Dunguripali

Dist.-Subarnapur (KOSAL)

Ph.: 06653-215371

Cell: 9938070190

ODISHA

Email : PrakashPadhan@gmail.com

ଏହେଦେର ଠିକ୍ନା

ପ୍ରକାଶ ପଧାନ

ସାମାଜିକ୍ ବିକାଶ ଅଧିକାରୀ

ଲେପ୍ଟା ସୋସାଇଟୀ

ଏନ୍-ଏଚ୍-୬

(ଜୁଏଲିଆ ଅଫିସ୍ ପାଣେ)

ବରଗଡ଼

Consultant,

UNICEF, Uttar Pradesh

ଛାପିଛନ୍ :- ଗଣଶକ୍ତି ପ୍ରେସ୍, ବରଗଡ଼

ପଦେ ଅପେ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ରର ଗୁଡ଼େ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଏ ମୋହନୁ
ମୋକ୍ଷ ତକ୍ ଜୀବନର ଚଟକା ପାନ ହିଟାବାର । ଗୀତା କେ ସରଳ
ସହଜ୍ ରୁପେଁ ଘରେ ଘରେ ପୁରେ ପୁରେ ଚପାବାର ଲାଗି ମୁକ୍ତି
ଚେରେଷଟା କରୁଛେଁ । ପଞ୍ଜୁର ପାହାତଳେ ଗୀତା ଶ୍ଳୋକର ଗୁଟାମୁଟା
କୋଶଲୀ ଅନୁବାଦ୍ ମୁକ୍ତି ସେତୁବଧ୍ ରୁନ୍ତା ମୁଷାଟେ ଆଏଁ । ବହି
ଆକାର ସାନ କରବାର ଲାଗି ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଳୋକ ନାହିଁ ଜୁରି ନ । କେନ୍ଦ୍ର
ଭୁଲ୍ ତୁକ୍ ଦେଖିଲେ ଜରୁଲ ମତେ ଜନାବେ । ସେଟା ପିଠିର ଛପାଥୁ
ସୁଧରେଇ ନେମି ।

ମୁକ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟୁର (ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର) କଲେଜ୍ନ ପଢ଼ଲାବେଳେ
ମୋର ଗୁରୁ ଯୋଗାଚାର୍ଯ୍ୟ ଜୟଦେବ୍ ତନ୍ତ୍ରସନା (ସେତେବେଳର
ପ୍ରିନ୍ସିପାଲ୍) ଠାନ୍ ଗୀତା ପଢ଼ବାର ବ୍ୟସେରା କରିଥିଲି । ଫି ଦିନ
ଯୋଗ କିଲାସ୍ନ ଗୀତାର ଡାକର କେତେ କୋଶଲୀ ଗୀତ ଶୁନି ଶୁନି
ପଦ୍ମ ପଏଟ୍ ହଇଗଲା । ହେତକେ ବିଲାସପୁରେ (ଛତିଶଗଡ଼)
ଥିଲାବେଳେ ଗୀତାକେ ସୁହୁଜି କୋଶଲୀଥୁ ଅନୁବାଦ୍ କରବାରଟା
ମୋର ମୁଡ଼କେ ଭୁକଲା । ଚାକ୍ରି ବୁଡା ଆର ଲେ ଲେଜିରା ଥୁ ସାନିଘାଟି
ହଇକରି ମୁଲୁ ଶେଷ ତକ୍ ଅନୁବାଦ୍ନୁ ବହି ଛପାବାର ତକ୍ ଲକ୍ଠକ୍
ଚାଏର ବଛର ସମିଆ ଲାଗିଗଲା । ଶୁଭେ ସାଏତେ ମୋର ଧରମ୍
ସ୍ତ୍ରୀରି ଭି ଇଥୁ ସାହାଜ୍ ଦେଇଛନ୍ । ଆସ୍ତିକ୍ ଭଗବତ୍ମାନେ ଆଉର
କୋଶଲୀ (ସମଲପୁରୀ) ଭାଷାର ସଧିଲିଆ ମାନେ ଗହ ଗହ ହଇକରି
ଇ ବହିକେ ପଢ଼ବେ ବଲି ମୋର ଆଶ୍ ଆର ବିଶାସ୍ । ହରେ କୃଷ୍ଣ । ।

ତା. ୦୯.୧୧.୨୦୦୮

କାର୍ତ୍ତିକ୍ ରବି ଏକାଦଶୀ

ପ୍ରକାଶ ପଧାନ

ସୂଚୀପତ୍ର

ଅଧିଆ	ଯୋଗ	ପୃଷ୍ଠା
ପହେଲା	ବିସ୍ମାଦ୍ ଯୋଗ	୧
ଦୁତିଆ	ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗ	୭
ତୃତୀଆ	କର୍ମ ଯୋଗ	୧୭
ଚାଏର୍	ଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ	୨୪
ପାଚଁ	ସନ୍ଧ୍ୟାସ୍ ଯୋଗ	୩୧
ଛଅଁ	ଆତ୍ମସଂଯମ୍ / ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ	୩୬
ସାତ୍	ଗ୍ୟାନ୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ	୪୩
ଆଠ୍	ତାରକ୍ ହ୍ରୁଦ୍ ଯୋଗ	୪୮
ନଅଁ	ରାଜ ବିଦ୍ୟା ରାଜ୍ ଗୃହ୍ୟ ଯୋଗ	୫୩
ଦଶ୍	ବିଭୂତି ଯୋଗ	୫୯
ଏଗାର	ବିଶ୍ୱରୂପ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ	୬୬
ବାର	ଭକ୍ତି ଯୋଗ	୭୬
ତେର	କ୍ଷେତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟ ବିଭାଗ୍ ଯୋଗ	୭୯
ଚଉଦ	ତ୍ରିଗୁଣ ବିଭାଗ୍ ଯୋଗ	୮୪
ପନ୍ଦର	ପରୁଷୋତ୍ତମ୍ ଯୋଗ	୮୯
ସୁଲହ	ଦେବତା ଅସୁର ସମ୍ପଦ୍ ବିଭାଗ୍ ଯୋଗ	୯୩
ସତର	ଶ୍ରଦ୍ଧାତ୍ରୟ ବିଭାଗ୍ ଯୋଗ	୯୭
ଅଠର	ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ	୧୦୨

ଓଁ ଶ୍ରୀ ପରମାତ୍ମନେ ନମଃ

ପଦ୍ମେଲ୍ଲା ଅପିଆ

ବିଷ୍ଣୁମାଦ୍ ଯୋଗ

ଧୁରନ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ପର୍ରାଲେ- ଆହୋ ସନ୍ତଜ୍ଜ ! ଧରମ୍ ଠାନ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର
ନ ଯୁଦ୍ଧ କର ବାର ଲାଗି ଠୋଲ୍ ହଜ୍ଜନ୍ ମୋର ପୁଓ ଆର
ପାନ୍ତୁର ପୁଓମାନେ କାଶା କାଶା କଲେ କହତ ? ।୧ ।

ସନ୍ତଜ୍ଜ କହେଲେ-ପାନ୍ତବ ମାନକର ସଏନ୍ ସଜାକେ ରଜା
ଦୁରଯୋଧନ୍ ଦେଖିକରି ଦ୍ରୋଣାର୍ଯ୍ୟ ପାସକେ ଯାଇକରି କହେଲେ-
ହେ ଗୁରୁଦେବ ! ସାହାଦେ ପାନ୍ତବର ପୁଓମାନେ କେନ୍ତା ସଏନ୍ ସଜା
ବନେଇଛନ୍ ଦେଖୁନ୍, ଯେନ୍ ସଏନ୍ ଘେରାକେ ସମି
ନାହିଁ ହଏ । ୨-୩ ।

ବଡ଼େ ସିଘା ବୀର ଭୀମ ଅରଜୁନ୍, ମହାରଥୀ ସାତ୍ୟକି, ଲମରଦାର
ବଡ଼ଖାରଜା ବିରାଟ, ଦୁରପଦ, ଧୂସଟକେତୁ, ଚେକିତାନ, ବଲ୍ଲବାନ୍
କାଶିରଜା, ପୁରୁଜିତ, କୁନ୍ତିଭୋଜ, ମୁନୁଷ୍ଟକର ମୁରଧୁନିଆଁ ଶୈବ
ଅଛନ୍ । ୪-୫ ।

ପରାକ୍ରମୀ ଯୁଧାମନୁ୍ୟ, ବଲ୍ଲବାନ୍ ଉତ୍ତମୌଜା, ସୁଭଦ୍ରାର ପୁଓ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ଆର ଦ୍ରୌପଦୀର ପାଁଟି ପୁଓ-ଇ ସତେ ମହାରଥୀ ଆନ୍ । ୬ ।

ହେ ବାମହନ୍ ମଏଧେଁ ବଡ଼ ଗୁରୁଦେବ ! ଆମର ସେନା ଥି ଯେନ୍
ସରସା ମହାବୀର, ମହାରଥୀ ଅଛନ୍, ସେମାନକର ନାଁ ଗାଁ କହୁଛେ । ୭ ।

ଆପଣ ଖୁଦ୍ ପରବଲ୍ ପରାକ୍ରମୀ, ଭୀଷ୍ମ, କରନ, କୁରପ, ଅଶ୍ବତ୍ଥାମା, ନିକରନ, ଭୂରିସରବା, ସୋମଦତ୍ତ ଆର ଜୟଦ୍ରଥ ସଜ୍ ହଇଛନ୍ । ୮ ।

ଇମାନକର ଛତା ଯୁଧନେ ମୋର ଲାଗି ଜୀବନ୍ ଦେବାରକେ କେଥିନି ମାରକ୍ତିଆ ରଜା ଅଛନ୍ । ୯ ।

ମହାବୀର ଭୀଷ୍ମ ଆମର ସେନାପତି ଅଛନ୍ । ଭୀମର ଲେଲହା ପାଣ୍ଡବସେନା ଥୁରେ ଆଏ, ଆମର ସାଁଗେ ବଲ୍ କଟି ହେଲା ବାଗିର ନାଲି ଲାଗବାର । ଇଥିର ଲାଗି ମୁଇଁ କହୁଛେଁ ସତେ ଯାକିର ଭୀଷ୍ମକେ ଚାରହିଆଡୁ ଜୁଗିଥିମା ଆର ସଏନ୍ ସଜାର ପୁଡ଼ଗିଲ୍ ମାନକୁ ଚଉକସ୍ କରି ରୁଟି ଦେମା ୧୦-୧୧ ।

କଉରବ ବୁଢ଼ା ପରତାପି ଅଜା ଭୀଷ୍ମ ଦୁରଯୋଧନର ହୁରୁଦ୍‌କେ ଉସତ୍ କରବାର ଲାଗି ସିଂହର ରତି ବାଗିର ବଡ଼ ଘାଏଁ ଶିଖ୍ ପୁକ୍ଲେ । ୧୨ ।

ତାରପରେ ଶିଖ୍, ନଗାଡ଼, ଢୋଲ, ମାନ୍ଦଲ, କାହାଲି ସବୁ ବଜାଗଜା ଏକଦମ୍ ପାରକେଁ ଦୁଲକି ଉଠଲା । ୧୩ ।

ହେତ୍‌କେ ପର୍ତ୍ତା ଘୁଡ଼ାର ରଥଥି କୁଷ୍ଠ ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶିଖ୍ ପୁକ୍ଲେ, ଅର୍ଜୁନ୍ ଦେବଦତ୍ତ ଶିଖ୍ ଆର ଭୀମ ପୌଣ୍ଡ୍ର ଶିଖ୍ ପୁକ୍ଲେ । ୧୪-୧୫ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରର ଅନନ୍ତ ବିଜୟ, ନକୁଲର ସୁଘୋଷ୍ ଆର ସହଦେବର ମଣିଷୁଷ୍ଟକ୍ ଶିଖ୍ ବାଜଲା । ୧୬ ।

ଧନୁଶର ଧାରୀ କାଶୀରଜା, ମହାରଥୀ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଆଉ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ, ବିରାଟ୍ ରଜା, ଯୁଧିଷ୍ଠିରୀ ସାତ୍ୟକି, ଦୁରପଦ୍ ରଜା, ଦ୍ରୋପଦୀର ପାଁଟି ପୁଓ, ଗଣା ତେଜା ବାଲା ଅଭିମନ୍ୟୁ - ଇ ସତେ ସବୁଆଡୁ ବରଜସି ଶିଖି ଫୁଲେ । ୧୭-୧୮ ।

ଇ ଭୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ୍ ନୁ ଆକାଶ ପାତାଳ କିପି/ଦୁଲକି ଉଠିଲା ଯେ ଧୁରତରାଷ୍ଟ୍ର ଆତର ଯୁଧା ମାନକର ଛାତିର ପଞ୍ଜିରା ଥରିଗଲା । ୧୯ ।

କଉରବ ଆତର ସେନା ଶର ମାରବାରକେ ତରତରେଇ ଉଠିବାର ଦେଖିକରି ଅରଜୁନ୍ ତାକର କପିଧଜ୍ ନନ୍ଦିଘୁଷେ ଧନୁ ଉଠାଲେ । ୨୦ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ ମହାବାହୁ ହୁରଷିକେଶ୍ ! ଦୁହି ସେନାର ମଝାମୁଝି ମୋର ରଥ ଘାଏ ରଖ । ୨୧ ।

ଏନ୍ତା ଠାନେ ରଥ ରଖ, ଯେନ୍ ବୀର ମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ଲଢ଼ବାର ଲାଗି ତହୁଁକିକରି ଆସିଛନ୍ ସେମାନକୁ ମୁଇଁ ଦେଖିମି । ଆର ଭିଲ ମୋର ସାହାପଖର ଯୁଧାମାନକୁ ଦେଖିମି । ୨୨ ।

ଯେନ୍ ବୀର ମାନେ ଗୁଲମାଲିଆ ଉରାଟିଆ ଦୁରଯୋଧନର ପଟିଆ ଯୁଧନେ ଯୋଗ୍ ହଇଛନ୍, ତାହାକୁଁ ବନେକରି ଟିକେ ଦେଖିମି । ୨୩ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ହେ ରାଜନ୍ ! ଅରଜୁନର ଇ କଥା ଶୁନି କରି ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଥକେ ବାହିନେଇ କରି ଦୁହିସେନାର ମଝି ରଖିଲେ । ୨୪ ।

ଭୀଷ୍ମ, ଦ୍ରୋଣ, କରନ ଆଉ ଉଝା ରଜାମାନକୁ ଦେଖେଇକରି ଶୀରକୁଷ୍ଠ କହେଲେ- ପାର୍ଥ ! ଇ ସବୁ କଉରବ ସେନାମାନକୁ ଦେଖ । ୨୫ ।

ଅରଜୁନ୍ ଦୁହି ସାହାପଖର ବୀର ମାନକର ମଧ୍ୟେ ନିଜର ବାପ
ସମାନ ଲୋକ, ଗୁରୁ, ଅଜା, ମାମୁଁ, ଭାଏ, ପୁଅ, ନାତି, ଶଶୁର ଆର
ବି ଲାଗେଲେସର ମାନକୁ ଦେଖଲେ । ୨୬ ।

ଇ ସମକୁ ଦେଖିକରି ଅରଜୁନ୍ କେଥନିକେତେ ଦୁଃଖମନା ହେଲେ,
ତାକର ଆଖିର ପାଏନ ଥପ ଥପେଇ ଗଲା । ୨୭ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ କୁଷ୍ଠ ! ଦୁହିଆଡେ ନିଜର ଲୋକ ମାନକୁ
ମୁଇଁ ଦେଖାଲି । ୨୮ ।

ଆଗମୁଡେ ଇ ମାନକୁ ଦେଖିକରି ମୋର ହାତଗୋଡ଼ ଦିହିମୁଡ଼
ବସିଯଉଛି, ଟାଟି ଶୁଖି ଯଉଛି, ଦିହି ଥରୁଛି ଆର ରୁଆଁ ଟେକରେଇ
ଯଉଛି । ୨୯ ।

ମୋର ହାତୁଁ ଗାଣ୍ଡିବ୍ ଖସରି ପଡୁଛି, ମୋର ଦିହର ଛାଲ ଜଳିପୁଡି
ଯଉଛି, ମୋର ମନଟା କିନ୍ଦରି ଯଉଛି, ସୋର ବୁଡି ଯଉଛି,
ଇଠାନେ ଛନେ ଭିଲ୍ ଠାଡ଼ ହେବାର ଲାଗି ମୋର ବସୁ ନାଜନ । ୩୦ ।

ମୁଇଁ ଇ ଯୁଧନେ ସବୁ ଉଲଟିଆ ଦେଖୁଛେଁ, ଇ ନିଜର ଲୁକକୁ ମାରିକରି
ମୋର କାଏଁ ଲାଭ ଲବ୍ଧି ହେବା । ୩୧ ।

ଇ ଯୁଧ ଜିତିକରି କାଁ କରମି । ଇନ୍ଦ୍ରା ରାଏଜ ସୁଖ ତ ମୋର ଜୀବନେ
ଦରକାର ନାହିଁ । ୩୨ ।

ଯେନ୍ ମାନକର ଲାଗି ରାଏଜ୍ ଦରକାର ଆଏ ସେମାନେ ତ ଧନ
ଜୀବନର ଆଶ୍ଚ ଛାଡିକରି ଇଠାନେ ଯୁଝିଛନ୍ତି/ଠୋଲ୍ ହଇଛନ୍ତି । ୩୩ ।

ଶିଖିଆ ଗୁରୁ, କକା ବବା, ପୁଓ ପୁତ୍ରରା, ଅଜା, ନାତି, ମାମୁଁ, ଶଶୁର,
ଶଲା ଆର ସମ୍ପର୍କ କୁଟୁମ୍ବ ବଂଶୀଆ ସଭେ ଇନେ ଗଦା ହଇଛନ୍ । ୩୪ ।

ହେ ମଧୁସୂଦନ୍ ! ଇ ସଭେ ମତେ ପଏରଛା ମାରିନେଲେ ଭିଲ୍ ଇ
ସାଧା ରାଇଜ୍ ଗୁଟ୍ କ ମୋର ଲାଗି ଛାର ଆଏ, ତିର ଲୋକ୍ ପାଏଲେ
ଘଲେ ମୁଇଁ ସେମାନକୁ କେତେଁ ତି ନାଇଁ ମାରି ପାରେଁ । ୩୫ ।

ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଇ କଉରବମାନକୁ ମାରିକରି ମୋର କାଏଁ ସୁଖ
ହେବା, ବରଂ ଇମାନକୁ ଦିନାଶ୍ କଲେ ମୁଇଁ ପାପି ହଇଯିମି
(କାରନ୍ ଇମାନେ ଭାଇଆନ୍) । ୩୬ ।

ହେ ମାଧବ ! ମୋର ଇ ନିଜର ଆତ୍ମାର ଭାଇ କଉରବମାନକୁ
ମାରବାରଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ସେ । ନିଜର ଲୁକକୁଁ ମାଏଲେ କାଏଁ ସୁଖ
ହେବା । ୩୭ ।

ଇମାନେ ଲୁଭର ମାତେ ବଅଁଶ୍ ବୁଡା ପାପ୍ କେ ନାଇଁ ଜାନି
ପାରବାର । ୩୮ ।

ହେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ! ଆମେ ଜାନି ଜାନି ଇ ବଅଁଶ୍ ବୁଡା ପାପ୍ କେନ୍
ଥେଇ କରମୁଁ । ୩୯ ।

ବଅଁଶ୍ ବୁଡିଗଲେ ସନାତନ୍ କୁଲର ଧରମ୍ ବୁଡିଯାଏସି, କୁଲର ଧରମ୍
ବୁଡ୍ଲେ ବଅଁସ ଥି ତ ପାପ ଅଧରମ୍ ବଡ୍ସି । ୪୦ ।

ହେ କୁଷ୍ଠ ! ପାପ୍ ଅଧରମ୍ ବଡ୍ଲେ ବଅଁଶର ବହ୍ ଭୁଆସେନ୍ ମାଏଠି
ମାନେ ଦୁରୁରା/ ବିଟାଂଗି ହଇକରି ଜାରଜ ଜନମ୍ କରସନ୍ । ୪୧ ।

ବଅଁଶେ ଜାରଜ ଜନମ୍ ହେଲେ ସେ କୁଲ ନରକେ ପଡ଼ି । ପିତରୁ
ପୁରୁଷର ଲୁକେ ପିଣ୍ଡ ପାନି ନାହିଁ ପାଆନ୍ ଆର ନରକେ ବାସ୍ କରସନ୍ ।
ବରନ୍ସକର ଦୋଷଥୁ କୁଲ ଧରମ୍ ନାଶ ହେସି । ୪୭-୪୮ ।

ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଯେନ୍ ମାନକର କୁଲଧରମ୍ ନାଶ ହେସି ସେମାନେ
ନକେ ପଡ଼ସନ୍ ବଲିକରି ସୁନିଛୁ । ୪୪ ।

ଓହୋ, ଆମେ ଇ ସାଧା ରାଇଜ୍ ଲୁଡେ କେନ୍ଦ୍ରା ପାୟ କରବାକେ
ଯଉଛୁ । ରାଏଜ୍ ଆଉର ସୁଖ ପାଏବାର ଲୁଡେ ନିଜର ଲାଗେଲେସର
ମାନକୁ ମାରବାର ଲାଗି କସି ହଉଛୁ । ୪୫ ।

ଜଦ୍ରି ଅସ୍ତରଧାରୀ ଧୁରତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଓମାନେ ମତେ ନିସସ୍ତର
ଦେଖିକରି ମାରିନେବେ, ସେଟା ମୋର ଲାଗି ଜହ ମଙ୍ଗଲ ହେବା । ୪୬ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରନ ଅରଜୁନ୍ ଏନ୍ଦ୍ରା ବିସ୍ମାଦ୍ ହଜକରି
ଧନୁଶର ଛାଡି ଦେଲେ ଆର ରଥେ ଲଥୋକରି ବସି ପଡ଼ଲେ । ୪୭ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ପହେଲା ଅଧିଆ ସରଲା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଦ୍ଵିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ

ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗ

ସନଜଜ କହେଲେ- ଅରଜୁନର ଗୁଲ୍‌ଗୁଲ୍ ମୁହଁ, ଛଲଛଲ ଆଁଶର ଲହ ଆର କରୁନା ଦେଖିକରି କୁଷ୍ଠ ମହାପୁରୁ କହେଲେ । ୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ତମକୁ କି ଅସମିଆଥି କେନ୍ଦ୍ରା ମୋହ ହେଲା ? ଇଚା ମହାତ୍ମା ଲୁକର ଚଳନ୍ ନୁହେଁ ସେ, ଇଚା ସରଗ୍‌କେ ନାହିଁ ନିଏ କି ଯଶ୍ କିରତି ନାହିଁ ଦିଏ । ୨ ।

ସେଥିର ଲାଗି ମାଇ ବାଗିର ନାହିଁ ହ, ତମର ଲାଗି ଇଚା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ସେ, ତରଭଏ ଛାଡ଼ିକରି ଯୁଦ୍ଧର ଲାଗି ଠିଆଡ଼୍ ହ । ୩ ।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ମଧୁସୁଦନ ! ଭୀଷ୍ମ, ଦ୍ରୋଣ ଦୁହେଁ ମୋର ମାଏନ୍ ମାନ୍‌ତା ଆନ୍, ତାହାକୁ କେନ୍ଦ୍ରାକରି ଶର ମାରମି ଆର ଲଢ଼ମି । ୪ ।

କି ଗୁରୁଜନ୍ ମାନକୁ ମୁହିଁ ନାହିଁ ମାରିକରି ଭିକ୍ ମାଗଲେ ପଛେ ଭଲ ହେବା । ଗୁରୁଜନ୍ ମାନକୁ ମାରିକରି ରକତ୍ ସନା ଧନ୍ ଦରବ୍ ଆର ରାଏଜ୍ ସୁଖ ଭୁଗମି କାଏଁ ନ । ୫ ।

ଯୁଦ୍ଧ କରବାରଟା ଭଲ କି ଅସାର ମୁହିଁ ନାହିଁ ଜାନି । ମୁହିଁ ଇଚାଡ଼ି ନାହିଁ ଜାନି ଯେ ଆମେ ଜିତ୍‌ମୁ କି କଉରବ ମାନେ ଜିତ୍‌ବେ । ଯେନ୍ କୁରୁମ୍ ବାଗୁମ୍ ମାରିକରି ମୁହିଁ ଜିଇଁବାର କେ ନାହିଁ ଚାହେଁବାର, ସେ ମୋର ଲାଗେଲେସର ମାନେ କି ଯୁଦ୍ଧନ ସଜ୍ ହଇଛନ୍ । ୬ ।

ମତେ ଡରୁଛି ଦୋଷ ଧରିଛି, ଧର୍ମର ବିସୋ ଥି ମୋର ମନ,
ଗୁହଲେଇ ହଉଛି । ମୁଁ ତମକୁ ପଚାରୁଛି- ଯେନ୍ତା କଲେ
ବେସକ୍ କଲ୍ୟାଣ ହେବା ସେଟା କହ । ମୁଁ ତମର ଚେଲା ଆସି,
ମୁଁ ତମର ଶରଣ ପଶିଛି, ମତେ ବନେ ବୁଧି ବଡ଼ । ୭ ।

ଇ ପୁରୁଥି ନ ନିଷ୍କାନ୍ତକ୍ ଧନ ଧାନ୍ ଚାନ୍ଦ୍ର ପାଇକରି, ଦେବତା
ବାଗିର ମାଲିକ୍ ହଇକରି ଭି ଇ ଦୁଖ ଯିବାର ବାଟ୍ ମୁଁ ଦେଖି ନାହିଁ
ପାରବାର । ୮ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ହେ ରାଜା ! ଅରଜୁନ୍ ଏକା କହିକରି କୁଣ୍ଡ କେ
'ଯୁଦ୍ଧ ନାହିଁ କରେ' ବାଧେ ଆର ମୁରଜ୍ଜମାନ ହଇକରି ତୁମ୍ଭ
ପଡ଼ିଗଲେ । ୯ ।

ହେ ଭରତବଂଶୀ ଧୁରତରାଷ୍ଟ୍ର ! ଦୁହିସେନାର ମଝି ବିଷ୍ଣୁ ମାଦ୍ ଅରଜୁନ୍
କେ ମୁଲକି ହୁଏ ନେ କୁଣ୍ଡ ମହାପୁରୁ ବାଧେ । ୧୦ ।

ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ମୁନଷ୍ଟକର ଲାଗି
ଦୁଖ ନାହିଁ କରବାର କଥା, ତାକର ଲାଗି ତମେ ବିସ୍ମୟ ହଉଛ
ଆର ପଣ୍ଡିତ ମିତାନ କଥା କହୁଛ । ମଲାଗଲା କି ଜିଇଁଲା ଲୁକର ଲାଗି
ପଣ୍ଡିତ୍ ମାନେ ଶୋକ୍ ନାହିଁ କରନ୍ । ୧୧ ।

ସବୁ କାଳେ ସବୁ ଯୁଗେ ତମେ ମୁଁ ଜନ୍ମି ଥିଲି, ଇ ରଜା ମାନେ ଭି
ଥିଲେ । ଆଘୋ ଥିଲି ଆର ଆଘକେ ଭି ଆମେ ସତେ ନାହିଁ ରହୁଁ ବଳି
କଥା ନାହିଁନ । ୧୨ ।

ଇ ଦିହିତା ପିଲା, ଜୁଆନ୍ ଆର ବୁଢ଼ା ହେସି, ତାହେରୁ ଦିହି ଛାଡ଼ିକରି
ହେନ୍ତା ଆର ଗୁଡ଼େ ଦିହି ଧର ସି । ଇ ବିସେ ଥି ଧୀର ପୁରୁଷ ମୋହିତ୍
ନାହିଁ ହଏ । ୧୩ ।

ଇହିୟର ଆଏତେଁ ରହିକରି ମୁନୁଷ ସୁଖ ଦୁଖ ଭୁଗୁଛେ, ଶୀତ ଖରା
ସହୁଛେ, ଇ ଅନିତ୍ୟ ଥି ତମେ ବିଦଲିତ୍ ନାହିଁ ହ । ୧୪ ।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ସୁଖ ଆର ଦୁଖ କେ ସମାନ୍ ଭାବ୍‌ସି, ସେ ବିଚଲିତ୍
ନାହିଁ ହଏ ଆର ସେ ମୁକ୍ତି ପାଏସି । ୧୫ ।

ଇ ଦିହିତା ଅନିତ୍ୟ, ଅସତ୍, ସିରିଫ୍ ଜୀବାତ୍ମା ସତ୍ ଆରୁ ସବୁ ଦିନର
ସବୁକାଲର-ଇ ମରମ୍ କଥା ତତ୍ପ ଗ୍ୟାନି ମାନେ ଜାନସନ୍ । ୧୬ ।

ଯେନ୍ ଆତ୍ମା ସବୁଠାନର ଆଏ, ତାର ବିନାଶ୍ ନାହିଁନ । ତାହାକେ
ବିନାଶ୍ କର ବାର ଲାଗି ଇ ସଂସାର୍ ଥି କେନ୍‌ସି ତାକତ୍ ନାହିଁନ । ୧୭ ।

ଇ ଦିହିର ବିନାଶ୍ ଅଛେ । ଦିହିର ବିନାଶ୍ ଥିଁ ଦୁଖ୍ ନାହିଁ କରି ଯୁଦ୍ଧର
ଲାଗି ସଜ୍ ହ, କେନ୍ତା ବଏଲେ ଆତ୍ମା ଟା ଅମର ଆଏ । ୧୮ ।

ଆତ୍ମା ମାରେ ନାହିଁ କି ମରେ ନାହିଁ ବଲି ଯେ ନାହିଁ ଜାନି ସେ
ବେଡ଼ା ଆଏ । ସମୁଦ୍ର ଯେନ୍ତା ବଢ଼େ ନାହିଁ କି ଛିଡ଼େ ନାହିଁ, ସେନ୍ତା
ଆତ୍ମା ବଢ଼େ ନାହିଁ କି ଛିଡ଼େ ନାହିଁ । ୧୯ ।

ଆତ୍ମାର ଜନମ୍ ମରନ୍ ନାହିଁ ନ, ଇଟା ଅଜନ୍ମା, ନିତ୍ୟ, ଶାଶ୍ୱତ୍
ଆଉର ପୁରାନା ଆଏ । ଦିହି ମଲେ ଭି ଦିହିର ଆତ୍ମା କେଡେ ନାହିଁ
ମରେ । ୨୦ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଇ ଆତ୍ମା ସବୁଦିନର ସବୁକାଳର, ବୁଢ଼ା ନାହିଁ ହୁଏ କି
ନାହିଁ ମରେ । ଆତ୍ମା କାହାକେ ନାହିଁ ମରେ କି ନିଜେ ନାହିଁ ମରେ ।
ଇ ଜଗତ୍ ତା ଆତ୍ମାମୟ ଆଏ । ଇ ଗ୍ୟାନ ଯେ ଜାନିଛେ, ସେ
କେତାକରି କାହାକେ ମରାବେ କି ମାରବେ । ୨୧ ।

କପଡ଼ା ଜୁହ୍ନା ହେଲେ, ଫାଟିଗଲେ ମୁନୁଷ୍ଟ ଅଲଗେଇଦେସି ଆର
ନୁଆଁଟା ପିନ୍ଧିସି, ସେତା ଆତ୍ମା ଗୁଚେ ଘଟନ୍ତୁ ଯାଇକରି ଆର ଗୁଚେ
ଘଟେଁ ରହେସି । ୨୨ ।

ଆତ୍ମାକେ ହତିଆର ହାନି ନାହିଁ ପାରେ, କୁଏ ପୁଡେଇ ନାହିଁ ପାରେ,
ପାଏନ୍ ବୁଡେଇ ନାହିଁ ପାରେ କି ପବନ୍ ଉଡେଇ ନାହିଁ ପାରେ । ୨୩ ।

ଇ ଆତ୍ମା ଛିଡେ ନାହିଁ, ପୁଡେ ନାହିଁ, ଶୁଖା ନୁହେସେ କି ଉଦା
ନୁହେସେ, ଆତ୍ମା ସବୁଠାନେ ରହେସି, ଅଚଳ, ଥିର ଆରୁ ସନାତନ୍
ଆଏ । ୨୪ ।

ଇ ଆତ୍ମା କେ କହି ନାହିଁ ହୁଏ, ଭାବି ନାହିଁ ହୁଏ, ବିକାର ଶୁଭନ୍
ଆଏ । ସେଥିର ଲାଗି ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ଆତ୍ମାକେ ବନେ କରି
ଜାନ ଆରୁ ହୁରଗୁନି ନାହିଁ ହୁ । ୨୫ ।

ଯଦି ତମେ ଭାବୁଛ ଯେ ଇ ଆତ୍ମା ହରମେଶା ଜାତ୍ ହଉଛେ, ଆରୁ
ହରମେଶା ମରୁଛେ, ଫେରଭି ହେ ମହାବାହୁ, ତମେ ଶୋକ୍ ନାହିଁ
କରବାର କଥା । ୨୬ ।

ଜନମ୍ ହେଲେଁ ମରନ୍ ହେସି ଆର ମରନ୍ ହେଲେ ଜନମ୍ ହେସି ଇ
କଥାଟା ସାର ଆଏ, ଇଥିଁ ତମେ ଘାରି ନାହିଁ ହୁ । ୨୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଜନମ୍ ଆୟୁଁ ସବୁ ପ୍ରାଣି ଅପ୍ରକଟ୍, ଥିଲେ ଆର ପଛେ ଘଳେ ଅପ୍ରକଟ୍ ହେବେ । ଖାଲି ଜନମ୍ ଆର ମରନ୍ ମଝିଁ ଦିହି ଧରସନ୍ । ତ ତମେ ଦୁଖ ନାହିଁ କର । ୨୮ ।

କିଏ କେନ୍ଦ୍ର ଆତ୍ମାକେ ଆକାଞ୍ଚୁତ୍ ଭାବସନ୍, ତ କିଏ ଆକାଞ୍ଚୁତ୍ ହଇକରି ଦେଖସନ୍ । କିଏ କେନ୍ଦ୍ର ଆକାଞ୍ଚୁତ୍ ହଇକରି ବଖାନ୍ସନ୍, ତ କିଏ ଭେକଲା ହଇକରି ଶୁନ୍ସନ୍ । କିହେ କିହେ ଶୁନି କରି ଭି ବୁଝି ନାହିଁ ପାରନ୍ । ୨୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଇ ଆତ୍ମା ସମକିରର ଦିହେଁ ହରମେଶା ଅମର ହଇକରି ଥିସି, ଯେନ୍ତାକେ ମାରି ନାହିଁ ହଏ, ତ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଲାଗି ତମେ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ କର । ୩୦ ।

ନିଜର ଧରମ୍ କେ ଦେଖିକରି ଭିଲ୍ ତମେ ତର ଭଏ ନାହିଁ କର ବାର କଥା, କେନ୍ଦ୍ର ବଏଲେଁ କ୍ଷତ୍ରିୟର ଲାଗି ଧରମ୍ଯୁ ନୁଁ ବଡ଼ କଲ୍ୟାଣ କାମ୍ ନାହିଁନ । ୩୧ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଇ ଯୁଦ୍ଧଟା ଗୁଟେ ସରଗର ବାଟ୍ ଆଏ, ଇଟା ଭାଗେଁ ଥିଲେ ଯାଇ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନେ ପାଏସନ୍ । ୩୨ ।

ତମେ ଯଦି ଇ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ ନାହିଁ କରବ, ତମର ଯଶ୍, ଧରମ୍ ସବୁଯାକର ନାଶ୍ ହଇକରିଁ ତମେ ପାପୀ ହେବ । ୩୩ ।

ତମର ଇ ଅପୟଶ୍ କେ ସତେ ବାଏବି ଲୁକେ କେଥନି କାଳତକ୍ ଛି ଛାକର କରବେ । ଅପୟଶ୍ଟା ମରିଯିବାରନ୍ ଭିଲ୍ ବାଧିକର ଆଏ । ୩୪ ।

ଜେନ୍ ମାନେ ତମକୁ ସନ୍ମାନ ଦଉଛନ୍ତି, ସେ ମାନକର ଆଦେଶ ତମେ
ହୀନ୍ ମାନ ହେବ । ସେମାନେ ଧିକ୍ରାବେ ଯେ, ତମେ ତରିକରି
ଯୁଦ୍ଧକୁ ପଛଘୁଟା ଦେଲ । ୩୫ ।

ତମର ଶତ୍ରୁମାନେ ତମର ବଫୁ, ସାମରଥର ନିନ୍ଦା କରବେ, ନାହିଁ
କହେବାର କଥା କହେବେ । ତାରକୁ ଦୁଖର କଥା ଆର କାଣ
ଅଛି ? ୩୬ ।

ଯୁଧ୍ୟଥ ମଲେ ତମେ ସରଗକେ ଯିବ, ଜିତଲେ ରାଏଜ୍ ଭୋଗ୍ କରବ ।
ତ ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ ! ତମେ ଯୁଧ୍ୟ କରବାର ଲାଗି ଠାଉ ହ । ୩୭ ।

ହାର ଜିତ୍, ଲାଭ୍ ହାନି, ସୁଖ ଦୁଖକେ ସମାନ ଭାବିକରି ତମେ
ଯୁଦ୍ଧର ଲାଗି ସଜ୍ ହ । ଏନ୍ତା ଯୁଧ୍ୟ କଲେ ତମେ ପାପର ଭାଗୀ ନାହିଁ
ହଇଯ । ୩୮ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ତମର ଲାଗି ଇ ଗ୍ୟାନ ଯୋଗ୍ ବିଷୋର ବୁଧି ବତାଲି ।
ତାର ପରେ ତମେ ଇଚାକେ କର୍ମଯୋଗ୍ ବିଷୋଧି ସୁନ - ଇ ବୁଧି
ହଇଗଲେ କରମ୍ ପାସ୍ ଦିଲିହେବା । ୩୯ ।

ଯେନ୍ ମାନେ କରମ୍ ହିନ୍ ଭାବେ କରମ୍ କରସନ୍, କରମର ଫଲ୍
ଭଲ୍ ହେଉ କି ଅସାର ହେଉ କେନ୍ସି ଆଶା ନେ ରଖନ୍, ସେମାନେ
ଅଲପ୍ ଟିକେ କାମ୍ କଲେ ଭି ଡର ଭଏନ୍ ମୁକତ୍ ହେସନ୍ । ୪୦ ।

ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ ! ନିଷ୍ଠାମ୍ କର୍ମଯୁଗାର ଗୁଟେନ ଥୁର ବୁଧ୍ ଥୁସି, ଅଧୁର
ସକାମି ଲୁକର ବୁଧୁର ଗୁରଦୁ ତାହି ପଖରା ଥୁସି । ୪୧ ।

ଭକୁଆ ମାନେ ବେଦର ପୁଜାଧଜାକେ ଖାଲି ବିସାସ୍ କର ସନ୍,
ସେମାନକର କାମ୍ନା ଖାଲି ସୁଖ ଭୋଗ୍ ଆଏ । ୪୨ ।

ଯେନ୍ ମାନେ ଜଗନ୍ନାଥ ପୂଜାଧିକାରୀ କରି କରି ସରଗ୍ ଭୋଗ୍ କେ
କୁଟିଅସନ୍, ସେମାନେ ଶେଷେଁ ସରଗ୍ ଭୋଗ୍ କେ ଗୁଆଁସନ୍ । ସେ
ଫଲ୍ ଟା ଥିର ନୁହେଁ ସେ । ୪୩ ।

ସଂପଦ୍ ଭୋଗ୍ ବିଳାସ୍ ନ ଘିତି ହଜକରି ସମତା ଗ୍ୟାନ୍ କେ ଯେ
ହରେଇ ଦେସି, ସେ ମୋକ୍ଷ ଗତି ନାହିଁ ପାଏ । ୪୪ ।

ବେଦର ପୂଜାଧିକାରୀ ସବୁ, ରଜ, ତମ ତ୍ରିଗୁଣର ଅଧୀନ ଆଏ ।
ମୁନୁଷ୍ ଇଥି ମନ୍ ଦେଲେ ସଂସାରର ଫାସେ ପଡ଼ି ଆର ସବୁ ଗୁନକେ
ସମାନ୍ ଲେଖେନ୍ ଲାଗି । ଇଥୁରଲାଗି ଇ ତିରଗୁନକେ ଛାଡ଼ିକରି
ଆତ୍ମା କେ ଧ୍ୟାନକର ଆର ଆସକ୍ତି ଶୁଦ୍ଧନ୍ ହ । ୪୫ ।

ଜୋର, ବଞ୍ଚ କଂଟା, ହରଦ ଆଉର ରୁଆଁର ପାନି ଯେନ୍ କାମନା ସାଏଧ୍
ହେସି, ଗୁଟେ ସମୁଦ୍ରଥି ସେଟା ସାଏଧ୍ ହେସି । ତାର ମାନେ ବେଦର
ମାରଗେ ଯେନ୍ ଫଲ୍ ମିଳସି, ଏକା ବରମ୍ ଗିଆନି ସେ ଫଲ୍
ପାଏସି । ୪୬ ।

ତମେ କର୍ମର ହକ୍ଦାର୍ ଅ, ହେଲେ ଫଲ୍ ଥି ଆଶା ନାହିଁ ରଖ,
ଅସକଟ୍ କବାରେ ଭିଲ୍ ମନ୍ ନାହିଁ ଦିଅ । ୪୭ ।

ତମେ ଫଲ୍ କାମନା ଛାଡ଼ିକରି ନିସକାମ୍ କର୍ମ କର । ଆରୁ ବି ସିଦ୍ଧି
ଅସିଦ୍ଧି କେ ସମାନ୍ ଗ୍ୟାନ୍ କର । ଇ ସମତ୍ତ ଗ୍ୟାନ୍ ଟା ଯୋଗ୍
ଆଏ । ୪୮ ।

ସକାମ୍ କରମ୍ ଘଟିଆ ଆଏ, ନିସକାମ୍ କର୍ମ ବଶିହାଁ ଆଏ । ତ ଆହୋ
ଧନଜୟ ! ସମ୍ବୁଧିଆ ହଜକରି ରକ୍ଷାର୍ ଆଏ ଉପେ କର । ସକାମି
ବିଚରା କୁଛୁହି ଆଏ । ୪୯ ।

ସମ୍ବୁଧିଆ ପାପପୁଜନ ଦୁହିଟାକେ ତିଆର କରିଦେସି । ତମେ ସବୁ
କରମ୍ ଥି ସମାନ ଭାବ୍ ରଖ ଯେନ୍ତା କରମ୍ ବନ୍ଧନ ନୁଁ ମୁକ୍ତିର
ଉପେ ଆଏ । ୪୦ ।

ସମ୍ବୁଧିଆ ଗ୍ୟାନି ମାନେ କରମ୍ ଫଳ ତିଆର କରି କରି ଜନମ୍
ବନ୍ଧନନୁଁ ମୁକ୍ତ ହେସନ । ୪୧ ।

ଯେତେଁ ତମର ବୁଧି ମୋହର କାହାକେ କେରେଇ କରି ଲହଁକି
ଯିବା, ତମକୁ ଭୋଗର ସୁନ୍ଦା ଆର ସୁନ୍ଦାର କଥା କେତେଁ ଘିଟି
ନାହିଁ ପାରେ, ତମେ ବ୍ୟରାଗି ହଇଯିବ । ୪୨ ।

କେତେ କିସମର କଥା ସୁନିକରି ତମର ଜେନ୍ ବୁଧି ବନା ହଇଯଉଛେ,
ସେଟା ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାର ଠାନେ ଆବେ ଠେଇ ହଇଯିବା
ସେତେବେଳେ ତମେ ଯୋଗକେ ପାଏବ ତାର ମାନେ ପରମାତ୍ମାର
ଠାନେ ହରମେସା ଜୁରି ହଇଯିବ । ୪୩ ।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ କେଶବ ! ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ କାହାକେ କହେସନ,
ତାର ଭାଷା, ଆଚାର ବେଭାର, ଚାଲିଚଳନ୍ ମତିଗତି କାଣା କେନ୍ତା
ଆଏ । ୪୪ ।

ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଯେତେଁ ମୁନୁଷ୍ ମନୁ ମୋହ କାମନା ଛାଡ଼ି
ଦେସି, ଆତ୍ମାନ ସିଆଁନ୍ତି ସନ୍ତୋଷ ପାଏସି, ସେନ୍ତା ଲୁକକୁଁ
ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ କହେସନ । ୪୫ ।

ଦୁର୍ଗେଁ ଯେ ବିଚଳିତ୍ ନାହିଁ ହଏ, ସୁଖ ପାଏବାର କେ ଘିଟି ନାହିଁ
ହଏ, ଯାର ରାଗ୍ ରିସ୍ ମି ତରଭଏ ନାହିଁ ଆଏ ତାହାକେ କହେସନ
ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ । ୪୬ ।

ଯେ ସବୁଠାରେ ଆସକ୍ତି ଶୁଦ୍ଧନ୍ ଆଏ, ଯାର ମନେ ଶୁଭ ଅଶୁଭ
ବିଚାର ନାହିଁ, ତାର ବୁଧି ଥିବ ଆଏ । ୫୭ ।

କେଁଛୋ ଯେନ୍ତା ଖୁଲିଯା ଭିତରେ ତାର ଗୁଡ଼ ମୁଡ଼କେ ଲୁକେଇ ନେସି
ଆର ମନ କଲେ ଫେର ବାହାର କରସି, ସେନ୍ତା ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନି ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ
ମାନକୁ ଆଏତେ ରଖିଥିସି, ତାହାକେ କହେସନ୍ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ । ୫୮ ।

ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଭୋଗ ନାହିଁ କଲେ ଭି ଲାଲସାଟା ମନେ ଗୁପ୍ତେ ଥିସି,
ହେଲେ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞର ଲାଲସା ନାହିଁ ରହେ । ୫୯ ।

ହଁଠ୍ କରି ବିଷୟା ଭୁଗ୍ନ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟକେ ସମ୍ବେଦିଆ ଆନଲେ ଭି ମନୁ
ମୋହଟା ନାହିଁ ମେଟେ । ୬୦ ।

ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଆଉର ମନକେ ଜେନ୍ ଲୋକ କାରୁ କରି ରଖସି,
ମତେ ମନ ଦେଇକରି ଯିଆସି, ତାର ପ୍ରଜ୍ଞା ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧିଆଏ । ୬୧ ।

ମୁନୁଷ୍ୟ ବିଷୟ ଥି ଧ୍ୟାନ ରଖଲେ, ତାର ମୋହ ହେସି, ମୋହକୁ ସ୍ୱାର୍ଥକାମ
ହେସି ଆଉର ସ୍ୱାର୍ଥ ବାଧା ପାଏଲେ ରାଗ ରିସିନି ହେସି । ୬୨ ।

ରାଗେଁ ବିବେକ ନାଶ ହେସି, ଅବିବେକ ନୁ ସ୍ମୃତିଭ୍ରମ ହେସି, ସ୍ମୃତିଭ୍ରମ
ହେଲେ ବୁଧି ହଜସି, ବୁଧି ହଜଲେ ବିନାଶ ହେସି । ୬୩ ।

ଯେନ୍ ମାନେ ରାଗ, ହିଂସା, ମୋହ ଶୁଦ୍ଧନ୍ ହଇକରି ବିଷୟ ଭୋଗ
କରସନ୍ ସେମାନେ ସିଆଁନ୍ତି ପରସନ୍ତା ପାଏସନ୍ । ୬୪ ।

ମନ ଚେଁଗା ପରସନ୍ ହେଲେ ତାର ସବୁ ଦୁଖ ମେଟସି, ତାର ପରେ
ପରସାନ୍ତ ଆର ନିଃଶ୍ଚିନ୍ତ ବୁଧି ପରମାର୍ଥମାନ ବାସ୍ କରସି । ୬୫ ।

ବିନ୍ ସାଧନ ଥି ଆସ୍ତିକ୍ ଭାବ୍ ନାହିଁ ଆସେ, ଆସ୍ତିକ୍ ଭାବ୍ ନାହିଁ ଥିଲେ
ସିଆଁନତି ନାହିଁ ଥାଏ, ସିଆଁନତିର ବିନା ସୁଖ କେତେ ନାହିଁ ଥାଏ । ୨୭ ।

ପାଏନ ଥି ଯେନ୍ତା ତୁଗାଁକେ ଧୁକା ପବନ ବୁଝି ନେସି, ହେନ୍ତା ଭୋଗ
ବିଳାସ ଥି ମନ୍କେ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ବୁଝିନେସି । ୨୮ ।

ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଯାହାର ଥାଏତେ ଅଛେ ସେ ଲୁକର ବୁଧି ଥିର, ଯେନ୍ତା ଧୁକା
ନାହିଁ ଥିଲେ ବ୍ୟଠାର ବ୍ୟଲତା ଥିର ଥାଏ । ୨୯ ।

ସବୁ ଅଗ୍ୟାନିର ଯେନ୍ତା ରାଏତ, ସାଧକ୍ ମାନକର ସେଟା ଦିନ୍ ।
ଅଗ୍ୟାନି/ ବେତା ଯେତେ ବିଷୟ ରସି ମାତି ଥିସନ, ମୁନି ମାନକର
ସେଟା କିଟ୍ କିଟ୍ ଅନ୍ଧାର ରାଏତ ଥାଏ । ୩୦ ।

ନଏଦ୍ ନଳିଆ ଜୁରର ପାଏନ ସମୁଦ୍ରକେ ସମ୍ଭଲେ ଭି ସମୁଦ୍ର ନାହିଁ
ବଡେ, ଠିକ୍ ସେନ୍ତା ଗ୍ୟାନିର ଭୋଗ ହେଲେ ଭିଲ୍ ସେଥି ସେ ବୁଧି
ନାହିଁ ହଜକରି ସିଆଁନତି ନ ଥିସି । କାମ୍ ଭୋଗ ନ କେତେ ବି
ସିଆଁନତି ନାହିଁ ନ । ୩୧ ।

ଯାହାର କାମନା ନାହିଁନ, ତାର ବିଷୟ ଥିଲେ ଭି ମୋହ ନାହିଁ ଥାଏ
ଆର ସେ ସିଆଁନତି ଭୋଗ କରସି । ୩୨ ।

ବରମଗ୍ୟାନ୍ ହେଇଗଲେ ମୋହ ମେଟି ଯାଏସି, ଶେଷ୍ ସମିଆଥି
ବରମଗିଆନି ବରମହ ନିର୍ବାଣ କେ ପାଏସି । ୩୩ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଦୁତିଅ ଅଧିଆ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ତୁରତିଅ ଅଧ୍ୟାୟ କର୍ମ ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଆପଣ କରନ୍ ଠାନ୍ୁ ଗ୍ୟାନ, କେ ବଡ଼ କଲେ । ତ ଫେର ମତେ ଲଢେଇର (କରମ୍) ଲାଗି କେନ୍ତା ତହିଁକଉଛନ୍ । ୧ ।

ଆପଣ ଘାଏ କରମ୍ ଯୋଗକେ ତ ଘାଏ ଗ୍ୟାନ, ଯୋଗକେ ପରସଂସା କରୁଛନ୍, ଇନ୍ତା କଥାଅଁ ମୋର ମନ୍, ଚିତ୍ ଗୁପ୍ତଲି ଜଉଛେ, କେନ୍ତା ଉଆଜିବ୍ ଆଏ ମତେ କହ । ୨ ।

ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ନିସ୍ତପାୟ ! କ ମରତିଅ ଲୋକ୍ ଥି ଦୁଇ ରକମର ନିଦାନ, କଥା ଆଉଲି କହିଛେଁ । ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗର ସାର ଟା ଗିଆନ୍ ଆଉର କରମ୍ ଯୋଗର ସାର ଟା କରମ୍ ଆଏ । ୩ ।

ମୁନୁଷ୍ କରମ୍ ଆଚରନ୍ ବିନା କାମ୍ ମୁକୁଲି ନାହିଁ ପାଇପାରେ, ଖାଲି କରମ୍ ତିଆର କରିଦେଲେ ସିଧି କି ସାଂଖ୍ୟ ନିସ୍ତା ନାହିଁ ପାଇ ପାରେ । ୪ ।

ବେସକ୍ କେନ୍ସି ମୁନୁଷ୍ ଘଡେ ଛନେ ଭି କାମ୍ ନାହିଁ କଲେ ରହି ନାହିଁ ପାରେ । ସବୁ ଜୀବ୍ ପରକୁତିର ଗୁନ୍ କାମ୍ କରବାର ଲାଗି ବାଧ୍ୟ ଆନ୍ । ୫ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ମାନକୁ ଉପରେ ଦବେଇ କରି ରଖିଥିସି ଆର ମନ୍ ଭିତରେ ସେଥିର କଥା ଭାବୁଥିସି, ସେଟା ଠକ୍ ଆଚରନ୍ ଆଏ । ୬ ।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ଟ ମନେ ମନେ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ମାନକୁ
ଆସତେ ରଖିଛେ, ଆସକ୍ତ ନାହିଁ ହଜକରି ଇନ୍ଦ୍ରୀୟର ବଳେ କର୍ମ
ଯୋଗ ଆଚରନ୍ କରୁଛେ, ସେ ବଶିହାଁ ଆନ୍ । ୭ ।

ତମେ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନ୍ୟାରେ କରବାର କବାର କର, କାରନ କାମ୍ ନାହିଁ
କରବାର ନୁ ହୁମ୍ତେ ର କାମ୍ ବି ବଡ଼ ଆସ । କାମ୍ ନାହିଁ କଲେ
ତମର ଦିହି ଭି ସିଆଧ ନାହିଁ ହଜପାରେ । ୮ ।

ଜଗ୍ୟର ଲାଗି କାମ୍ କଲେ ପାସ୍ ନାହିଁ ଲାଗେ, ମୁନୁଷ୍ଟ ମାନେ ଉଠା
କାମ୍ କରୁଛନ୍ ବଳି କରମ୍ ପାସେ ପଡ଼ସନ୍ । ଆହୋ ଅରଜୁନ !
ତମେ ବିନ୍ ଆସକ୍ତି ଥି ଜଗ୍ୟର ଲାଗି ନୁକୋ କବାରକମ୍ କର । ୯ ।

ପରଜାପତି ବରମାହ ଜଗ୍ୟରୁ ପରଜା ମାନକୁ ସିରଜିନା କରି ବେଲସୁଁ
କହିଥିଲେ ‘ତମେ ମାନେ ଜଗ୍ୟରୁ ବଡ଼ ଆର ଇ ଜଗ୍ୟ ତମକୁ
ତମର ଭୋଗପଲ୍ ଦଉ’ । ୧୦ ।

ତମେମାନେ ଇ ଜଗ୍ୟ ଥୁ ଦେବତାମାନକୁ ଆଗକେ ନିଅ, ଫେର ସେ
ଦେବତା ମାନେ ତମର ଏକା ଭଲ୍ ଗତି କରବେ । ଏନ୍ତା ହେଲେ
ଦୁହେଁ କର ଭଲ୍ଗତି ହେବା ଆର ତମେମାନେ କଲ୍ୟାଣ ପାଏବ । ୧୧ ।

ଜଗ୍ୟର ଦେବତାମାନେ ତମକୁ ବିନ୍ ମାଗିକରି ଭୋଗ୍ (ପଲ୍) ଦେବେ ।
ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭୋଗକେ ଯେନ୍ ପୁରୁଷ ଦେବତାମାନକୁ ନାହିଁ
ଚଢ଼ାଇକରି ନିଜେ ଭୋଗ୍ କରସି, ସେ ଗୁଟେ ଚୋର ଆସ । ୧୨ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଶେଷେ ଅଗ୍ନି ଥିବାର ଅରନ୍ ଖାଇକରି ମହାପୁରୁଷ ମାନେ
ସବୁ ପାପକୁ ମୁକ୍ତ ହଇଯାଏସନ୍ ଆଉର ଯେନ୍ ପାପିମାନେ ନିଜରୁ
ଦିହିର ପୋଷନ୍ ଲାଗି ଅରନ୍ ରାନ୍ଧସନ୍ ସେମାନେ ପାପକେ ହି
ଖାଏସନ୍ । ୧୩ ।

ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅରନ୍ ନୁ ଜାତ୍ ହଉଛନ୍, ଅରନ୍ ବରସାନ୍ ନୁ ଜାତ୍ ହଉଛେ,
ବରସା ଜଗନ୍ନାଥ ଜାତ୍ ହଉଛେ ଆଉର ଜଗନ୍ନାଥ ଦିହିତ୍ କରନ୍ ନୁ ଜାତ୍
ହଉଛେ । କରନ୍ ବେଦ୍ ନୁ ଜାତ୍ ହେସି, ଆର ବେଦ୍ ଅବିନାଶି
ପରମାତ୍ମାନ୍ ଜାତ୍ ହେଉଛେ ବଳି ତମେ ଜାନ । ଇନ୍ଦୁ ପରମାତ୍ମା ହେସି
ଯେ ସରବ୍ଭୂତାନ୍ତା ପରମାତ୍ମା ସବୁବେଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ୍
ଅଛନ୍ । ୧୪-୧୫ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ଠ ଇ ମରତ୍ତିଅ ଲୋକ୍ ଥି ଏନ୍ତା ପରମ୍ପରାର
ଚଳନ୍ଥ ସୁରୁଷ୍ଟି ଚକ୍ରିର ବତ୍ରେ ନାହିଁ ଚଳେ, ତାର ମାନେ ନିଜର
କରତବ୍ୟ ପାଳନ୍ ନାହିଁ କରେ, ଆଉର ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଭୋଗ୍ ଥି ମାତିଥିସି
ଇ ପାପି ମୁନୁଷ୍ଠର ଜୀବନ୍ତା ବୁରଥା ବେକାର୍ ଥାଏ । ୧୬ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ଠ ଆତ୍ମାଥି ରମଣ କରସି, ଆତ୍ମାଥି ସନ୍ତୋଷ ଥାଏ, ତାର
ଲାଗିକିଛି କରତବ୍ୟ ନାହିଁ । ୧୭ ।

ସେ ମହାପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଇ ବିଶ୍ୱନ କେନ୍ସି କାମ୍ ଥି ମତଲବ୍ ନାହିଁ
ଥାଏ, କେନ୍ସି ପ୍ରାଣି ସାଂଗେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ ଥାଏ । ୧୮ ।

ହେଥିର ଲାଗି ସରଲଗ୍ ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ିକରି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରନ୍ କେ
ଭଲଭାବେ କର । କାରନ ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ିକରି କରନ୍ କରୁଥିଲେ ମୁନୁଷ୍ଠ
ପରମାତ୍ମାକେ ପାଏସନ୍ । ୧୯ ।

ଜନକ୍ ବାଗିର ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ବିନ୍ ଆସକ୍ତିର କରମ୍ ଲାଗି ବଳି ସିଧି ପାଇଛନ୍ତି, ସେଥିର ଲାଗି ଲୁକକର ମଂଗଳ ଲାଗି ତମେ କରମ୍ କରବାର କଥା । ୨୦ ।

ବଣିହାଁ ପୁରୁଷ ଯେନ୍ ଯେନ୍ ବେଭାର ଆଚରନ୍ କରସନ୍, ଉଁଝା ଲୁକେ ସେ ସେ ବେଭାର ଆଚରନ୍ ଶିଖ ସନ୍ ଆଉର ସେ ଯାହା ପରମାଣ୍ କରସନ୍, ଲୁକେ ସେଥିର ପଛ ଧରସନ୍ । ୨୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଇ ତିନ୍‌ହି ଲୋକ୍‌ନ ମୋର ଲାଗି କେନ୍‌ସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନାହିଁନ, ସବୁ ପାଏବାର ଜିନିଷ ମୁଇଁ ପାଇଛେ, ଫେର ଭି ମୁଇଁ କର୍ମ ଥି ହିଁ ଲାଗିଛେ । ୨୨ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଯଦି ମୁଇଁ ତାକି ତରକିକରି କରମ୍‌ଥି ନାହିଁ ଲାଗି ବଏଲେ ବଡେ ନୁକସାନ୍ ହଜିଯିବା, କାରନ ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ସବୁ ପରକାରେ ମୋର ବାଟ୍ ଧରସନ୍ । ୨୩ ।

ସେଥିର ଲାଗି ମୁଇଁ ଯଧରି କରମ୍ ନାହିଁ କରମି, ଇ ସବୁ ମୁନଷ୍ ନସ୍‌ତରସ୍ ହଜିଯିବେ, ଜାରଜ ଜନମ୍ ହେବେ, ସବୁ ପରଜା ମେସିକରି ମତେ ଦୋଷ୍ ଦେବେ । ୨୪ ।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! କରମ୍ ଥି ଆସକ୍ତି ରଖିକରି ଅଜ୍ଞାନ ଲୁକେ ଯେନ୍ ପରକାରେ କରମ୍ କରସନ୍, ବିନ୍ ଆସକ୍ତିର ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ଭିଲ୍ ସେ ପରକାର କରମ୍ କରବାର କଥା । ୨୫ ।

ଗ୍ୟାନି ମାନେ ଅଗ୍ୟାନି ମାନକର କାମ୍ ଥି ବାଧା ନାହିଁ ଦେବାର କଥା । ନିଜେ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧିର କାମ୍ ମନ୍ ଦେଇକରି କରବେ, ସେଟା ଦେଖିକରି ଅଗ୍ୟାନି ମାନେ ଭିଲ୍ ସେନ୍ତା କାମ୍ କରବେ । ୨୬ ।

ପରକୃତି ତାର ଗୁନର ବଳେ ସବୁ କାମ କରାସି, ଅଗ୍ୟାନ ଅହଙ୍କାରୀ
ଲୋକ ମୁକ୍ତି କଲି ବଳି ଭାବସି । ୨୭ ।

ହେଲେ ଆହୋ ମହାବାହୁ ! ଗୁନର ଭାଗ ଆରୁ କରମର ଭାଗର ଭିତ୍ତିଆ
କଥା ଜାଣିକରି ଗ୍ୟାନ ଯୁଗିମାନେ ଗୁନ ହିଁ ଗୁନ ମାନକର ଥି ବାନ୍ଧି
ହେସନ ବଳି ବୁଝିକରି ସେଥି ମନ ନାହିଁ ବଳାନ । ୨୮ ।

ପରକୃତିର ଗୁନେ ମୋହିତ ହଜକରି ଅବୁଝା ମୁରୁଖ ମାନେ କାମେ
ଲାଗିଥିସନ ସେମାନକୁ ଗ୍ୟାନିମାନେ ବିଚଳିତ ନାହିଁ କରବାର
କଥା । ୨୯ ।

ଅନ୍ତରଯାମୀ ଭଗବାନ କର ଠାନେ ସବୁ ପରକାରେ କରମ୍ ଚଢ଼େଇ
ନେଇ କରି ମନ ଭିତରେ କେନ୍ଦ୍ର ସି ଆଶା, ଶରଧା, ଦୁଃ ନେ ରଖିକରି
ଯୁଧ୍ୟ କର । ୩୦ ।

ଯେନ ମୁନୁଷ୍ୟ ମାନେ ଦୋଷ କେ ନାହିଁ ଦେଖିକରି ଆର ମନର ଶରଧା
ରଖିକରି ହରମେଶା ମୋର ବତାଲା କଥା ଉସତ୍ ହେକରି ମାନସନ
ସେମାନେ ଘଳେ ସବୁ କରମକୁ ମୁକ୍ତି ପାଏସନ । ୩୧ ।

ହେଲେ ଯେନ ମୁନୁଷ୍ୟ ମାନେ ମତେ ଦୋଷ ଦେଇକରି ମୋର ଇ
କଥା ଅନ୍ଧାରେ ନେ ଚଳନ, ସେ ମୁରୁଖ ମାନକୁ ତମେ ସବୁ ଗ୍ୟାନର
ମୁତ ବଳିକରି ଜାନ । ୩୨ ।

ସବୁ ଯାକର ଜୀବଜନ୍ତୁ ପରକୃତିର ଅଧୀନ ଆନ, ମାନେ ନିଜର
ସଭାବର ବଳେ କାମ କରସନ, ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ଭି ନିଜର ପରକୃତି
ଅନ୍ଧାରେ ମୋହ ମାୟାଥ ପସିଯାଏସନ । ୩୩ ।

ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଭିତରେ ଦୁଇଟା ଭାବ ରାଗ ଆର ଦ୍ଵେଷ ଲୁଚି କରି ରହିଲେ । ମୁନୁଷ୍ୟ ସେ ଦୁହିଁ ରସି ନେ ଯିବାର କଥା । କାରନ୍ ସେ ଦୁଇଟା ତାର ବଡ଼େ ଶତ୍ରୁ ଆନ୍ । ୩୪ ।

ନୁକୋ ଆଚରନର ପରହର ଧରମ୍ ନୁ ଅସାର ଗୁନର ନିଜର ଧରମ୍ ତା ଜହ ଅଏନ୍ ଆଏ । ନିଜର ଧରମ୍ ନ ମରବାରଟା ଭଲ ଆଏ ହେଲେ ପରହର ଧରମ୍ ଧରବାରଟା ଖରାପ ଆଏ । ୩୫ ।

ଅର୍ଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ କୁଷ୍ଠ! ଫେର ଇ ମୁନଷ୍ୟ ନିଜେ ନାହିଁ ଚାହେଁଲେ ଭିଲ୍ କାହାର ବଳେ ଆଏତେ ପଡ଼ିକରି ପାପ୍ ଆଚରନ୍ କରସି । ୩୬ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ରଜଗୁନର ଇ କାମ୍ ହିଁ ରାଗ୍ ଆଏ, ଯେତେ ଭୋଗ୍ କଲେ ଭି ଇ କାମ୍ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ ହଏ, ଇଟା ବଡ଼େ ପାପି । ଇ ବିସୋ ନ ତମେ କାମ୍ କେ ହିଁ ଶତ୍ରୁ ବଳିକରି ଜାନ । ୩୭ ।

ଜୁଏ ଯେନ୍ତା କୁହୁଲାଧି ଢାଁପି ହଇଥିସି, ଦରପନ୍ ଯେନ୍ତା ଧୁଏଲ୍ ଥି ଢାଁପି ହଇଥିସି ଆର ଘଲେ ଗର୍ଭ ଯେନ୍ତା ଜରାକୁ ଥି ଗୁରେହି ହଇଥିସି, ଠିକ୍ ସେନ୍ତା ଇ ଗିଆନ୍ତା କାମ୍ ଥି ଚାରହି ଆତୁ ଢାଁପି ହଇକରି ଥିସି । ୩୮ ।

ଆରୁ ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ୍! ଗ୍ୟାନି ମାନକର ବେଲ୍ ସୁଁ ଶତ୍ରୁ କାମ୍ ଆଏ । ଇଟା ଜୁଏ ବାଗିର କେଭେଁ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ ହଏ ଆର ଗ୍ୟାନ୍ କେ ଢାଁପି ଦେଇଥିସି । ୩୯ ।

ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ, ମନ୍ ଆଉରୁ ବୁଧି - ଇ ମାନକୁ କାମର ଠାନ୍ ବଳିକରି କହେସନ୍ । ଇ କାମ୍ ହିଁ ଗ୍ୟାନ୍ କେ ଛାପକି କରି ଜୀବର ଆତ୍ମାକେ ପାପ୍ କବାରେ ମତାସି । ୪୦ ।

ସେଥିର ଲାଗି ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ ! ତମେ ପହେଲା ଇନ୍ଦ୍ରୀୟମାନଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି
ବୁନ୍ଧା କରି ପୁରା ଭାବେ ନିଜର ଆତ୍ମତେ ଘିଟିକରି ରଖ । ଗ୍ୟାନ ଆର
ବିଗ୍ୟାନ କେ ନାଶ କରୁଥିବାର ଇ ବଡ଼ ପାପି କାମ୍ କେ ହିଁ ମୁଲହୁଁ
ଚୁନ୍ତିଦିଅ । ୪୧ ।

ଦିହର ଠାକୁ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ବଡ଼ ବଳବାନ, ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ମାନଙ୍କରୁ ମନ ବଡ଼,
ମନ ଠାକୁ ବୁଧି ବଡ଼, ଆର ବୁଧିର ଠାକୁ ଭିଲ ପୁରାପୁରି ବଡ଼ ଆତ୍ମ
ଦିହର ଆତ୍ମା । ୪୨ ।

ଏନ୍ତା ଭାବେ ଆତ୍ମାକେ ବୁଧିର ନୁ ବଡ଼, ବଳବାନ ଆର ମହାନ
ବଳିକରି ଜାନ । ବୁଧିଥି ମନ୍କେ ରସେଇକରି ଆହୋ ମହାବାହୁ, ତମେ
କାମ୍ ଶତ୍ରୁ କେ ମାରିନିଅ । ୪୩ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ତୁରନ୍ତିଅ ଅଧିଆ ସରଲା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଗୁଣର ଅପିଆ

ଗ୍ୟାନ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ମୁଁ ଇ ଅବିନାଶୀ ଯୋଗ ସୂର୍ଯ୍ୟକେ କହିଥିଲି, ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର ମନୁ କେ କହେଲେ । ମନୁ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର ରଜା ଇନ୍ଦ୍ରାକୁ କେ ସେଟା କହେଲେ । ୧ ।

ଆହୋ ପରବ୍ରହ୍ମ ଅର୍ଜୁନ ! ଏକାଭାବେ ତାରୁ ତାଙ୍କେ ଉତାରକେ ଉତାର ରଜାରୁଷିମାନେ ଇ ଯୋଗ କେ ଜାନି ପାରିଥିଲେ, ହେଲେ ତାରପରେ ସେ ଯୋଗଟା ବନିହାଁ କାଲୁ ପଝିକରି ଇ ପୂର୍ଥ ନ ଲୁକିଗଲା ବାଗିର ହଇଛେ । ୨ ।

ତମେ ମୋର ଭକତ୍ ଆର ଏଖେଇ ଗହକିଆ ସାଁର ଅ ବଲିକରି ତମକୁ ସେ ଜୁନହା ଯୋଗ କହେଲି । କାରନ୍ ଇଟା ବନେ ଗୁପତ୍ ବିସୋ ଆଏ । ୩ ।

ଅର୍ଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ଆପଣଙ୍କର ଜନମ୍ ତ ଏଭେଁ ହଇଛେ ଆର ସୂର୍ଯ୍ୟର ଜନମ୍ ତ କେନ୍ କାଲୁ ହଇଛେ, ତ ଆପଣ କଲପର ମୁଲଥି ସୂର୍ଯ୍ୟକେ ଇ ଯୋଗ କହିଥିଲେ ବଲି ମୁଁ କେନ୍ ଥେଇ ବୁଝିପାରମି । ୪ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ପରବ୍ରହ୍ମ ଅରଜୁନ ! ମୋର ଆର ତମର କେତେ ନାହିଁ କେତେ ଜନମ୍ ବିତିଛେ । ତମେ ସେ ସବୁ ସୋର ନାହିଁ କରି, ହେଲେ ମୁଁ ସବୁ ଜାନିଛେ । ୫ ।

ମୁକ୍ତି ଅଟନ୍ତୁ ଅମର ହେଲେ ଭି ଆର ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଇଶ୍ବର ହଇଥିଲେ
ଭି ନିଜର ପରକୃତିକେ ଅଧୀନ କରି ନିଜର ଯୋଗ ମାୟାର ବସ୍ତୁ
ତାକଡ଼ ଥି ପ୍ରକଟ ହେସି । ୬ ।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! ଯେନ୍ ଯେନ୍ ସମିଆଥି ଧରମ୍ ଖପିଯାଏସି ଆର
ଅଧରମ୍ ବଡ଼ି ଯାଏସି, ସେ ସେ ସମିଆଥି ମୁକ୍ତି ମୋର ରୁପ୍ ଧାରନ୍
କରସି । ତର୍ ମାନେ ସାକାର ରୁପ୍ ଲୁକକର ଅଘେ ପ୍ରକଟ ହେସି । ୭ ।

ସାଧୁ ଲୋକ୍ ମାନକୁ ଉଦ୍ଧାର କରବାର ଲାଗି, ପାପି ମାନକୁ ନାଶ
କରବାର ଲାଗି ଆର ଧରମର ଆପନା କରବାର ଲାଗି ମୁକ୍ତି ଯୁଗେ
ଯୁଗେ ପ୍ରକଟ ହେସି । ୮ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋର ଜନମ୍ ଆର କରମ୍ ନିରମଳ ଆର ଅଲୌକିକ୍
ବଳି ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଜାନସି, ସେ ଦିହି ତିଆର କଲେ ଫେର ଜନମ୍
ନାହିଁ ପାଏ । ସେ ମତେ ପାଏସି । ୯ ।

ଆଘେକାଲେ ଭିଲ୍ ଜେନ୍ମାନେ ରାଗ୍, ଡର, ରିସ୍ମି ସବୁ ଛାଡ଼ିକରି
ମୋର ନ ଗହ ଗହ ପ୍ରେମ୍ ପିକରି ଆଶ୍ରା କଲେ, ସେ ସବୁ ଭକତ୍
ମାନେ ଗ୍ୟାନ୍ ତପ୍ ଥି ମୋର ରୁପ୍ ପାଇସାରିଛନ୍ । ୧୦ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଭକତ୍ ମାନେ ମତେ ଯେନ୍ ଯେନ୍ ହିସାବେ ଭଜସନ୍
ମୁକ୍ତି ସେମାନକୁ ସେ ରକମେ ଫଲ୍ ଦେସି, କାରନ୍ ମୁନୁଷ୍ ମାନେ
ମୋର କଡ଼ାଲା ବାଟେ ଚାଲସନ୍ । ୧୧ ।

କାମ୍ ହାସଲ୍ ଲାଗି ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ଦେ ଦେବତାକେ ଜହ ପୂଜା କରସନ୍,
କାରନ୍ ସେମାନକୁ ପୂଜା କଲେ କରମ୍ ଫଲ୍ ଜଳଦି ମିଲସି । ୧୨ ।

ଗୁନ କରମ ଦେଖିକରି ବାମହନ, କ୍ଷେତ୍ରୀ, ବ୍ୟସଥ ଆର ସୁଦୁର ଇ
ଚାରୁଛି ବରନ ମୁକ୍ତ ବନେଇଛେ । ଏକା ଭାବେ ମୁକ୍ତ ସୁରୁଷ୍ଟି ସୁରଜିନାର
କରମ କର୍ତ୍ତା ହଇଥିଲେ ଭିଲ ତମେ ମତେ ଅକରତା ବଲିକରି
ଜାନ । ୧୩ ।

କରମ ଫଲ୍‌ଥି ମୋର ମନ ନାହିଁନ, ସେଥିର ଲାଗି ମତେ କରମ ଛି
ନାହିଁ ପାରେ । ଜେନ ମାନେ ମତେ ଏକା ଜାନିପାରସନ, ସେମାନେ
ଭିଲ କର୍ମର ପାସେ ବାନ୍ଧି ନାହିଁ ହଅନ । ୧୪ ।

ଆସେ କାଲେ ଗ୍ୟାନି ମାନେ ଇଚା ଜାନିକରି କରମ କରିଥିଲେ ।
ତମେ ଭି ସେମାନକର ବତାଲା କରମ ହିଁ କର । ୧୫ ।

କରମ ଆରୁ ଅକରମ କାଶା, ସେଟା ବାଆରିଲା ବେଲକେ ବୁଧିଆ
ଲୁକେ ଭିଲ ଗୁହଲେଇ ହେସନ । ସେଥିର ଲାଗି ମୁକ୍ତ ତମକୁ ସେ
କରମ ତତ୍ତ୍ୱ ଅଏନ କରି ବୁଝେଇ ନେମି, ଜେନଟା କି ଜାନଲେ
ତମେ କରମ ବନ୍ଧନ ନୁ ମୁକୁଳିଯିବ । ୧୬ ।

କରମ, ଅକରମ ଆର ବିକରମର ରୁପକେ ଜାନବାର କଥା, କାରନ
କରମ ତତ୍ତ୍ୱ ବଢ଼ା କାଏଡ଼ ଆଏ । ୧୭ ।

ଯେ କରମ ନ ଅକରମ ଦେଖି ଆର ଅକରମ ନ କରମ ଦେଖି,
ସେ ମୁନୁଷ୍ଟ ମାନକର ଭିତରେ ଚାଲାକ ବୁଧିଆ, ସେ ଯୁଗି ସବୁ କରମ
କରିଥିସି । ୧୮ ।

ଯାହାର ସବୁ କରମ୍ କାମନା ଶୁଦ୍ଧନ୍ ଆଏ, ଯାହାର ସବୁ କରମ୍ ଗ୍ୟାନ, କୁଏଥି ଖାର ହଜଯାଏସି, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଗ୍ୟାନି ମାନକର ଭିତରେ ମହାଗ୍ୟାନି ଆନ୍ । ୧୯ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ କରମ୍ ନ ଆରୁ ତାର ଫଳନ ଆସକ୍ତି ନାହିଁ ରଖେ, ପରମାତ୍ମାରଠାନ୍ ହରମେସା ଶାନ୍ତି ପାଇଛେ, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଯେତେ କରମ୍ କଲେ ଭିଲ୍ କରମ୍ଥୁ ବାନ୍ଧି ନାହିଁ ହୁଅନ୍ । ୨୦ ।

ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ମାନକର ସାଁଗେ ଦିହିକେ ଜିତି ନେଇଛେ, ଯେ ବିନା ଫଳ ଆଶାଥ ସବୁ ଭୋଗ କଲା ଜିନିଷ୍ ମୁଲହୁ ତ୍ୟାଗ୍ କରିଦେଇଛେ, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଅବଗା ଦିହର ଲାଗି କରମ୍ କରୁଥିଲେ ଭିଲ୍ ପାପର ଭାଗି ନାହିଁ ହୁଅନ୍ । ୨୧ ।

ଯେ ମନ୍ ନାହିଁ ଆଇକରି ତାର ସୁକେ ମିଲୁଥିବାର ଜିନିଷ୍ ନ ସନ୍ତୋଷ୍ ହଇକରି ଖୁସ୍ ଥିସନ୍, ଯେ ହରମେସା ଅହଙ୍କାର ସୁଦନ୍ ହଇଯାଇଛନ୍, ଯେ ସୁଖ ଦୁଖ ନୁ ମୁକ୍ତି ଜାଇଛନ୍, ସିଧି ଆର ଅସିଧି ନ ସମାନ୍ ରହୁଥିବାର ସେ କରମ୍ ଯୁଗି କରମ୍ କଲେ ଭିଲ୍ କରମ୍ ପାସେ ନାହିଁ ପଡନ୍ । ୨୨ ।

ଯାହାର ଆସକ୍ତି, ଦିହର ଅଭିମାନ, ମମତା କିଛି ନାହିଁନ, ଯାହାର ମନ୍ ଭଗବାନକର ଗ୍ୟାନ ନ ଲିପି ହଇଛେ, କରମ୍ ମାତରକେ ଜଗାଁ ଭାବିକରି କରମ୍ କରୁଥିବାର ସେ ମୁନୁଷ୍ କରମ୍ କରମ୍ ବନ୍ଧନ୍ ନାହିଁନ । ୨୩ ।

ଜେନ୍ ଜଗ୍ୟନ୍ ସୁରବ ଆର ହବନ୍ ସାମାନ୍ ବରମହ, ତାରପରେ
ବରମହ ବାଗିର କର୍ତ୍ତା, ଜୁଏ ଆହୁତି ଭି ବରମହ, ସେ ବରମହ
କରମ୍ଭନ ଥିବାର ଯୁଗି ବରମହ ଫଳକେ ପ୍ରାଏସନ୍ । ୨୪ ।

କେତେ କର୍ମଯୁଗୀ ଦେବତା ମାନକର ପୂଜାଜଗ୍ୟ୍ ଅଏନ୍ କରି କରସନ୍,
ହେଲେ ଗ୍ୟାନ୍ୟୁଗୀ ଅଭେଦ୍ ଦରଶନ୍ ଜଗ୍ୟ୍ ଠାନେ ପରମ୍ ବରମହର
ଜୁଏଥି ଆତ୍ମାକେ ଆହୁତି ଦେସନ୍ । ୨୫ ।

କେତେ ଯୁଗୀ ସଂଯମର ଜୁଏଥି ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ମାନକୁ ଫିକିକରି ହୋମ୍
କରସନ୍ ତ ଗୃହସ୍ଥି ମାନେ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟର ଜୁଏଥି ବିସୟ ଭୋଗକେ ଫିକିକରି
ହୋମ୍ କରସନ୍ । ୨୬ ।

ଦୁସରା ଯୁଗୀମାନେ ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ପାଁର ପରାନ୍ ପବନ୍ କରମ୍ଭକେ
ଆତ୍ମା ଗିଆନ୍ ସଂଯମର ଜୁଏଥି ହବନ୍ କରସନ୍ । ୨୭ ।

କିଏ କିଏ ଦାନ୍ଧରମ୍ କରସନ୍, କିଏ କିଏ ଜପତପ୍ ତ କିଏ ଯୋଗ
କରସନ୍ । ଫେର କେତେ ଗ୍ୟାନ୍ ଅହିଂସା ବାଗିର କାଏଡ୍ ବ୍ରତ କରି
କରି ଗ୍ୟାନ୍ ଜଗ୍ୟ୍ କରୁଥାଏସନ୍ । ୨୮ ।

କେତେ ଯୁଗୀ ଅପାନ୍ ପବନ୍ ଥୁ ପରାନ୍ ପବନ୍ କେ ହବନ୍ କରସନ୍,
ତ କେତେ ଯୁଗୀ ପରାନ୍ ପବନ୍ଥୁ ଅପାନ୍ ପବନ୍କେ ହବନ୍ କରସନ୍ ।
ଜେନ୍ ଯୁଗୀ ପ୍ରାଣାୟାମ୍ ବ୍ୟସେରା କରୁଛନ୍ ସେ ପରାନ୍କେ ପରାନ୍ଥୁ
ହବନ୍ କରସନ୍ । ଇ ସବୁ ସାଧକ୍ ଜଗ୍ୟ୍ ବଲେ ପାପ୍ ନାଶ୍
କରିଦେସନ୍ ଆର ଜଗ୍ୟ୍ ଗ୍ୟାତା ଆନ୍ । ୨୯-୩୦ ।

ଆହୋ କୁରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅରଜୁନ ! ଜଗନ୍ନାଥ ଅଗ୍ନିଲିଙ୍ଗ ଅମରୁତ ପିଇକରି
ଯୁଗାମାନେ ସନାତନ ପରମ୍ପରା ବରମହ ପରମାତ୍ମାଙ୍କେ ପାଏସନ,
ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ କଲେ କିହେ ଭି ଇ ମୁନୁଷ୍ଟଲୋକ କି ପରଲୋକନ
ସୁଖର ଭାଗି ନାହିଁ ହଜପାରେ । ୩୧ ।

ଏନ୍ତା ଆର କେଥିନି କିସମର ବିସୋ ବେଦ କଥା ନ ଗୁଟ୍ ଗୁଟ୍ କରି
କୁହାଯାଇଛେ । ସେ ସବୁ ମନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆର ଦିହର କ୍ରିୟାଥୁ ହେସି
ବଳି ଜାନ । ଏନ୍ତା ଜାନିକରି ଜଗନ୍ନାଥ ଲାଗି କରମ୍ ଅନୁସଂଘାନ କଲେ
ତମେ କରମ୍ ବଞ୍ଚନ୍ ନୁ ମୁକ୍ତି ପାଏବ । ୩୨ ।

ଆହୋ ପରମ୍ପରା ଅରଜୁନ ! ଦରବ୍ ମଏ ଜଗନ୍ନାଥ ଗ୍ୟାନ ଜଗନ୍ନାଥ
ବଡ଼େ ଆଏ, କାରନ୍ ସବୁ ରକମର କରମ୍ ଗ୍ୟାନ ଥୁ ଛିଡିଥିସି । ୩୩ ।

ତମେ ତତ୍ତ୍ୱ ଗିଆନି ମାନକର ନିକେ ଯାଇକରି ସେ ଗ୍ୟାନ କେ
ବୁଝ । ସେମାନକୁ ତତ୍ତ୍ୱ ସରାନ ହଜକରି ମୁଡିଆ ମାରବ, ସେବା
କରବ, ଛନ୍ଦ୍ କପଟ୍ ନାହିଁ ରଖିକରି ସରଲଭାବେ ପଚରାବ ।
ପରମାତ୍ମାର ଅଏନ୍ ତତ୍ତ୍ୱଗ୍ୟାନି ମାନେ ତମକୁ ତତ୍ତ୍ୱଗିଆନ
ଉପଦେଶ ଦେବେ । ୩୪ ।

ଜେନ୍ତା ଜାନଲେ ତମର ମୋହମାୟାର ପରପର୍ ମେଟିଯିବା, ସବୁ
ଯାକର ଜୀବକୁ ନିଜର ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଦେଖିବ ଆଉର ପଛେ
ସମକୁ ମୋର ଠାନେ ଦେଖିବ । ୩୫ ।

ତମେ ଜଧରି ସବୁ ପାପିରନ୍ ଘଲେ ଜହ ପାପ କରିଥିବ । ଫେର ଭି
ତମେ ଗ୍ୟାନର ଭୁଗାଁ ଥୁ ପାପର ସମୁଦ୍ରକେ ପାର ହଜିଯିବ । ୩୬ ।

କାରନ୍ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜୁଏ ଜେନ୍ତା ତାଁଗକାଠକେ ଅଗଁରା ଖାର
କରିନେସି, ଗ୍ୟାନର ଜୁଏ ସେନ୍ତା ସବୁ କରମ୍‌କେ ଖାର କରି
ନେସି । ୩୭ ।

ଇ ସଂସାରେ ଗ୍ୟାନ ସବୁନ୍ ବଡ଼ ଆଏ । କର୍ମଯୁଗୀମାନେ କେନ୍‌କାଲୁ
ସାଧନା କରିକରି ତାରସୁକେ ଇ ଗ୍ୟାନକେ ପାଏସନ୍ । ୩୮ ।

ସାଧନା କରି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଜିତ୍‌ଲେ ଗ୍ୟାନ ମିଲ୍‌ସି, ଗ୍ୟାନ ରଞ୍ଜିତଲେ ଚଣ୍ଡହେଁ
ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତି ହେସି ଆର ତାହେରୁ ପରମ୍ ଶାନ୍ତି ମିଲ୍‌ସି । ୩୯ ।

ମୁରୁଖ ଶ୍ରଦ୍ଧାହୀନ ଆର ଧୁକୁରପୁରୁର ମନ୍ ଯାର, ସେ ଭଗବତ୍‌କେ
ନାହିଁ ପାଏ । ହେନ୍‌ତା ଲୁକର ଇହଲୋକ୍ ପରଲୋକ୍ ନ ଠାନ୍ ନାହିଁନ
କି ସୁଖ ଭି ନାହିଁନ । ୪୦ ।

ଆହୋ ଧନଜୟ ! ଜେନ୍ ମହାତ୍ମା କର୍ମଯୋଗର ନିଅମ ନିସ୍‌ଠାଥୁ
ସବୁ କରମ୍‌କେ ମହାପୁରୁରଠାନେ ଚଢ଼େଇ ଦେଇଛେ, ଯେ ବିବେକ୍
ଗିଆନ୍ ଥୁ ମନର ଶୃଙ୍ଖଳାକେ ମେଟେଇ ଦେଇଛେ, ତାହାକେ କେଭେ
କରମ୍ ପାସ୍ ନାହିଁ ଲାଗେ । ୪୧ ।

ସେଥିର ଲାଗି ଆହୋ ଭଗବତ୍ ବଅଁଶର ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ବିବେକ
ଗ୍ୟାନର ଖଣ୍ଡାଥୁ ଛାଡ଼ି ଭିତରର ଅଗ୍ୟାନ ଶୃଙ୍ଖଳା କେ ବୁଝୁଁ ରୁନ୍ଦିଦିଅ,
ନିସ୍ କାମ୍ କର୍ମଯୋଗ୍‌ନ ଆଇକରି ଉଠ, ଯୁଧ୍ୟ କର । ୪୨ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଗୁଣର ଅଧିଆ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ପାଞ୍ଚ ଅଧ୍ୟାୟ

ସନ୍ଧ୍ୟାସ୍ ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ କୃଷ୍ଣ ! ଆପଣ କରନ୍ ଯୋଗ କେ ପରସଂସା କରୁଛନ୍, ଫେର କରନ୍ ତିଆର କର ବଳି ଘାଏ ଘାଏ କହୁଛନ୍ । କ ଦୁହିଟା ଭିତରୁ ଜେନଟା ମୋର ଲାଗି ଭଲଗତି କରବା, ସେଟା ମତେ କହୁନ୍ । ୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- କରନ୍ ତିଆର ଆଉର କରନ୍ ଯୋଗ କ ଦୁହିଟା ଏକା କଲ୍ୟାଣକର ଆଏ ହେଲେ କରନ୍ ତିଆର ନୁ କର୍ମଯୋଗ ସାଧନାଟା ସୁହୁଜି ଆଏ ବଳିକରି କର୍ମଯୋଗ ମହାନ ଆଏ । ୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜେନ୍ ମୁନୁଷ କାହାରଠାନ୍ତେ ଭିନ୍ ନେ ରଖେ କି କିଛି ଆଶା ଭିଲ୍ ନାହିଁ କରେ, ସେ କର୍ମଯୋଗୀ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ଆଏ । କାରନ୍ ଯେ ରାଗ୍ ରିସ୍ତି ଛାଡ଼ିଦେଇଛେ ସେ ହସିଖୁସି କରି ସଂସାର ପାସୁ ଡିଲିହେସି । ୩ ।

କରନ୍ ତିଆର (ସନ୍ଧ୍ୟାସ) ଆର କର୍ମଯୋଗୀ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଆଏ ବଳିକରି ମୁରୁଖି ଲୁକେ କହେସନ୍ । ହେଲେ ପଣ୍ଡିତମାନେ ଦୁହିଟା ଏକାଟା ଗୁଚେ ଫଲ୍ ଦେସି ବଳିକରି କହେସନ୍ । ୪ ।

ଗ୍ୟାନ୍ଯୁଗୀମାନେ ଜେନ୍ ପରମଧ୍ୟାମ୍‌କେ ପାଏସନ୍, କର୍ମଯୁଗୀ ଭି ସେ ପରମଧ୍ୟାମ୍‌କେ ପାଏସନ୍ । ତ ଯେନ୍ ପୁରୁଷ ଗ୍ୟାନ୍ଯୋଗ ଆର କରନ୍ଯୋଗ ଫଲ୍‌କେ ଗୁଚେ ବଳି ଦେଖିସନ୍, ସେ ହିଁ ପରକୃତ୍ ଦେଖିପାରସନ୍ । ୫ ।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ ! କର୍ମଯୋଗ ବିନା ମନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆର ଦିହିଥି
ସକଳ କରମ ତିଆର କରବାରଟା (ସନ୍ଧ୍ୟାସ ଯୋଗ) କାଏବ୍ ଆଏ ।
ନିସ୍କାମ କର୍ମଯୁଗୀ ପରମ୍ ବରମହ ପରମାତ୍ମାଙ୍କେ ଜଳଦି ପାଏସନ୍
। ୭ ।

ଯାହାର ମନ ନିଜର ଆଏତେ ଥୁସି, ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକେ ଜିତିଛେ, ଯାହାର
ଭିତରଟା ପରଛା ଆଏ ଆର ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଆତ୍ମାରୁପ ପରମାତ୍ମା
ହିଁ ଯାହାର ଆତ୍ମା, ସେ କର୍ମଯୁଗୀ କରମ୍ କରୁଥିଲେ ଭି କରମ୍‌ଥି
ନାହିଁ ଲଟକିଯାଆନ୍ । ୭ ।

କର୍ମଯୁଗୀ ଦେଖସି, ସୁନ୍‌ସି, ଛିଆଟୁଆ କରସି, ସୁଁଘସି, ଖାଏସି ପିଇସି,
ଚଳାବୁଲା କରସି, ଶୁଇସି, ନିଶାସ୍ ନେସି, କଥା କହେସି, ଆସିଙ୍ଗିମିଟ୍‌କା
ମାରସି । ତଥାପି ଇ ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର କବାର ଆଏ ଆର ‘ମୁଇଁ କିଛି
ନାହିଁ କରବାର’ ବଳି ଭାବବାର କଥା । ୮-୯ ।

ଜେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ସବୁ କାମବୁତାଙ୍କେ ମହାପୁରୁର ଠାନ୍ନେ ସିପି ଦେଇକରି
କବାର କମ୍ କରସନ୍, ସେ କୁରନି ପତ୍ରେ ପାଏନ୍ ବାଗିର
ଥିସନ୍ । ୧୦ ।

କର୍ମଯୁଗୀ ମାନ୍ନେ ମମତା ଛାଡିକରି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ, ମନ, ବୁଧ୍ ଆର ଦିହିଥିଭି
ବିନ୍ ଆସକ୍ତି ନ ଅନ୍ତକରନ୍ ପରଛା ଲାଗି କରମ୍ କରସନ୍ । ୧୧ ।

କର୍ମଯୁଗୀ କରମ୍ ଫଲ୍ ତିଆର କରସନ୍ ବଳି ଭଗବତ୍ ବାଗିର ଶାନ୍ତି
ପାଏସନ୍ । ସକାମ୍ ମୁନୁଷ୍ ଫଲ୍‌କାମନା ରଖସନ୍ ବଳିକରି ଫାଦେଁ
ପଡ଼ସନ୍ । ୧୨ ।

ଅନ୍ତକରନ୍ କେ ଆଏତେ ଛାପକି କରି ସାଂଖ୍ୟ ଯୁଗୀ ମାନେ ‘ମୁକ୍ତି’
କରତା ନୁହେଁ’ ଭାବସନ୍ ଆର ନବଦୁଆରର ଦିହିଥି ମନକେ ଖସରେଇ
ନେଇକରି ପରମାତ୍ମାର ପାସେ ଉସର୍ ହଇକରି ଥୁସନ୍ । ୧୩ ।

ମାହାପୁରୁ ମୁନୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର କରତାପନ୍, କରମ୍ କି କରମଫଳର
ସନ୍ଯୋଗ ତିଆର ନାହିଁ କରନ୍, ସଭାବ୍ ପରକୁଟି ହିଁ ସବୁଟା କରସି
। ୧୪ ।

ସବୁଠାନ୍ ମାହାପୁରୁ କାହାରିର ପାପକରମ୍ କି କାହାରିର ଶୁଭ କରମ୍
ନାହିଁ ଛିନନ୍, ଉଦ୍ଭା ସୁରୁଜ୍ଜ୍ କେ ବାଦଲ୍ ଢାଁପଲ୍ ବାଗିର ଅଗ୍ୟାନଥ୍
ଗ୍ୟାନ୍ ଢାଁପି ହଇକରି ରହିଛେ । ତ ଅଗ୍ୟାନଥ୍ ମୁନୁଷ୍ଟମାନେ ସାନିଘାଟି
ହଉଛନ୍ । ୧୫ ।

ଜେନ୍ମାନଙ୍କର ସେ ଅଗ୍ୟାନକେ ପରମାତ୍ମାର ତତ୍ପଗ୍ୟାନ୍ ମେଟେଇ
ଦେଇଛେ, ସେମାନଙ୍କର ଗ୍ୟାନ୍ ସୁରୁଜ୍ ବାଗିର ପରମାତ୍ମାକେ ଉକିଆ
କରିଦେସି । ୧୬ ।

ପରମାତ୍ମା ଠାନେ ଜେନ୍ମାନେ ମନ୍ତନ୍ ଦେଇକରି ଏକ ସରଲଗ୍
ଅଛନ୍, ସେ ମୁନୁଷ୍ଟମାନେ ଗ୍ୟାନଥ୍ ପାପ୍ ସୁଜନ୍ ହଇକରି ଜନମ୍ମରନ୍
ଚକ୍ରିଥି ନାହିଁ ପଡନ୍ । ୧୭ ।

ସେ ଗ୍ୟାନିମାନେ ସୁତର ବାମ୍ବନ୍, ଗାଏ ଦାମୁର, ହାତୀ, କୁକୁର,
ଚଣ୍ଡାଲ୍ ସମ୍ବୁ ସମାନ୍ତାବେ ଦେଖିସନ୍ । ୧୮ ।

ଜେନମାନଙ୍କର ମନ ସମାନ ଭାବୁ ଅଛି, ସେମାନେ ଜାଣି ଅଛନ୍ତି
ଅଛନ୍ତି ଇ ପୁରା ସଂସାରକୁ ଜିତେଇବେ । ସବୁଥୁ ପରମାତ୍ମା ନିରଦୋଷ
ଆର ସମାନ ଭାବେ ଅଛି ବଳି ଜାଣିଲେ ସେମାନେ
ପରମାତ୍ମାକୁ ବାସ୍ କରନ୍ତି । ୧୯ ।

ଜେନ ମୁନୁଷ ନୁହେଁ ଜିନିଷ ପାଏଲେ ଉପର ନାହିଁ ହୁଅନ୍ତି କି ଅସ୍ପଷ୍ଟ
ଅସାର ଜିନିଷ ଆସଲେ ଘଲେ ଉଦ୍‌ବେଗ ନାହିଁ ହୁଅନ୍ତି, ସେ ଥିବୁଧୁଆ
ବରମଣିଆନି ପୁରୁଷ ପରମବରମହ ପରମାତ୍ମା ନ ହରମେସା ବାସ୍
କରନ୍ତି । ୨୦ ।

ବାହାରିଆ ବିଷୟ ଯାହାର ଆସକ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ସାଧକ ଆତ୍ମଶାନ୍ତି
ପାଏସନ୍, ତାହେଲେ ପରମାତ୍ମାର ଧ୍ୟାନର ଯୋଗୁ ଏକେସକ୍ତି
ରହିକରି ଅକ୍ଷୟ ଆନନ୍ଦ ପାଏସନ୍ । ୨୧ ।

ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆର ବିଷୟା କୁରି ହେଲେ ମୁଲୁ ମୁଲୁ ଘଡେ ଛନ୍ତି ବଡ଼ା ସୁଖ
ମିଳିବି, ଶେଷେ ସେଟା ଖାଲି ଦୁଖ ଦେସି । ହୋ ଅରଜୁନ !
ଆତ୍ମଶାନ୍ତିଆନି ଲୁକେ ଇ ବିଷୟା ଭୁଲୁ ନାହିଁ ପଡ଼ନ୍ତି । ୨୨ ।

ଜେନ ସାଧକ ଇ ମୁନୁଷ ଦିହେଁ କାମ୍ ଆର ରିସମିର ଗତିକେ
ସହେକାରଲାଗି ସମ୍ଭରଥୁ ଆନ, ସେ ସାଧକ ଯୁଗୀ ଆନ, ସେ ସୁଖୀ
ଆନ । ୨୩ ।

ଜେନ ଲୁକେ ବରମହ ଛଡ଼ା ଆର କିଛି ନାହିଁ ଭାବିକରି ଅନ୍ତରଆତ୍ମା
ଥୁ ସୁଖପାଏସନ୍, ରମନ୍ କରନ୍ତି, ଆତ୍ମାକୁ ଗ୍ୟାନ ଦେଖିସନ୍
ପରମାତ୍ମାର ସାଙ୍ଗେ ଏକଭାବ୍ ହଇଛନ୍ତି, ସେ ସାଂଖ୍ୟ ଯୁଗୀ
ବରମହକେ ପାଏସନ୍ । ୨୪ ।

ଯେନ୍ ମାନକର ପାପ ଅନାମେତ୍ ମେଟି ଯାଇଛେ, ଯେନ୍ମାନକର ମନର ଶକ୍ତି ଗ୍ୟାନଥୁ ଖୁଲି ଯାଇଛେ, ଯେନ୍ମାନେ ପରହର ଉପକାର ଲାଗି ଲଗେତ୍ ଚେରେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ ଆର ଯେନ୍ମାନେ ମନକେ ଜିତିକରି ପରମାତ୍ମା ନ ଆବେ ଥୁଇଛନ୍, ସେ ଆତ୍ମଗିଆନିମାନେ ବରମହ କେ ପାଏସନ୍ । ୨୫ ।

କାମ୍ ରିସ୍ମି ଛାଡିକରି ମନକେ ଜିତିକରି ଆତ୍ମଗିଆନି ଲୁକେ ଚରହିକୁଟି ଶାନ୍ତ ପରମବ୍ରହ୍ମ ପରମାତ୍ମାକେ ହିଁ ପୁରାଭାବେ ଦେଖିସନ୍ । ୨୬ ।

ବାହାରିଆ ବିଷୟା ଭୋଗ୍ ମୁତେଁ ନାହିଁ ତୁକେଇକରି, ସେ ସବୁ ଭଟେଁ ଉଲ୍ଫି କେତ୍ତେଇ ଦେଇକରି, ଦୁହିଁ ଆଖିର ଆଏଁଖପତାର ମଝାମୁଝି ଦେଖିକରି, ଦୁହିଁ ନାକ୍ପୁତୁର ଭିତରେ ଯା ଆସ୍ କରୁଥୁବାର ପରାନ୍ ଆର ଅପାନ୍ ପବନ୍କେ ସମାନ୍ ଗତି କରେଇକରି ଯେନ୍ ମୁନି ମନ୍, ବୁଧ୍ ଆର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନକୁ ଆଏତେ ରଖିଥୁସନ୍, ଚାହାନା, ତରଭଏ, ରାଗ୍ରିସ୍ମି ନାହିଁନ, ସେ ମୁନି ସବୁବେଳେ ମୁକ୍ତ ଆନ୍ । ୨୭-୨୮ ।

ମୋର ଭକତ୍ମାନେ ମତେ ସବୁ ଜଗ୍ୟର, ତପର ଭୁଗତା, ତିନହିପୁରର ଇଶ୍ବର ମାନକର ଭି ଇଶ୍ବର, ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଦୟାବାନ୍, ପ୍ରେମୀ ବଳି ଜାନିକରି ସିଆଁନ୍ତି ପାଏସନ୍ । ୨୯ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ପାଠ ଅଧିଆ ସରଲା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଛଅ ଅଧ୍ୟାୟ

ଆତ୍ମ ସଂଯମ୍ / ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଯେନ୍ ପୁରୁଷ ବିନ୍ କରମ୍ ଫଳର ଆଶ୍ରାୟ କରତବ୍ୟ କରମ୍ କରସନ୍, ସେ ସନ୍ୟାସି ଆର ଯୁଗୀ ଆନ୍ । ଖାଲି ଜୁଏ ତିଆର କଲା ଲୁକେ ସନ୍ୟାସି ନୁହେଁ କି ଖାଲି କରମ୍ ତିଆର କଲା ଲୁକେ ଯୁଗୀ ନୁହେଁସେ । ୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ଟାକେ ସନ୍ୟାସ ବଳି କହେସନ୍, ସେଟାକେ ତମେ ଯୋଗ ବଳି ଜାନ, କାରନ୍ ଫଳକାମନା ତିଆର ନାହିଁ କଲେ କେନ୍ସି ଭି ପୁରୁଷ ଯୁଗୀ ନାହିଁ ହଜପାରେ । ୨ ।

ଆତ୍ମଗିଆନିର ଲାଗି ନିସ୍କାମ୍ କରମ୍ କରବାରଟା ହିଁ ଯୋଗପ୍ରାପ୍ତି ବଳି କହେସନ୍ । ଯୋଗାରୁଡ଼ ହେଲା ଉତ୍ତରୁ କରମ୍ତିଆର ଟା କଲ୍ୟାଣ କରସି ବଳି କହେସନ୍ । ୩ ।

ସବୁ କାମନା ଛାଡ଼ିକରି ପୁରୁଷ ଯେତେବେଳେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନକର ଭୋଗ ଆର କରମ୍ଥୁ ବୁଡ଼ି ନାହିଁ ରହେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଯୋଗାରୁଡ଼ ବଳି କହେସନ୍ । ୪ ।

ନିଜେ ନିଜକୁ ସଂସାର ସାଗରନ୍ତ ପାର କରବାର କଥା, ନିଜକେ ବୁଡ଼ିତେଇ ଖପେଇ ଦେବାରଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁସେ, କାରନ୍ ମୁନୁଷ ନିଜେ ନିଜର ମିତରୁ ଆର ନିଜେ ନିଜର ଶତରୁ ଆଏ । ୫ ।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ମନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆର୍ ଦିହିକେ ଜବତ୍ କରି ରଖିଛେ, ସେ ନିଜେ ନିଜର ମିତ୍ରୁ ଆନ୍ । ଯେ ମନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆର୍ ଦିହିକେ ଆଏତେ ନାହିଁ ରଖିପାରି ସେ ନିଜେ ନିଜର ଶତ୍ରୁ ଲେଖେନ୍ ଆଚରନ୍ କରସନ୍ । ୬ ।

ଶୀତ୍-ଝରା, ସୁଖ-ଦୁଖ, ମାନ-ଅପମାନ ଯାହାର ଲାଗି ଏକ୍ ସମାନ୍ ଆଏ, ତାକର ଗିଆନ୍ନ ମାହାପୁରୁ ଛଡା କିହେ ନାହିଁ ରହନ୍ । ୭ ।

ଯାହାର ଦିହି ଭିତର ଗ୍ୟାନ୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ ଥୁ ଉଠଲ୍ ହଜିଛେ, ଯାହାର ଇନ୍ଦ୍ରି ମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ଆଏତେ ହଜିଯାଇଛନ୍, ଯାହାର ଲାଗି ମାଏତ୍, ପଶନ୍, ସୁନା ସମାନ୍ ଆଏ, ତାହାକୁ ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତ ଯୁଗୀ ବଲି କହେସନ୍ । ୮ ।

ଉପକାରୀ, ମିତ୍ରୁ, ସତ୍ରୁ, ନିସ୍ପଦଖିଆ, ମଝଲିଆ, ସାଁଗ୍ ସରସା, ଧରମ୍ ଆତ୍ମା ଆର୍ ପାପିମାନ୍କର ନ ଭି ସମାନ୍ ଭାବ୍ ରଖିଥିବାର ପୁରୁଷ ଅତିସେ ବଣିହାଁ ଆନ୍ । ୯ ।

ମନ୍ ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରି ସାଁଗେ ଦିହିକେ ଆଏତେ ରଖିକରି ଆଶା ପରିଗ୍ରହ ଛାଡିକରି ଯୁଗୀ ଏକ୍ ଲା ଛିନାଠାନେ ଆତ୍ମାକେ ପରମାତ୍ମା ନ ସରଲଗ୍ ଲଗାବାର କଥା । ୧୦ ।

ଜହ୍ ଉଚା କି ଜହ୍ ଖାଁଟ୍ ନାହିଁଥିବାର ଚାତର ଭୁଇଁ ଉପରେ କୁଶ୍, ତାର ଉପରେ ମୁରଗଛାଲ୍ ଆର୍ ତାର ଉପରେ କପଡା ଦସେଇକରି ନିଜର ଆସନ୍ ଥୁ ବସିକରି ମନ୍ ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିମାନ୍କୁ ବାଁଧିକରି ମନ୍କେ ଲଗେତ୍ ଏକେସ୍ କଟିଁ ରଖିକରି ଯୋଗ୍ ବସିରା କରବାର କଥା । ୧୧-୧୨ ।

ଦିହି, ମୁତ୍ତ ଆଉ ବେଁକ୍‌କେ ଛାଟ, ଆବେ ରଖିକରି, ନିଜର ନାକର
ଟିପିକେ ଦେଖିକରି, ବୁଝୁଚର୍ଯ୍ୟ ବୁଝୁଥୁ ରହିକରି, ଡରଭଏ ଛାଡିକରି
ମନ ସଂଯତ୍ କରି କରି ଯୋଗାସନେ ବସିକରି ମତେ ଧ୍ୟାନ କରବାର
କଥା । ୧୩-୧୪ ।

ମନ୍କେ ଆଏତେ ରଖିଥିବାର ଯୁଗୀ ଏନ୍ତା ଆତ୍ମାକେ ସରଲର
ମୋର (ପରମାତ୍ମା) ରୁପଥୁ ଲଗେଇ କରି ମୋର ନ ଥିବାର
ପରମାନନ୍ଦର ଶାନ୍ତି ପାଏସନ୍ । ୧୫ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଯେ ଗୁରୁକୁ ଖାଏସି କି ଯେ ବିଲକୁଳ ନାହିଁ ଖାଏ,
ଯେ ଗୁରୁକୁ ଶୁଦ୍ଧସି କି ଯେ ବିଲକୁଳ ନାହିଁ ଶୁଏ, ହେନ୍ତା ଲୁକର
ଯୋଗ ସାଧ୍ୟ ନାହିଁ ହଏ । ୧୬ ।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ନିଅମ୍‌ନିଷ୍ଠାଥୁ ଆହାର ବିହାର କରସି, କରମ୍ ନ
ଚେରେସ୍ତା କରସି, ଅତିଶେ ନାହିଁ ଶୁଏ କି ଅତିସେ ନାହିଁ ଚେତେ,
ସେ ଇ ଦୁର୍ଗମାଶକ୍ତ ଯୋଗକେ ସାଧ୍ୟ କରସି । ୧୭ ।

ଏକ୍‌ଦମ୍ ଆଏତର ମନ୍ ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଭୋଗ ଛାଡିକରି
ପରମାତ୍ମାର ଠାନେ ହିଁ ବରକସେ ଲଟ୍‌କିଯାଏସି, ଇଟାକେ ଯୋଗ
ସାଧ୍ୟ ହେଲା ବଳି କହେସନ୍ । ୧୮ ।

ଧୁକାଗରତି ନାହିଁ ଥିବାର ଠାନେ ବଏଠାର ବଏଲ୍‌ତା ଯେନ୍‌ତା ଥିର
ହଇ ଜଲୁଥିସି, ଯୁଗୀର ମନ୍ ହେନ୍‌ତା ପରମାତ୍ମାର ଧ୍ୟାନ ଥି
ଲାଗିଥିସି । ୧୯ ।

ଯୋଗ କରି କରି ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ମନ 'ନିରୁଧ' ହଇଗଲେ, ହୁଲଗୁଲା ମନ ଆତ୍ମ ଦରଶନ କରି ସି ଆର ପରମାତ୍ମା ନ ସନ୍ତୋଷ ହଇ ରହେସି । ୨୦ ।

ଶୁଦ୍ଧ ବୁଧୁଧୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ଛାଡ଼ିକରି ଆତ୍ମଗ୍ୟାନର ସୁଖ ମିଳସି, ଯେନ ଅବସ୍ଥା ନ ରହିକରି ଇ ଯୁଗୀ ପରମାତ୍ମାର ରୂପକୁ କେତେ ଭି ବିଚିନ୍ତି ନାହିଁ ହଅନ୍ । ୨୧ ।

ଯୁଗୀରଲୀଗି ପରମାତ୍ମା ପରାପତ୍ନୁ ଜହ କେନ୍ଦ୍ରି ଲାଭ ନାହିଁନ । ଇଟା ପାଇଗଲେ ଯୁଗୀ କେତ୍ତି କେତେ ଦୁଖେ ଭି ନାହିଁ ଘବରାନ୍ । ୨୨ ।

ଯୋଗୀ ଦୁଖର ସଂସାରକୁ ଛଡେଇ ହଇକରି ଥିସି, ଇ ଯୋଗକେ ତମେ ଜାନ୍ବାର କଥା । ଉସତ୍ ହଇକରି ଏକ ମନେ ତମେ ଇ ଯୋଗସାଧନା ବ୍ୟସେରା କର । ୨୩ ।

ମନର ସବୁ କାମନାକେ ତିଆର କର, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସାଧକ କର, ଧୀରେ ସୁସ୍ତେ ଏନ୍ତା ଯୋଗ ବ୍ୟସେରା କରବାର କଥା, ବାକି କେନ୍ଦ୍ରି ଆଡ଼େ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ କରି କରି ଅବଗା ମାହାପୁରୁର ଠାନେ ମନ ଦେବାର କଥା । ୨୪-୨୫ ।

ଇ ଅଥୋଥାଲି ଛନ୍ଛନ୍ ମନ ବିଷୟା ଭୁଗର ଲାଗି ଇଥୁତାହିଁ ଭାଗୁଥିସି, ଇ ମନକେ ସେଠାକୁ ଘୁଟାଇ ଆନିକରି ମାହାପୁରୁର ଠାନେ ହରଦମ୍ କେତତାବାର / ଜୁରବାର କଥା । ୨୬ ।

ଯେନ୍ମାନକର ମନ ବିଲକୁଲ ଶାନ୍ତ ଆଏ, ସେ ପାପକୁ ମୁକତ୍ ଆର ଯେନ୍ମାନକର ରଜଗୁନ୍ ଶାନ୍ତ ହଇଗଲାନ, ସେ ଯୁଗୀ ଭଗବାନ କର ସାଙ୍ଗେ ଗୁଟେ ହଇକରି ଅକ୍ଷୟ ଆନନ୍ଦ ପାଏସି । ୨୭ ।

ପାପଶୁଦ୍ଧନ୍ ଯୁଗୀ ଆତ୍ମାକେ ଏନ୍ତା ଲଗେତ୍ ଭଗବାନକର ଠାନେ
ଲଗେଇ କରି ମହାସୁଖର ମହା ଆନନ୍ଦ ପାଏସନ୍ । ୨୮ ।

ସମ୍ବର୍ଣ୍ଣୀ ଯୁଗୀ ସବୁ ପ୍ରାଣୀରଠାନେ ଆତ୍ମାକେ ଦେଖି, ଆତ୍ମାନ
ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ ବଳି ଭାବି । ୨୯ ।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଭିତ୍ରେ ମତେ ଦେଖି ଆର ମୋର
ଭିତ୍ରେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକେ ଦେଖି, ତାହାକୁ ମୁକ୍ତି ଅଦୁରୁଣ ନୁହେଁ ସେ
କି ମୋର ଲାଗି ସେ ଅଦୁରୁଣ ନୁହେଁ ସେ । ୩୦ ।

ଯେନ୍ ପୁରୁଷ ଏକ୍ ଭାବୁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର ଠାନେ ମତେ ଅଛନ୍
ଜାଣିକରି ଜୟସନ୍, ସେ ଯୁଗୀ ସବୁ ରକମର କବାର କମ୍ କରୁଥିଲେ
ଭିଲ୍ ମୋର ଲାଗି ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଥିସନ୍ । ୩୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେ ସବୁଠାନେ ସମ୍ପତିଆ ସମାନ ଆତ୍ମଭାବ
ଦେଖିସନ୍, ସମ୍ପଦର ସୁଖଦୁଖକେ ନିଜର ସୁଖ ଦୁଖ ବଳି ଦେଖିସନ୍
ସେ ମହାଯୁଗୀ ଆଏ । ୩୨ ।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ପର୍ଭୁ ! କି ଯେନ୍ ସମ୍ଭାବ ଯୋଗ୍ ମତେ
ବୁଝାଲେ ମୋର ମନ୍ ଆବେ ନାହିଁ ବଳି ମୁକ୍ତି ସେଟା ଦେଖି ନାହିଁ
ପାରବାର । ୩୩ ।

କାରନ୍ ହେ କୁଷ୍ଠ ! କି ଉଛନ୍ ମନ୍ତା ବଢେ ଲବାର ଆଏ । କହିଅ
ସୁଖ ନିକେ ବରକସି ଘିଟିହେବାର ତାର କବାର ଆଏ । ସେଥିର
ଲାଗି ମନ୍ତକେ ଆଏତେ ରଖିବାରଟା ବଏଲେ ଧୁକାକେ ଗୁରୁମୁଚେଇକରି
ରଖିବାର ବାଗିର ବଢେ କାଏଡ୍ ଆଏ । ୩୪ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ମହାବାହୁ ! ଚଠିଲ୍ ଉଦୁଞ୍ଚା ମନ୍କେ ଆଏତେ ରଖିବାରଟା ବେଶକ୍ କାଏଡ଼ ଆଏ । ଫେର ଭି ଆହୋ କୁନ୍ତିର ପୁଅ ଅରଜୁନ ! ବ୍ୟରାଗ ଆର ବ୍ୟସେରାର ବୁଡେ ମନ୍କେ ଆଏତେ ରଖିହେସି । ୩୫ ।

ଯାହାର ମନ ଧବେ ନ ଶୁନି, ତାର ଲାଗି ଯୋଗ ପାଏବାରଟା କେଥୁନି କାଏଡ଼ ଆଏ, ହେଲେ ମୋର ମତେ ମନକେ ଯେ ଶାସନ କରି କରି ଆଏତେ ରଖିଛେ, ତାହାକେ ସୁହୁଡ଼ି ଯୋଗ ପରାପଡ଼ ହେସି । ୩୬ ।

ଅରଜୁନ ପଚରାଲେ- ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ! ଯାର ଯୋଗ ଥି ଶରଧା ଥିସି, ହେଲେ ସଂଯମି ନୁହେଁସେ ବଳି ମନଟା ଯୋଗକୁ ବିଚଳିତ୍ ହଇଯାଇଛେ, ସେନ୍ତା ସାଧକ୍ ଯୋଗର ସିଧି ନାହିଁ ପାଇ କରି କାଏ ଗତି ପାଏସନ ? । ୩୭ ।

ଅଧାବାଟେ ଯେ ଯୋଗ ସାଧନା ଛାଡ଼ିଦେସି, ଛିଡ଼ଲା ବାଦଲ୍ ଖଣ୍ଡ ବାଗିର ଦୁହିଆଡୁ ନାହିଁ ହଇକରି ନାସ ନାହିଁ ହଏ କାଏ ? । ୩୮ ।

ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ! ମୋର ମନର ଶକ୍ତାକେ ଆପଣକର ବିନୁ ଦୁସରା କିହେ ମେଟେଇ ନାହିଁ ପାରନ୍ । ୩୯ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ପାରଥ ! ସେ ପୁରୁଷର ଇହଲୋକନ ବିନାଶ ନାହିଁ ହଏ କି ପରଲୋକ ନ ବିନାଶ ନାହିଁ ହଏ । କାରନ୍ ଆହୋ ପ୍ରିୟ ! ଆତ୍ମାର ଉଧାର ଲାଗି ତାରମାନେ ଭଗବତ୍ ପରାପଡ଼ ଲାଗି କରନ୍ କରୁଥିବାର କେନ୍ସି ଭି ପୁରୁଷ ଖରାପ୍ ଗତି ନାହିଁ ପାଆନ୍ । ୪୦ ।

ଯୋଗ ଭରସ୍ ଲୁକେ ପୁଞ୍ଜନ୍ ଆତ୍ମାଲୁକକର ସଂଗତିଥି ସରଗସୁଖ ପାଏସନ, ପଛେ ଧାର୍ମିକ୍ ମହାଜନ୍ ଘରେ ଜନମ୍ ହେସନ । ୪୧ ।

ନହେଲେ ଗ୍ୟାନି ଯୁଗୀ ମାନକର ବଂଶେ ଜନମ୍ ହେସନ୍, ଇଟା
ସଞ୍ଚାରଥ ଦୁରଲଭ ଜନମ୍ ଆଏ । ୪୭ ।

ସେଠାନେ ସେ ଆଘର ଜନମର ଦିହେଁ କୁଲଜି ସଞ୍ଜଳି ଥିବାର ବୁଧିର
ସନ୍ଯୋଗ ଥି ଯୋଗ ସଞ୍ଚକାର କେ ସୁହୁଜି ପାଇଯାଏସନ୍ । ଆହୋ
କୁରୁନନ୍ଦନ୍ ! ତାହାର ପ୍ରଭାବନ୍ ସେ ଫେର ଘାଏ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତିର
ଲାଗି ଆଘରଠାରୁ ଜହ ଚେରେଷ୍ଟା କରସନ୍ । ୪୮ ।

ପୁରୁଷ ପରହର ଅଧୀନେ ଥିଲେ ଭିଲ ଆଘର ବ୍ୟସେରାର ବଳେ
ବେଶକ୍ ଭଗବାନକର ଆଡ଼କେ ଘିଟି ହେସନ୍ । ସକାମ୍ କରମ୍ ଛାଡ଼ିକରି
ଯୋଗର ଗ୍ୟାନ ଜାନବାରକେ ଖୋବ୍ ମନ୍ କରସନ୍ । ୪୯ ।

ହେଲେଁ ଅନେକ ଜନ୍ମ ତତ୍ ସାଧିକରି ଯୁଗୀ ଇ ଜନ୍ମେ ସଞ୍ଚକାର
ପାଇକରି ସବୁ ପାପନ୍ ମୁକ୍ତ ହଇଯାଏସନ୍ ଆର ସେ ଘଟି ହିଁ ପରମଗତି
ପାଏସନ୍ । ୫୦ ।

ତପି, ଶାସ୍ତ୍ରଗ୍ୟାନି ଆର ସକାମ୍ କର୍ମୀନ୍ ଭି ଯୁଗୀ ବଡ଼ ଆଏ,
ସେଥିରଲାଗି ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଯୁଗୀ ହଇଯ । ୫୧ ।

ଯୁଗୀ ମାନକର ଭିତରେ ଭିଲ ଯେନ୍ ଶରଧାବାନ୍ ଯୁଗି ଅନ୍ତରାତ୍ମାର
ସହିତ୍ ମତେ ହରଦମ୍ ଉଜୁଥସନ୍, ସେ ଯୁଗୀ ମୋର ମତେଁ ସବ୍‌ସେ
ବଣିହାଁ ଆନ୍ । ୫୨ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଛଅ ଅଧ୍ୟାୟ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ସ୍ରାତ୍ ଅପିଥା ଗ୍ୟାନ୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଅ ହୋ ପାରଥ ! ମୋରଠାନ୍ ମନ୍କେ
ସଁପି ଦେହକରି କେନ୍ତା ଯେଉଁ ବ୍ୟସେରା କଲେ ମୋର ବଲ୍ ବିଭୁତି
ଚିନ୍ତା ଜାନି ପାରବ, ସେଟା ଶୁନ । ୧ ।

ମୁଇଁ ତମକୁ ବିଗ୍ୟାନ୍ ସାଁଗେ ଇ ତତ୍ତ୍ୱ ଗ୍ୟାନ୍ କଥାଟା କହେମି, ଇଟା
ଜାନିଗଲେ ଦୁନିଆଁ ନ ଆରୁ କିଛି ଜାନ୍‌ବାରକେ ବାକି ନାହିଁ
ରହିଯାଏ । ୨ ।

ହଜାର ହଜାର ମୁନୁଷକର ଭିତରେ କେନ୍ ଝନେ ଅଧେ ଭାଏଲ୍
ଆତ୍ମଗିଆନି ପାଏବାରଲାଗି ଯତନ୍ କରସନ୍ । ସେନ୍ତା ଇ ହଜାର
ହଜାର ଆତ୍ମଗ୍ୟାନ୍ ଭିତରୁ ଅକ୍ଷମାତ୍ କିଏ କେନ୍ତା ମତେ ଭଲକରି
ଜାନିପାରସନ୍ । ୩ ।

ମାଏଟ୍, ପାଏନ୍, ଜୁଏ, ଧୁକା, ବାଦଲ୍, ମନ୍, ବୁଧି ଆରୁ ଅହଁକାର-
ଏନ୍ତା ଆଠ୍ ରକମର ମୋର ଅପରା (ଜଡ) ପରକୁଟି ଆଏ । ହୋ
ମହାବାହୁ ! ଇତାରଠାନ୍ ଭିନ୍ ଦୁସରା ପରକୁଟି ଯେନ୍ତା କି ଇ ସାରା
ଜଗତ୍‌କେ ଧରି ରଖିଛେ, ସେଟା ମୋର ପରା (ଚେତନ୍) ପରକୁଟି
ବଲି କରି. ଜାନ । ୪-୫ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଜାନ ଜେ, ଇ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋର ଦୁହି
ପରକୁଟିନ୍ ହି ଜାତ୍ ହଇଛନ୍ । ମୁଇଁ ସୃଷ୍ଟିର ସିରଜିନା ଆର ପରଲ୍‌ଏର
କରତା ଆଏଁ । ତାରମାନେ ମୁଇଁ ହଉଛେ ଇ ସାରା ସୁରୁସଠିର
ମୁଲକାରନ୍ । ୬ ।

ଆହୋ ଧନନଞ୍ଜୟ ! ମୋର ଠାକୁ ଭିନ୍ନ ଅଲଗା କିଛି ଭିଲ୍ ପରମ୍ପ
କାରନ୍ ନାହିଁନ । ସୁତାଥୁଁ ସୁତାର ମଣିମାନେ ଜେନ୍ତା ଗୁଁଥୁ ହଇଥିସି,
ସେନ୍ତା ଇ ଜଗତ୍ ମୋର ନ ଗୁଁଥୁ ହଇଛେ । ୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ମୁଁ ହଉଛେଁ ପାନିର ରସ, ଜନ୍ ଆର ସୂର୍ଯ୍ୟର
ପରଭା// ଉକିଆ, ସବୁ ବେଦର ଓଁକାର, ମେଘର ଶବ୍ଦ, ଆଉର
ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କର ପୁରୁଷତ୍ତ୍ୱ । ୮ ।

ମୁଁ ଇ ପୁରଥର ପୁରନ୍ କହଁର, ଜୁଏର ତେଜ, ସବୁ ଜୀବର ଜୀବନ,
ଆଉର ତପି ମାନଙ୍କର ତପ୍ ଆର୍ଦ୍ର । ୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ତମେ ମତେ ହିଁ ସବୁ ଜୀବର ସନାତନ ବିହନ,
ବଳି କରି ଜାନ, ମୁଁ ହିଁ ବୁଧିଆ ମାନଙ୍କର ବୁଧି ଆରୁ ତେଜସ୍ୱୀ
ମାନଙ୍କର ତେଜ । ୧୦ ।

ଆହୋ ଭରତମାନଙ୍କର ମୁରଧୁନିଆ ! ମୁଁ ବଳବାନ ମାନଙ୍କର ବିନ୍
କାମନାର ବଳ, ସବୁ ପ୍ରାଣି ମାନଙ୍କର ଭିତରେ ଧରମର ନିଏ କାମ
ଆର୍ଦ୍ର । ୧୧ ।

ସତ୍‌ଗୁଣ, ତମାଗୁଣ ଆଉର ରଜଗୁଣର ଭାବତା ମୋର ଠାକୁ ଜନମଜାତ୍
ଆଏ, ହେଲେଁ ପରକୁତରେ ମୁଁ ସେସବୁଥୁ ନାହିଁନ କି ସେ ସବୁ
ମୋର ଠାନେ ନାହିଁନ । ୧୨ ।

ସତ୍, ରଜ, ତମ- ଇ ତିନିହିଁ ଗୁଣର ଭାବ୍ ସାରା ଜଗତକେ ମହନି
ଲଗେଇ ଦେଇଛେ । ତିନିହିଁ ଗୁଣର ଉପରେଁ ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ବଳି
ଲୁକେ ଜାନି ନେଇଁ ପାରବାର । ୧୩ ।

କାରନ୍ ମୋର ଇ ତିରଗୁନ ମାୟା ଅଲୌକିକ୍ ଆଏ । ହେଲେ ଭି
ଯେନ୍ ଲୁକ୍ ଅବଗା ମତେ ଆଠକାଳି ବାରମାସି ଭଜ୍ସନ୍, ସେମାନେ
ଇ ମାୟାର ଛାୟାନ୍ ତରିଯାଏସନ୍ । ୧୪ ।

ଯେନ୍ ମାନବାର ଗିଆନ୍କେ ମାୟା ରୁରେଇ ନେଇଛେ, ସେନ୍ତା
ଅସୁର ସଭାବର ଲୁକେ ଆର ଅଧମ୍ ମୁଡ଼ମାନେ ମତେ ନାହିଁ
ଭଜନ୍ । ୧୫ ।

ଆହୋ ଭରତ୍ ବଂଶର ମୁରଧୁନିଆ ଅରଜୁନ୍ ! ଫଲକାମି,
ବିପଦଅରକଲେ ପଡ଼ିଥିବାର ଲୋକ୍, ମାହାପୁରୁଷେ ଜାନବାଲ୍ ଲାଗି
ଭଜୁଥିବାର ଲୋକ୍ ଆଉର ଗ୍ୟାନି ଏନ୍ତା ତାଏର କିସମର ଭଗତ୍
ମତେ ଭଜନ୍ କରସନ୍ । ୧୬ ।

ଇ ଚାରହି ମଏଧେଁ ମୋରଠାନେ ହରଦମ୍ ଏକ୍ ମନ୍ ଏକ୍ ଚିତ୍
ରଖିଥିବାର ଗ୍ୟାନି ବଡ଼ ଆନ୍ କାରନ୍ ଗ୍ୟାନିର ଲାଗି ମୁଇଁ ସବୁନ୍
ପ୍ରିୟ ଆର ମୋର ଲାଗି ଗ୍ୟାନି ସବୁନ୍ ପ୍ରିୟ ଆଏ । ୧୭ ।

ଇ ସତେ (ସବୁ ଭଗତ୍) ଉଦାର ଆନ୍ । ହେଲେ ମୋର ମତେଁ ଗ୍ୟାନି
ଭଗତ୍ ଖୁଦ୍ ମୋର ରୁପ୍ ଆନ୍, କାରନ୍ ସେମାନେ ମତେ ହିଁ ଆଶିରା
କରି କରି ମୋରଠାନେ ରହିଥିସନ୍ । ୧୮ ।

କେଥ୍ନି କେତେ ଜନମ୍ ଉତାରୁଁ ତତ୍ପଗ୍ୟାନି ସବୁକିଛୁ
ବାସୁଦେବମଏ ଭାବ୍ ରଖିକରି ମତେ ଭଜ୍ସନ୍ । ସେନ୍ତା ମହାତ୍ମା
ଜହ ଦୁରଲଭ୍ ଆନ୍ । ୧୯ ।

ଏକା ସେକା କରି ଗୁରୁ କିସମର ଭୋଗ କାମନାଥ ଯାର ଗିଆନ୍
ତୁରି ହଜୟାଏସି ସେମାନେ ନିଜର ପରକୁତିର ଅଧିନ ହଜକରି ଦୁସରା
ଦେବତାମାନକୁ ପୂଜା କରସନ୍ । ୨୦ ।

ଯେନ୍ ସକାମି ଭଗତ୍ ଜେନ୍ ଯେନ୍ ଦେ ଦେବତା ମାନକୁ ପୂଜା
କରସନ୍, ସେ ଭଗତ୍‌କର ସଧକେ ମୁକ୍ତି ସେ ସେ ଦେ ଦେବତାର
ଠାନେ ନିଝାଟ୍ କରି ଲଗେଇ ଦେସିଁ । ୨୧ ।

ସେ ସକାମି ଲୁକେ ନିଜର ଦେବତାକେ ପୂଜା କରି କରି ମାଏନ୍
ମନ୍ଦ୍ରା ଝିନସ୍ ପାଏସନ୍ ଯେନ୍‌ଟାକି ମୁକ୍ତି ହିଁ ଦେସିଁ । ୨୨ ।

ସେ ଥୁରେବୁଧିଆମାନେ ଯେନ୍ ଫଲ୍ ପାଏସନ୍ ସେଟା ଥୁରେ ଦିନର
ଲାଗି ଆଏ । ସେ ଦେବତା ପୂଜା କଲା ଲୁକେ ଦେବତାକେ ପାଏସନ୍,
ହେଲେଁ ମୋର ଭଗତ୍‌ମାନେ ମତେ ଜେନ୍‌ଥେଇ ଜପ୍‌ଲେ ଭିଲ୍ ଶେଷେଁ
ମତେ ହିଁ ପାଏସନ୍ । ୨୩ ।

ନିରବୁଧିଆ ଲୁକେ ମୋର ରୁପ୍‌କେ ଜାନି ନାହିଁ ପାରନ୍, ମତେ ସାଧା
ମୁନ୍‌ସ୍‌ଟେ ବଳି ଭାବ୍‌ସନ୍ । ମୁକ୍ତି ମନ୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅର ଉପରେ ଆଏଁ, ସେଟା
ନାହିଁ ଜାନନ୍ । ୨୪ ।

ମୁକ୍ତି ନିଜର ଯୋଗମାୟାଥ ଲୁକି ଥୁବାର ଲାଗି ସମକୁଁ ଦେଖା ନାହିଁ
ଦିଏଁ, ହେଅିରଲାଗି ଇ ଅଗ୍ୟାନ୍ ଲୁକେ ମତେ ଅଜନ୍‌ମା ଆରୁ ଅବିନାଶୀ
ବଳି ନାହିଁ ଜାନନ୍ । ୨୫ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଆତ୍ମଲିଙ୍ଗେନ୍ମାନେ ଥିଲେ, ଇହାଦେ ଯେନ୍ମାନେ
ଅଛନ୍ ଅାର ପଛକେ ଯେନ୍ମାନେ ଜନମ୍ ହେବେ, ସେ ସବୁ ଜିବ୍
ଜୀବକୁ ମୁକ୍ତି ଜାନସି । ହେଲେ ବିନ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ବିନ୍ ଭକ୍ତିଆ ଗୁଡ଼େ ଭି
ମୁନୁଷ୍ୟମତେ ନାହିଁ ଜାନନ୍ । ୨୭ ।

ହୋ ଭରତ୍ ବଂଶର ଅରଜୁନ ! ସଂସାରେ ଇଚ୍ଛା ଆରୁ ଦ୍ଵେଷକୁ ଜାତ୍
ସୁଖ-ଦୁଖର ମାୟାମୋହଥୁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ବୁଡ଼ିଥିସନ୍ । ୨୮ ।

ନିସ୍ବକାମ୍ ପୁଛନ୍ କରମ୍ କରି କରି ଯାର ପାପ ତାପ ନାଶ୍ ହଇଗଲାନ,
ସେମାନେ ପୁରପୁର ମୋହକୁ ମୁକତ୍ ହଇକରି, ଦୃଢ଼ବ୍ରତା ହଇକରି
ମତେ ଭଜସନ୍ । ୨୯ ।

ଯେନ୍ମାନେ ମୋର ଶରନ୍ ପଶିକରି ଜରା ଆରୁ ମରନ୍କୁ ମୁକ୍ତି
ପାଏବାକେ ବେଉଁତ କରସନ୍, ସେମାନେ ସେ ବରମହ, ପୁରା
ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଆରୁ ସକଳ କରମ୍ ଜାନସନ୍ । ୩୦ ।

ଅଧିଭୁତ୍, ଅଧିଦେବ ଆରୁ ଅଧିଯନ୍ତ୍ରୀ ସାଁଗେ ସମକର ଆତ୍ମ ରୂପର
ମତେ, ଯେ ସତେଁ ଘଟେଁ ବେଳକେ ସୋର କଲେ ଭିଲ୍ ତାକର ମନ୍
ଚିତ୍ ମୋର ଠାନେ ଜୁରିହେସି ଆର ମତେ ସେ ପାଏସନ୍ । ୩୦ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ସାତ୍ ଅଧିଆ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଆଠ ଅପିଆ

ତାରକ୍ ବ୍ରହ୍ମ ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ! ସେ ବରମହ କାଣା ଆଏ ?
ଅଧ୍ୟାତ୍ମ କାଣା ଆଏ ? କର୍ମ କେନ୍ଦ୍ରା ଆଏ ? ଅଧିଭୂତ କାହାକେ
ବଳସନ୍ ? ଅଧିଦୈବ କାହାକେ କହେସନ୍ ? । ୧ ।

ହେ ମଧୁସୂଦନ ! ଇନ ଅଧିଜଗତ୍ କିଏ ଆର ସେ ଇ ଦିହିଥି କେନ୍ଦ୍ରାକରି
ଅଛନ୍, ମଲାବେଲକେ ଆପଣକୁ କେନ୍ଦ୍ରାକରି ଜାନ୍ସନ୍ । ୨ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ପରମ୍ ଅକ୍ଷର ହଉଛେ ବରମହ । ନିଜର
ରୂପ/ସଭାବ୍ ଜିବାତ୍ମାକେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ କହେସନ୍ । ପ୍ରାଣୀମାନକର ଭାବ୍
ବନଉଥିବାର ତ୍ୟାଗ୍ କେ କର୍ମ ବଳି ଜନାଜାଏସି । ୩ ।

ଜାତ୍ ହଜକରି ନାଶ ହେବାର ଜିନିଷ୍ ହଉଛେ ଅଧିଭୂତ । ହିରନ୍ମୟ
ପୁରୁଷ୍ ହଉଛନ୍ ଅଧିଦୈବ । ଆହୋ ମୁନୁଷ୍ ସିଦ୍ଧା ଅରଜୁନ୍ ! ଇ
ଦିହେଁ ମୁକ୍ତ ବାସୁଦେବ୍ ଅନ୍ତରଜାମି ରୂପର ଅଧିଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଆଏଁ । ୪ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଜିବନ୍‌ଗଲା ବେଲକେ ଘଲେ ମତେ ସୋର କରି କରି
ଦିହି ଛାଡୁଛନ୍, ସେ ମୋର ସଏଦ୍ ରୂପ୍ କେ ପାଏସନ୍ । ଇଥି ଟିଖେ
ବି ଶକ୍ତା ନାହିଁନ । ୫ ।

ହୋ କୁନ୍ତର ପୁଓ ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ମୁନୁଷ୍ ପୁର୍ ପୁର୍ କଲା ବେଲକେ
ଯେନ୍ ଭାବ୍ ସୋର କରି କରି ଦିହି ଛାଡୁସି, ସେ ସେଟା ହିଁ ପାଏସି,
କାରନ୍ ସେ, ସେ ଭାବେ ରହିଥିସି । ୬ ।

ତ ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ତମେ ଅଠିପର ସରଳର ମତେ ସୁମରନା କର
ଆରୁ ଯୁଧ୍ୟ ଭିଲ କର । ମନ ବୁଧିକେ ସଞ୍ଚି ଦେଲେ ତମେ ମତେ ହିଁ
ପାଏବ, ଇଥ୍ କେନ୍ଦ୍ର ସି ଶକ୍ତି ନାହିଁନ । ୭ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ମହାପୁରୁ ଧିଆନ୍‌କେ ବ୍ୟସେରା କଲେ ଯୋଗ
ହଜକରି ମନ ଇଥ୍‌ତାହି ନାହିଁ ପଲେ, ସେନ୍ତା ଲୁକେ ମହାପୁରୁ କେ
ପାଏସନ । ୮ ।

ଯେନ ପୁରୁଷ ସରବ୍‌ଜାନ, ଅନାଦି, ସାନନ୍ତ ଅସୋ ସାନ ସମ୍ବନ୍ଧ
ଧାରନ-ପୁଣନ କରତା, ସୁରୁଜ୍ ମିତାନ ଚେତନ ପ୍ରକାଶ ରୁପ ଆରୁ
ଅବିଦ୍ୟାର ପୁରା ଉପରେ ମହାପୁରୁ କେ ସୁମରନା କରସନ । ୯ ।

ସେନ୍ତା ଭକ୍ତିର ପୁରୁଷ ମଲାବେଲକେ ଭିଲ ଯୋଗର ବଲେ ଦୁହିଁ
ଭୁଲତାର ମଝାଠାନେ ପରାନକେ ଆବେ ରଖି କରି ଅମିଲ ମନେ
ସୁମରନା କରି କରି ଭଗବାନକେ ପାଏସନ । ୧୦ ।

ବେଦର ଜାନ୍‌ବାର ମାନେ ଜେନ୍‌ଟାକେ ଅବିନାଶୀ ବଲସନ, ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ
ମହାତ୍‌ମାମାନେ ଯାହାରଠାନେ ଲୀନ ହିସନ, ଯେନ୍‌ଟା ପାଏବାର
ଲାଗି ବରମ୍‌ଚାରି ଲହଁପିପତ୍‌ସନ, ତାକେ ପାଏବାର ଉପେ ତମକୁ
କହୁଛେ । ୧୧ ।

ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ବାଟକେ ରୁଟିକରି (ଆଏତେ ରଖିକରି) ମନକେ
ହୁରଦେ ଜାକି କରି, ପରାନକେ ମୁଡେଁ ଆପନା କରି, ଯୋଗ
ଧାରନା ନ ରହିକରି ଯେନ ପୁରୁଷ ‘ଓଁ’ ଅଖରକେ ତାଖିତାଖି
ମତେ ଧିଏଇ କରି ଦିହି ଛାଡ଼ସନ, ସେନ୍ତା ପୁରୁଷ ପରମ୍‌ଗତି
ପାଏସନ । ୧୨-୧୩ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଯେନ୍ ଯୁଗୀ ମତେ ଏକମନେ ହରୁ ହରଦମ୍
ସୁମରନା କରସନ୍, ମୋରଠାନେ ରାଏତ୍‌ଦିନ୍ ହରମିସା ଜୁରି ହଜ
ଥିସନ୍, ସେମାନେ ମତେ ସୁହର୍ଜି ପାଏସନ୍ । ୧୪ ।

ସାଧୁ ମହାତ୍ମା ମାନେ ମତେ ପାଏଲେ, ଜ ଘାଏକର ଜନମ୍ ଦୁଖର
ଘରକେ ଫିରି ନାହିଁ ଆସନ୍ । ୧୫ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ସରଗପୁର ତକ୍ ସବୁ ଲୁକେ ଫେର ଜନମ୍ ହଉଥିସନ୍
ହେଲେଁ ହୋ କୁନ୍ତିର ପୋ ! ମତେ ପାଏଲେ ଫେର ଅରେ ଜନମ୍
ନାହିଁ ହଏ, କାରନ୍ ମୁହିଁ କାଲର ଅତୀତ ଆସି । ୧୬ ।

ବରହମାର ଗୁଟେ ଦିନ୍ ହଜାରେ ଚତୁର୍ଥୁର ଆରୁ ଗୁଟେ ରାଏତ୍ ଭିଲ୍
ହଜାରେ ଚତୁର୍ଥୁର ବଲି ଜେନ୍ ଲୁକେ ଜାନସନ୍, ସେ ଯୁଗୀମାନେ
କାଲର ତତ୍ପ ଜାନସନ୍ । ୧୭ ।

ବରହମାର ଦିନ୍ ମୁଲ୍ ହେଲେ ତାକର ଦିହିନ୍ ଜଗତ୍ ସିରଜିନା ହେସି
ଆର ବରହମାର ରାଏତ୍ ହେଲେ ଜଗତଟା ତାକର ଦିହେ ଲୀନ
ହଜଯାଏସି । ୧୮ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ସେ ଜୀବଜଗତ୍ ପାରକେ ପାର ଜାତ୍ ହେସନ୍
ପରକୁତିର ଅଧିନ୍ଥି ରାଏତ୍ ସମ୍ଲେ ଲୀନ ହେସନ୍ ଆର ଦିନ୍ ହେଲେ
ଫେର ଜାତ୍ ହେସନ୍ । ୧୯ ।

ଜ ଅବ୍ୟକ୍ତୁ ଭି ଯେନ୍ ବଡ଼େ ବିଲକ୍ଷଣ ସନାତନ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଭାବ୍
ଅଛନ୍, ସେ ପରମାତ୍ମା ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷ, ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଖପି ଗଲେ ଭି
ସେ ଖପି ନାହିଁ ଯାଆନ୍ । ୨୦ ।

ଯେନ୍ ଅବ୍ୟକ୍ତ କେ ‘ଅକ୍ଷର’ ବଳି କହେସନ୍, ସେ ଅକ୍ଷର
ଅବ୍ୟକ୍ତଭାବଟା ପରମ୍ପରାଟି ଆଏ, ଜେନ୍ ସନାତନ୍ ଅବ୍ୟକ୍ତଭାବକେ
ପାଏଲେ ମୁନୁଷ୍ ଆର ନାହିଁ ଫିରେ, ସେଟା ମୋର ପରମ୍ପରା
ଆଏ । ୨୧ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଯେନ୍ ପରମାତ୍ମାର ଛତର ତଳେ ସବୁ ଜିବ୍ ଜିବୁ
ଅଛନ୍ ଆର ଯେନ୍ ପରମାତ୍ମା ଇ ଜଗତ୍ ପୁରିଛେ, ସେ ସନାତନ୍
ଅବ୍ୟକ୍ତ ପରମପୁରୁଷ ଅଏନ୍ ଭକ୍ତିଥୁ ହିଁ ମିଳସନ୍ । ୨୨ ।

ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜେନ୍ ସମିଆଥୁ ଦିହି ଛାଡିକରି ଜୁଗିମାନେ ଲେହେଟି
ନାହିଁ ଆସନ୍ ଆର ଜେନ୍ ସମିଆଥୁ ଲେହେଟି ଆସିକରି
(ପୁନରଜନମ୍) ମତେ ପାଏସନ୍, ମୁଇଁ ସେ ଦୁହି ସମିଆର / ବାଟର
କଥା କହେମି । ୨୩ ।

ଜେନ୍ ବାଟେ ଧଙ୍ଗ୍ ଧଙ୍ଗ୍ ଜୁଏର ଦିନର ଉଜୁଲ୍ ପଖର ଆର ଉତ୍ତରାୟଣ
ଛ ମାସର ଅଭିମାନି ଦେବତା ଅଛନ୍, ମଲା ଉତାରୁ ସେ ବାଟେ
ଯାଇଥିବାର ବରମ୍ପରିଆନି ଯୁଗୀମାନେ ସେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପଛ
ଧରିକରି ବରମହ କେ ପାଏସନ୍ । ୨୪ ।

ଯେନ୍ ବାଟେ କୁହୁଲା, ରାଏତ୍, ଅନ୍ଧାର ପଖର ଆର ଦକ୍ଷିଣାୟନ
ଛମାସର ଅଭିମାନି ଦେବତା ଅଛନ୍, ମଲା ଉତାରୁ ସେ ବାଟେ
ଯାଇଥିବାର ସକାମି ଯୁଗୀ ଇ ସବୁ ଦେବ୍ ତାମାନଙ୍କର ପଛ ଧରି କରି
ଗୁଟେ ଉପରେ ଗୁଟେ ଉପରଲୋକ୍ କେ ଯାଏସନ୍ । ସେନ ଜନ୍ ଭକ୍ତିଆ
ପାଇକରି ସରଗ୍ନ ନିଜର ଶୁଭ୍ କର୍ମର ଫଳ ଭୁଗିକରି ଫିରି
ଆଏସନ୍ । ୨୫ ।

କାରଣ, ଜଗତ ଥି ଉଜୁଳ ପଖକେ ଦେବଯାନ-ଆର ଅନ୍ଧାର ପଖକେ
ପିତରୁଯାନ ଏନ୍ତା ଦୁହି ବାଟକେ ସନାତନ ବଳି ଧର ସନ । ଇ ଦୁହିଟା
ଭିତରୁ ଦେବଯାନକେ ଧରି କରି ଗଲେ ଘୁଟବାରକେ ନାହିଁ ପଡ଼େ,
ପରମ୍ପଗତି ମିଳସି, ପିତରୁଯାନ ଧରି କରି ଗଲେ ଫେନ ଘୁଟବାରକେ
ପଡ଼ସି ତାରମାନେ ଜନମ୍-ମରନ୍ ପାଏସନ୍ । ୨୬ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଏନ୍ତା ଭାବେ ଇ ଦୁହିବାଟକେ ଜାନିଗଲେ ଯୁଗୀ
କେଭେଁ ମୋହମାୟାଥୁ ନାହିଁ ପଡ଼ନ୍ । ତ ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ
ହରମିସା ସମାନବୁଧିର ଯୋଗଥୁ ଜୁରି ହ, ତାର ମାନେ ହରଦମ୍
ମତେ ପାଏବାର ଲାଗି ସାଧନାଥୁ ରହ । ୨୭ ।

ବେଦପାଠ, ଯଗ୍ୟ, ତପ୍ ଆର କେଥନି କରମ୍ ନୁ ଯେନ୍ ପୁଇନ୍ଦ୍ରଲ୍
ମିଳସି ବଳି କୁହାଜାଇଛେ, ସେସବୁର ଛେଦ୍‌ଭେଦ୍‌କେ ଯୁଗୀ ସଲିଟ୍
ଜାନସନ୍ ଆର ସନାତନ୍ ପରମ୍ପଦ୍ ପାଏସନ୍ । ୨୮ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଆଠ ଅଧିଆ ସରଲା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ନଅ ଅଧ୍ୟାୟ

ରାଜ୍ ବିଦ୍ୟା ରାଜ୍ ଗୃହ୍ୟ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ତମର ଲେଖେନ୍ ବିନ୍ ଦୋଷର ଭଗତ୍ କେ
ଇ ଗୁପ୍ତ ବିଗ୍ୟାନ୍ ସାଁଗେ ଗ୍ୟାନ୍ ଟା ମୁକ୍ତ ଫେର ଥରେ ବନେକରି
ବୁଝେଇନେମି, ସେଟା ଜାନ୍ଲେ ତମେ ଦୁଖ ସଂସାରକେ ଲହୁଁକି କରି
ମୁକ୍ତ ହଇଯିବ । ୧ ।

ଇ ବିଗ୍ୟାନ୍ ସାଁଗେ ଗ୍ୟାନ୍ ହଉଛେ ସବୁ ବିଦ୍ୟାର ରଜା ଆଏ, ସବୁ
ଗୁପ୍ତ ଭେଦର ରଜା, କେଥୁନି ପବିତ୍ର, ଅତିଶେ ଅଏନ୍, ପରତତ୍ୟ
ଫଳଦାୟୀ ଆର ଧରମ୍ ମଏ ଆଏ । ସାଧନା କରବାରଥୁ ଇଟା ଗୁରୁଦୁ
ସହଜ ଆର ଅବିନାଶୀ ଆଏ । ୨ ।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ଧରମ୍ଥୁ ଯେନ୍ ପୁରୁଷମାନେ ସଧ
ନାକ୍ ରଖନ୍, ସେ ମତେ ନାକ୍ ପାଇକରି ମରନର ସଂସାର ଚକ୍ରିଥୁ
କିନ୍ଦୁଥିସନ୍ । ୩ ।

ମୋରନ ଇ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ପାଏନ୍ଥୁ ବରଫ ବାଗିର ପୁରି କରି ରହିଛେ ।
ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋର ଭିତ୍ରେ ଭରି ହଇଛନ୍, ହେଲେ ମୁକ୍ତ ସେମାନଙ୍କର
ଭିତ୍ରେ ନାକ୍ନ । ୪ ।

ସେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋରଠାନେ ନାକ୍ ରହନ୍, ହେଲେ ମୋର ଦଏବି
ଯୋଗ ଶକ୍ତି ଦେଖ ଯେ, ମୁକ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ମାନଙ୍କର ଧାରନ ପୁଷନ୍
କରତା ଆର ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହଇକରି ଭି ମୋର ଆତ୍ମା
ପରକୁତରେ ପ୍ରାଣୀ ମାନଙ୍କର ଭିତ୍ରେ ନାକ୍ନ । ୫ ।

ଆକାଶୁଁ ଜାତ ହଇକରି ମହାନ ଧୂକା ହରମିସା ଆକାଶେ ହିଁ ରହେସି,
ସେନ୍ତା ମୋର ସଂକଳ୍ପକୁ ଜାତ ହଇକରି ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋରଠାରେ
ରହେସନ୍ ବଳିକରି ଜାନ । ୬ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! କଲପର ଶେଷେଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋର ପରକୁଟି
ପାଏସନ୍ ତାରମାନେ ମୋର ପରକୁଟିଥି ଲୀନ ହେସନ୍ । କଲପର
ମୁଲୁଥି ସେମାନକୁ ମୁଇଁ ଫେର ଥରେ ସୃଷ୍ଟି କରସି । ୭ ।

ମୁଇଁ ମୋର ମାୟାଥି ଇ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକୁ ସେମାନଙ୍କର କରମ ଅନ୍ୟାରେ
ଥରକେ ଥର ସୃଷ୍ଟି କରସି । ୮ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ମୁଇଁ ସେସବୁ କର୍ମଥି ଅନାସକ୍ତ ଆଉର ଉଦାସିନ
ବାଗିର ରହେସି ବଳିକରି ମତେ ସେସବୁ କରମ ବାଁଧି ନାହିଁ
ପାରେ । ୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ମୋର ସକ୍ତି ସାମରଥର ବଳେ ପରକୁଟି ଚରାଚର
ସବୁ ଜଗତ ସୃଷ୍ଟି କରସି ଆଉର ହେଥୁରଲାଗି ସଂସାର ଚକ୍ରି
କିନ୍ଦରୁଛେ । ୧୦ ।

ମୁଇଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଇଶ୍ବର ଆସି । ନିଜର ଯୋଗମାୟାର ବଳେ ସର୍ବାଂର
ମଗ୍ନ ଲାଗି ମୁନୁଷ ରୂପେ ନିଲା ଖେଳା କରୁଛେ । ମୋର ପରମଭାବ
ନାହିଁ ଜାନିକରି ମୁଡ଼ ଲୁକେ ମତେ ସାଧା ମୁନୁଷ୍ଟେ ବଳି
ଭାବସନ୍ । ୧୧ ।

ଛୁଛା ଆଶ ରଖିଥିବାର, ଛୁଛା କରମ କରୁଥିବାର ଆଉ ଛୁଛା ଗ୍ୟାନ
ବାଳେ ବଢ଼ା ଅଗ୍ୟାନମାନେ ରାକ୍ଷସୀ, ଆସୁରୀ ଆଉ ମହନି ପରକୁଟିର
ଅଧିନେ ରହେସନ୍ । ୧୨ ।

ହେଲେ ଆହୋ କୁନ୍ତର ପୁତ୍ର, ଦଏବି ପରକୁଟିର ଆଶ୍ରେ ମହାତ୍ମାମାନେ
ମତେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ସନାତନ ଅବିନାସୀ ଭଗବାନ୍ ବଳି ଜାନିକରି
ମନ୍ତ୍ରନ୍ ଦେଇକରି ଆଠକାଳି ବାରମାସି ମତେ ଭଜସନ୍ । ୧୩ ।

ସେ ଦୃଢ଼ମନା ଭକତମାନେ ମତେ ପାଏବାର ଲାଗି ବେଉଁତକରି
ମୋର ନାମ ଗୁନ୍ କିରତନ୍ କରସନ୍ ଆର ଘାଏକେ ଛନ୍ଦେ କୁହାର
କରୁଥିସନ୍, ସରଲର ମୋର ଧ୍ୟାନଥି ଜୁଝିକରି ବଡ଼େ ଗହଗହ ପ୍ରେମଥି
ମୋର ଉପାସନା କରସନ୍ । ୧୪ ।

କେତେ ଗ୍ୟାନଯୁଗାମାନେ ମତେ ନିରଗୁନ୍-ନିରାକାର ବରମହ ବଳି
ଜାନିକରି ଗ୍ୟାନ ଜଏଗନ୍ ଅଭିନ୍ ଭାବେ ମୋର ଉପାସନା କରସନ୍
ତ ଉଁଝା କେତେ ଯୁଗା କେଥିନି ରକ୍ତମେ ମତେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଭାବେ
ଉପାସନା କରସନ୍ । ୧୫ ।

ମୁଇଁ କ୍ରତୁ, ମୁଇଁ ଯଗ୍ୟ, ମୁଇଁ ସ୍ବଧା, ମୁଇଁ ଉସୋକସା, ମୁଇଁ ମନ୍ତ୍ର,
ମୁଇଁ ଘି, ମୁଇଁ ଜୁଏ ଆର ମୁଇଁ ହିଁ ହୁମର କ୍ରିୟା କରମ୍ ଆଏଁ । ୧୬ ।

ମୁଇଁ ଇ ସବୁ ଜଗତର ଧାତା କରତା, କରମ୍ ଫଲ ଦାତା, ବୁଆ, ମାଁ
ଅଜା, ଜାନବାର ଝିନସ୍, ପବିତ୍ର ଓଁ କାର ଆଏଁ । ରୁକ୍ବେଦ,
ସାମ୍ବେଦ, ଯଜୁରବେଦ୍ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ । ୧୭ ।

ମୁଇଁ ସମ୍ବକର ପାଏବାର ବାଗିର ପରମଧାମ୍, ଭରନ୍ ପୁଷନ କରତା,
ମାଲିକ, ସାଖି, ସମ୍ବକର ରହେବାରଠାନ୍, ଶରନ୍ ଆଶ୍ରା, ହିତକାରୀ
ଆଏଁ । ସମ୍ବକର ସୃଷ୍ଟି ଆର ପରଲଙ୍କର କାରନ୍, ଥିତିର ଆଧାର,
ନିଧାନ ଆର ଅବିନାଶୀ କାରନ୍ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ । ୧୮ ।

ମୁଇଁ ହିଁ ସୁରଜ୍ ହଇକରି ତାପ ଦଉଛେଁ, ବରଷାକେ ଘିରୁଛେଁ ଆର ପାଏନ୍ ବରଷଉଛେଁ । ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁଇଁ ହିଁ ଅମରୁତ ଆର ମରନ୍, ସତ୍-ଅସତ୍ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ । ୧୯ ।

ତିନ୍‌ହି ବେଦର ନିସ୍‌ପାପ ପଣ୍ଡିତମାନେ ଯଗ୍ୟର ସୋମରସ ପିଇକରି ରକମ୍ ରକମର ଯଗ୍ୟ ପୁଜାଧିକା କରି କରି ସରଗ୍ କାମନା କରସନ୍ । ସେମାନେ ନିଜର ପୁଇନ୍ ଫଲନ୍ ସରଗ୍‌କେ ଯାଇକରି ଦିନାକେତେ ଦିବ୍ୟ ଦେବ୍ ଭୋଗ୍ ପାଏସନ୍ । ୨୦ ।

ସରଗେ ସେମାନକର ପୁଇନ୍ ଅଟିଗଲେ ଫେର ଜନମ୍ ହେସନ୍ ଇ ମରତିଅ ନ । ଫଲର ଆଶା ରଖିକରି ତିନ୍‌ହି ବେଦର କରମ୍ କଲେ ଭିଲ୍ ପାରକେ ପାର ତାକର ଜନମ୍ ମରନ୍ ଲାଗିଥିସି । ୨୧ ।

ଯେନ୍ ଭକତମାନେ ମତେ ହରୁ ହରଦମ୍ ନିସ୍‌କାମ ଭାବେ ଭଜନ୍ କରସନ୍ ସେମାନକର ଜିମା ଖୁଦ୍ ମୁଇଁ ବୁହିସିଁ । ୨୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ସକାମି ଭକତମାନେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଥୁ ଦୁସରା ଦେ ଦେବ୍‌ତାର ପୁଜା କରସନ୍, ସେମାନେ ମତେ ହିଁ ପୁଜା କରିଥିସନ୍ । ହେଲେ ତାକର ସେ ପୁଜାଧିକାଟା ଅବିଧିର ଆଏ । ୨୩ ।

କେନ୍ତା ବଏଲେ ସବୁଜାକର ଯଗ୍ୟର ଭୁଗ୍‌ତା ଆର ସ୍ବାମି ମୁଇଁ ହିଁ ଆଏଁ, ହେଲେ ସେମାନେ ମୋର ତତ୍ତ୍ବକେ ନାହିଁ ଜାନନ୍ ବଳି ଦଲ୍‌ଦଲିଥି ଲୁଟ୍‌ପୁଟାସନ୍, ତାରମାନେ ସେମାନେ ଇ ପୁରୁଥିନ ଫେର ଘାଏ ଜନମ୍ ହେସନ୍ । ୨୪ ।

ଦେ ଦେବତାକୁ ପୂଜା କଲା ଲୁକେ ଦେବତାକେ ପାଏସନ୍, ପିତୁର
ପିତାକୁ ପୂଜା କଲା ଲୁକେ ପିତୁରପିତାକେ ପାଏସନ୍, ଭୂତପ୍ରେତ କେ
ପୂଜା କଲା ଲୁକେ ଭୂତପ୍ରେତକେ ପାଏସନ୍ ଆଉର ମତେ ପୂଜା କଲା
ଭକତମାନେ ମତେ ହିଁ ପାଏସନ୍ । ୨୫ ।

ଯେଉଁସି ବି ଭକତ୍ ମତେ ମିରମାନ ଭକ୍ତିଥି ପତର, ପୁଲ, ପାଲ କି
ପାଏଲ୍ ଚଢ଼ାଲେ । ଅରପନ୍ କଲେ ସେ ସବୁ ମୁକ୍ତି ଉସତ୍ ହଇକରି
ଛିନସି । ୨୭ ।

ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଉଠୁ ବସନ୍ତ ଯାହା ଯାହା କରୁଛ, ଖିଆପିଆ,
ହେଲ, ଦାନ, ତପ୍ତ କରନ୍ ସବୁ ମତେ ସଞ୍ଚି ଦିଅ । ୨୭ ।

ଏହା ଭାବେ ସବୁ କରନ୍ ମୋରଠାନ୍ ଅର୍ପନ୍ କଲେ, ସନ୍ଧ୍ୟାସ
ଯୋଗୁଁ ବିନ୍ ଫଲର ଆର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ କଲେ, ତମେ ଶୁଭ ଅଶୁଭ
କରନ୍ ପାସୁ ମୁକ୍ତିକରି ମତେ ପାଏବ । ୨୮ ।

ମୁକ୍ତି ସବୁ ପ୍ରାଣୀରଠାରେ ସମାନ ଭାବେ ଅଛି । ମୋର ମଧ୍ୟତର
ଭଗାରି କିଛି ନୁହେଁସେ । ହେଲେ ଯେନ୍ ଭକତମାନେ ମତେ
ପେରେମଥୁ ଭଜସନ୍ ସେମାନେ ମୋର ଭିତ୍ରେ ଥିବନ୍ ଆରୁ ମୁକ୍ତି
ସେମାନଙ୍କର ଭିତ୍ରେ ପରତ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରକଟ ହୁଅଥିବି । ୨୯ ।

ଅଏସୋ ନିଠାର ପାପି ଘଲେ ଜଦିରବି ଭକ୍ତି ଭାବେ ମତେ ଭକ୍ତେ
ଜାନି ଅ ସେ ଭି ସାଧୁ ଆନ । କାରନ୍ ସେ ଭଲଭାବେ ନିଝାଟ୍
କରିନେଇଥିସନ୍ ଯେ ମହାପୁରୁଷ ଭଜନ୍ ସମାନେ ଦୁସରା କିଛି
ନାହିଁ । ୩୦ ।

ସେମାନେ ଚାଣ୍ଡେଁ ଧରମ୍ ଆତ୍ମା ହଜୟାସନ୍ ଆର ଆଠକାଳି
ବାରମାସି ସିଆଁନ୍ତି ପାଏସନ୍ । ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଇଟା
ବଢ଼େଟେ ସତ୍ ବଳି ଜାନ ଯେ ମୋର ଭକତକର ବିନାଶ ନାହିଁ
ନ । ୩୧ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ମାଏଝି, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର କି ହୀନ ଜାତିର ଯେ ଭିଲ
ହଅନ୍, ସେମାନେ ଭି ମୋର ଶରନ୍ ପଶିକରି ପରମ୍ ଗତିକେ
ପାଏସନ୍ । ୩୨ ।

ଫେର କହେମା କାଶା, ପୁଣ୍ୟକର୍ତ୍ତା, ବାମ୍ବନ୍ ଆର ରାଜରୁଷି
ଭକତମାନେ ମୋର ଶରନ୍ ପଶିକରି ପରମ୍ ଗତି କେ ଜରୁଲ
ପାଏସନ୍ । ବିନ୍ ସୁଖର ପାଏନ୍ ପୁଟକା ମୁନୁଷ ଦିହି ଧରିକରି ତମେ
ପାରୁପତେ ଲଗେତ୍ ମତେ ହିଁ ଭଜ । ୩୩ ।

ମୋର ନ ମନ୍ ଲଗ, ମୋର ଭଗତ୍ ହ, ମୋର ପୁଜାଧଜା କର,
ମତେ କୁହାର କର । ଏନ୍ତା ଭାବେ ଆତ୍ମାକେ ମୋରଠାନେ ଜୁରି
କରି ମୋର ତୁସ୍ତି କଲେ ତମେ ମତେ ସଲିଟ୍ ପାଏବ । ୩୪ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ନଅ ଅଧିଆ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ

ବିଭୂତି ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ହୋ ମହାବାହୁ! ମୋର ନିଦାନ ଛେଦ୍ ଭେଦ୍ ଆର ପ୍ରଭାବି କଥା ଫେର ଘାଏ ଶୁନ । ତମେ ମୋର ବଡ଼େ ସେନୋର ସିଂହା ଭଗତ୍, ତମର ହିତ୍ ଲାଗି ମୁଜ୍ କ କଥା ଆର ପାରେ ବଖାନ୍ତି । ୧ ।

ମୋର ନିଲା ଖେଳାର ପ୍ରକଟ୍ ଭେଦ୍ (ରହସ୍ୟ) କେ ଦେବତାମାନେ କି ମହାରୁଷି ମାନେ ନାହିଁ ଜାନନ୍ କାରଣ ମୁଜ୍ ସେମାନଙ୍କର କାରନର ମୁଲ୍ ଆଏଁ । ୨ ।

ଯେ ମତେ ଅଜନ୍ମା ଅନାଦି ଆର ମହାପୁରୁ ବଳି ତରକି ପାରସନ୍, ମୁନୁଷ୍ଟକର ମଧ୍ୟେଁ ସେ ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ସବୁ ପାପୁଁ ମୁକ୍ତ ହେସନ୍ । ୩ ।

ବୁଧି, ଗ୍ୟାନ, ସମମୋହ, କ୍ଷମା, ସତ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସନ୍ତଜମ୍, ମନ୍ ନିଗ୍ରହ, ସୁଖ-ଦୁଖ, ସୁରଜନା-ପରଲକ୍ଷ, ତର-ନିତର, ଅହିଂସା, ସମତା, ସନ୍ତୋଷ, ତପ୍, ଦାନ, ଯଶ-ଅପଯଶ ବାଗିର ଯେନ୍ କେଥନି କିସମର ଭାବ୍ ପ୍ରାଣୀମାନକରନ ରହିଛେ, ସେ ସବୁ ମୋରନ୍ କାତ୍ ହଇଛେ । ୪-୫ ।

ସଂସାରର କ ସବୁ ପରଜା ସାତ୍ ମହାରୁଷିରନ୍ କାତ୍ ହଇଛନ୍, ତାକର ଆତ୍ମାଲି ଚାରିହି କୁମାର ଆର ସ୍ଵାୟମ୍ଭୁବ୍ ମିତାନ୍ ତଉଦ ମନୁ ମୋରନ୍ କାତ୍ ହଇଛନ୍ । କ ସତେ ମୋରନ ସଧ ରଖ୍ ସନ୍ । ୬ ।

ଯେନ ଲୁକେ ମୋର ଇ ବିଭୁତି ଆର ଯୋଗସକ୍ତିକେ ଜାନ୍‌ସନ,
ସେ ନିଝାର୍ ଭକ୍ତିଯୋଗ ଥୁ ଜୁରି ହଇଯାଏସନ, ଇଥୁ କେନ୍‌ସି ଶକ୍ତି
ନାଜନି । ୭ ।

ମୁକ୍ତି ବାସ୍ତବେ ହୁଁ ସବୁ ଜଗତ୍ ଜାତ୍ ହେବାର କାରନ ଆର ମୋର
ବଳେ ହୁଁ ସବୁ ଜଗତ୍ ଚଳୁଛେ, ଏନ୍ତା ବୁଝି କରି ବୁଧିଆ ଭକତମାନେ
ମତେ ଅଠିପହର ଭଜ୍‌ସନ । ୮ ।

ଏକେସକ୍ତି ମୋରଠାନେ ମନ ପରାନ୍ ଲଗେଇକରି ଭକତମାନେ
ମୋର ଭକ୍ତିର କଥା ଝନେ ଆର ଝନେକେ କହେସନ, ହରମିସା
ସନ୍ତୋଷ ରହେସନ ଆର ମୋର ନ ରମନ୍ କରସନ । ୯ ।

ଏକ୍ ମନେ ଏକ୍ ଧ୍ୟାନେ ପେରେମ୍‌ଥୁ ଭଜନ୍ କରୁଥିବାର ଭକତମାନକୁ
ମୁକ୍ତି ସେ ଗ୍ୟାନଯୋଗ ଦେସିଁ, ଜେନ୍‌ଥୁ କି ମତେ ସେମାନେ
ପାଏସନ । ୧୦ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରଭିତରେ ମୁକ୍ତି ରହିକରି ଦୟା
କରସିଁ, ତାଙ୍କର ଅଗ୍ୟାନର ଅଧାର କେ ଗ୍ୟାନର ବ୍ୟଠାଥୁ ଭକିଆମଏ
କରିଦେସିଁ । ୧୧ ।

ଅରଜୁନ କହେଲେ- ଆପଣ ପରମ୍ ବରମହ, ପରମ୍ ଧାମ୍ ଆଉର
ପରମ୍ ପବିତ୍ର ଆନ । କାରଣ ଆପଣକୁ ସବୁ ରୁଷିମାନେ
ଦେବତାମାନଙ୍କର ମୁଲ୍ ଦେବତା, ଅଜନ୍‌ମା, ସରବ ଠାନିଆ ବଳିକରି
କହେସନ । ଦେବରୁଷି ନାରଦ୍, ଅସିତ୍, ଦେବଲ ରୁଷି, ମହାରୁଷି
ବ୍ୟାସ ଭି ସେନ୍ତା କହେସନ ଆର ଇହାଦେ ଆପଣ ଖୁଦ୍ ସେକଥା
ମତେ କହୁଛନ୍ । ୧୨-୧୩ ।

ହେ କେଶବ୍ ! ଆପଣ ମତେ ଯାହାକିଛି କହୁଛନ୍ତି, ସେ ସବୁକେ ମୁଁ
ସତ୍ ବଳି ମାନୁଛି । ହେ ଭଗବନ୍ ! ଆପଣଙ୍କର ରୂପକେ ଦେବତା
ଆର ଅସୁରମାନେ କିହେ ନାହିଁ ଜାଣନ୍ତି । ୧୪ ।

ହେ ଛପନ୍ କୁଟି ଜୀବର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ହେ ଇଶ୍ବର, ହେ ଦେବାଧିପତି,
ହେ ଜଗତ୍ ପତି, ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ, ଆପଣ ନିଜେ ହିଁ ନିଜକୁ
ଜାଣନ୍ତି । ୧୫ ।

ଓ ହେ ଭଗବନ୍ ! ଯେନ୍ ବିଭୁତିର ବଳେ ଆପଣ ତିରଲୋକଥୁ
ସମ୍ପାଦିଆ ଅଛନ୍ତି ! ନିଜର ସେ ଦିବ୍ୟ ବିଭୁତିମାନକୁ ପୁରାଭାବେ
କହେବାର ଲାଗି ଆପଣ ହିଁ ସମର୍ଥ ଆନ୍ତି । ୧୬ ।

ହେ ଯୋଗେଶ୍ବର ! ମୁଁ କେନ୍ଥେଇ ସୁମରନ କଲେ ଆପଣକୁ ଜାଣି
ପାରମି । ହେ ଭଗବନ୍ ! ଆପଣଙ୍କର କେନ୍ କେନ୍ ରୂପ ଚିନ୍ତନ୍
କରବାର ଲାଏକ୍ ଆଏ । ୧୭ ।

ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଆପଣଙ୍କର ଯୋଗଶକ୍ତି ଆର ବିଭୁତି କେ ବିଷ୍ଣୁର
କରି କହୁନ୍ କେନ୍ତା ବଏଲେ ଆପଣଙ୍କର ଅମରୁତ କଥା ଯେତେ
ଶୁନ୍ଲେ ଭି ମୋର ମନ୍ ନାହିଁ ଭରବାର, ଶୁନ୍ଥା ବାଗିର ଲାଗୁଛି ।
ମୁଁ ଆର ଶୁନ୍ବାରକେ ତରସୁଛି । ୧୮ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ କୁରୁ ବଂଶର ମୁରଧୁନିଆ ! ଇହାଦେ
ମୋର ଜେନ୍ ସବୁ ଦିବ୍ୟ ବିଭୁତି ରହିଛି, ତାର ଭିତରୁ ତମକୁ ସିଢା
ଛାଁଲି । ବିଭୁତି କହେମି, କାରଣ ମୋର ବିଷ୍ଣୁର ଶେଷ
ନାହିଁ । ୧୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ମୁଁ ସବୁ ଜିବଜନ୍ତୁର ହୁରୁଦ୍ ଭିତରର ଆତ୍ମା
ଆସି । ସବୁ ଛପନ୍ କୁଟି ଜୀବର ମୂଳ, ମଝା ଆର ଶେଷ ଭି ମୁଁ
ଆସି । ୨୦ ।

ଅଦିତିର ବାର ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ମୁଁ ବିଷ୍ଣୁ ଆସି, ଉଜ୍ଜାଳା ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ
ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଅଶ୍ୱିନୀ ଓ ପବନ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ମରିଚି ଆଉ ତରାମାନଙ୍କର
ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଜନ୍ମ ଆସି । ୨୧ ।

ମୁଁ ବେଦ୍ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ସାମ୍ବେଦ୍, ଦେବତା ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଇନ୍ଦ୍ର,
ଇନ୍ଦ୍ରିଆମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ମନ ଆଉ ଜିବଜନ୍ତୁଙ୍କର ଜିବନ୍ ଚେତନା
ଆସି । ୨୨ ।

ମୁଁ ଏଗାର ରୁଦ୍ର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଶଂକର, ଯକ୍ଷ / ରାକ୍ଷସ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ତାଳେବର
କୁବେର, ଅସୁରବସୁର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ କୁଏ ଦେବତା ଆଉ ପରବତ୍ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ
ସୁମେରୁ ଆସି । ୨୩ ।

ହୋ ପାରଥ ! ଜାନିଥ ଜେ ମୁଁ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ମୁଖିଆ ବୃହସ୍ପତି
ଆସି, ସେନାପତି ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଶ୍ୱେତ ଆଉ ପାଦମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ସାଗର
ଆସି । ୨୪ ।

ମୁଁ ମହାରୁଷି ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଭୂରଗ୍ନ, ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଏକ୍ ଅଶ୍ୱିନିଆ ଓ,
ଯଗ୍ୟ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଜୟଯଗ୍ୟ ଆଉ ଆବର ପରବତ୍ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ହିମାଳୟ
ପରବତ୍ ଆସି । ୨୫ ।

ମୁଁ ଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ପିପ୍ପଳ ଗନ୍ଧ, ଦେବ୍ ରୁଷି ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ନାରଦ୍, ଗନ୍ଧର୍ବ
ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଚିତ୍ରରଥ, ଆଉ ସିଦ୍ଧ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ କପିଳ ମୁନି ଆସି । ୨୬ ।

ମୁଁ କି ଘୃତା ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଉଚ୍ଚେଶ୍ଵରା ଯେ ଅମରୁତ୍ ସାଁଗେ ଜାତ୍ ହଇଛେ,
ହାତି ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଐରାବତ୍ ଆଉର ମୁନୁଷ୍ଠ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ରଜା ବଳି
ଜାନ । ୨୭ ।

ମୁଁ ଅସ୍ତରଶସ୍ତ୍ର / ହତେର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ବଜ୍ର ଆଉର ଗାଏ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ
କାମ ଧେନୁ ଆସି । ମୁଁ ନିୟମନିତି ନ ଛୁଆପିଲା କରବାରେ
କାମଦେବ୍ ଆଉର ସାଁପ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ବାସୁକି ଆସି । ୨୮ ।

ମୁଁ ନାଗ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଅନନ୍ତ ନାଗ (ଶେଷନାଗ), ପାନିର ଜିହ୍ଵା ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ
ବରୁନ୍ ଦେବତା, ପିତରୁ ମାନକର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଅର୍ଜୁନା ଆଉର ଶାସକ୍
ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଯମରଜା ଆସି । ୨୯ ।

ମୁଁ ଦଇତ୍ୟ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ପ୍ରହଲାଦ୍, ଗନ୍ଧକାରି ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ କାଳ, ପଶୁ
ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ସିଂହ ଆଉର ଚରେ ଚିରଗୁନ୍ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଗରୁଡ୍ ଆସି । ୩୦ ।

ମୁଁ ପବିତ୍ରକାରି ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଧୁକା, ଯୋଧା ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଶ୍ରୀରାମ୍, ଝୁରି
ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ମଗର ଆଉର ନୟଦ୍ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଗଂଗା ଆସି । ୩୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ସୁରୁଷ୍ଠିର ମୁଲ୍, ଶେଷ, ମଝା ମୁଁ ଆସି । ମୁଁ
ବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ବିଦ୍ୟା (ବରମହ ବିଦ୍ୟା) ଆଉର ଝନେ
ଝନକର ଗାଲିଝଗର ଗୁଡାଉଡାର/ ହିଁକାବାଦିର ବାଦ୍ ଆସି । ୩୨ ।

ମୁଁ ଅଖର ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ‘ଅ’ କାର ଆର ସମାସ ମଧ୍ୟଧ୍ୟେ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵ ସମାସ
ଆସି । ମୁଁ କାଳର ମହାକାଳ ଆସି । ଚାରହି କୁଡି ମୋର ମୁହଁ ଅଛେ
ଆର ମୁଁ ସମ୍ବକର ଧାରନ୍ ପୁଷନ୍ କରତା ଆସି । ୩୩ ।

ସମ୍ବନ୍ଧ ବିନାଶକାରୀ ‘ମରନ୍’ ମୁକ୍ତ ଆସିବ, ସମ୍ବନ୍ଧ ସୃଷ୍ଟିକାରୀ ‘ଜନମ’
 ଘଳେ ମୁକ୍ତ ଆସିବ । ମୁକ୍ତ ମାଧ୍ୟମ ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ କିରତି, ଶିରି,
 ବାଣୀ , ସ୍ମୃତି, ମେଧା, ଧୃତି ଆଉ କ୍ଷମା ଆସିବ । ୩୪ ।

ମୁକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ବଢ଼େ ସାମ୍ବନ୍ଧ, ଛନ୍ଦଗିତ୍ ମଧ୍ୟରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଛନ୍ଦ,
 ବାରମାସ ମଧ୍ୟରେ ମରାଠିର ମାସ ଆଉର ଛଅଟା ରୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ବସନ୍ତ
 ଆସିବ । ୩୫ ।

ମୁକ୍ତ ଛଳକପର ମଧ୍ୟରେ ଜୁଆ, ତେଜସ୍ବୀର ତେଜ, ଜିତାର ଜିତ,
 ଉଦ୍‌ଯୋଗିର ଚେରେଷା ଆଉର ସାହିବ୍ ଲୁକର ସାହିବ୍ ଭାବ୍
 ଆସିବ । ୩୬ ।

ମୁକ୍ତ ବୃଷ୍ଟି ବର୍ଷା ମଧ୍ୟରେ ବାସୁଦେବ୍ (ତମର ସାଗର ଜୁଲି), ପାନ୍ତବ୍
 ମଧ୍ୟରେ ଧନୁଜ୍ୟ (ତମେ), ମୁନି ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟାସଦେବ୍ ଆଉର କବି
 ମଧ୍ୟରେ ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଆସିବ । ୩୭ ।

ମୁକ୍ତ ଦମନକାରିର ଦଣ୍ଡ, ବିଜୟକାମିର ନିତି, ଗୁପ୍ତ କଥା ନାହିଁ
 ପୁରବାର ମଉନ ଆଉର ଗ୍ୟାନି ମାନଙ୍କର ଗ୍ୟାନ ଆସିବ । ୩୮ ।

ଆଉର ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ସବୁ ଜିବଜନ୍ତୁର ବିହାନ (ଜନ୍ମର କାରଣ)
 ମୁକ୍ତ ହିଁ ଆସିବ କାରନ୍ ତର ଅତର କେନ୍ଦ୍ରି ପ୍ରାଣୀ ମୋର ବିନା ନାହିଁ
 ଆଥାନ । ୩୯ ।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ ! ମୋର ଦିବ୍ୟ ବିଭୂତିର ଖ୍ୟାତ ନାହିଁନ । ମୁକ୍ତ
 ମୋର ନିଜର ବିଭୂତିର ଖାଲି ନିଦାନ କଥା କେତେଟା ତମକୁ
 କହେଲି । ୪୦ ।

ଯେନ୍ ଯେନ୍ ଝିନସ୍ଥ ବିଭୂତି, କାନ୍ତି, ଶକ୍ତି ଅଛେ, ସେ ସବୁକେ
ତମେ ମୋର ତେଜର ଭାଗେ ମାତରକ ବଳି ଜାନ । ୪୧ ।

ଯେ ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଇ ଏତକି କଥା ଜାନ୍ବାର ତମର କାଏ
ଦରକାର ଆଏ । ଖାଲି ଜାନିଅ ଜେ, ମୁଁ ସାରା ସୁରୁସ୍ଥିତିର ଭାରକେ
ମୋର ଥିପେ ରାତେ ଯୋଗଶକ୍ତିର ବଳେ ପୁରୁଲେଇଁ ଧରିଛେ । ୪୨ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଏଗାର ଅଧିଆ ବିଶ୍ଵରୂପ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ

ଅରଜୁନ କହେଲେ- ଆପଣ ମତେ ଦୟା କଲେ ଆଉର ଇ ଜେନ,
ପରମ୍ ଗୁପ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ କଥା ବୁଝାଲେ, ସେଥି ମୋର ଅଗ୍ୟାନ,
ମେଟିଗଲା । ୧ ।

କାରନ ହେ କମଳ ନୟନ ! ମୁଁ ଆପଣକରୁ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଜନମ୍
ଆରୁ ପରଲ୍ୟ କଥା ଚିକିନିଷି କରି ଶୁନିଲି, ଆପଣକର ଅବିନାଶୀ
ମହିମା ଶୁନିଲି । ୨ ।

ହେ ପରମେଶ୍ଵର ! ଆପଣ ଜେନ ନିଜର ବନିହାଁ କଥା କହେଲେ
ସେଟା ଉଆଜିବ୍ ଆଏ । ଫେର ଭି ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ! ଆପଣକର
ତେଜ୍ ଦିବ୍ୟରୂପ କେ ମୁଁ ଦହଦହ ଦେଖିବାର ଲାଗି ଚାହୁଁଛି । ୩ ।

ହେ ପର୍ତ୍ତୁ ! ଜୟରି ଆପଣକର ସେ ବିରାଟ ରୂପ ଦେଖିବାର ଲାଗି
ମୁଁ ଲାଏକ୍ ଆଏଁ ବଳି ଭାବୁଛନ୍ତି, ତ ହେ ଯୋଗେଶ୍ଵର ! ଆପଣ
ନିଜର ସେ ଅମର ରୂପ ମତେ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତୁ । ୪ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ ବ୍ୟଲେ-ଆହୋ ପାରଥ ! ଇହାଦେ ତମେ ମୋର
କେଥୁନି ରଗାଁର, କେଥୁନି କିଷ୍ମର ଆରୁ କେଥୁନି ଆକାରର ଶହ ଶହ
ହଜାର ହଜାର ଦିବ୍ୟ ରୂପ ଦେଖ । ୫ ।

ହୋ ଭରତଂଶିଆ ଅରଜୁନ ! ମୋର ଦିହେଁ ଆଦିତ୍ୟମାନଙ୍କୁ (ଅଦିତିର ବାରଝନ ପୁତ୍ରକୁ), ଅସ୍ତବସୁକେ, ଏଗାର ଝନ ରୁଦ୍ରକୁ, ଦୁହି ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାରକେ ଆର ଅଶନତାସ୍ ପବନ କେ ଦେଖ, ଆୟୁଲି ଜେନଟା ନାହିଁ ଦେଖି, ମୋର ସେ ଆକାଭୁତ ରୁଦ୍ରକେ ଘଲେ ଦେଖ । ୬ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଇଛେନ୍ ମୋର ଇ ଦିହର ଗୁଚେ କନେ ଚରାଚର ସବୁ ଜଗତକେ ଦେଖ ଆର ଯାହା କିଛି ଦେଖିବାର ଲାଗି ଚାହୁଁଛ ସେଟା ଭିଲ ଦେଖ । ୭ ।

ହେଲେଁ ତମେ ତମର ଛାଲରକତର ସାଧା ଆଖିଁ ମତେ ଦେଖି ନାହିଁ ପାର । ହେଥିରଲାଗି ମୁହିଁ ତମକୁ ଦିବ୍ୟ ଆବିଷ୍ଟ ଦଉଛେଁ, ସେଥି ତମେ ମୋର ଇଶ୍ୱର ଯୋଗଶକ୍ତି ଦେଖ । ୮ ।

ସନଜଜ କହେଲେ-ହେ ରାଜନ ! ମହାଯୋଗେଶ୍ୱର ଭଗବାନ ଏନ୍ତା ବଳି କହେଲା ଉତାରୁ ଅରଜୁନ କେ ତାକର ଦିବ୍ୟ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖେଇ ଦେଲେ । ୯ ।

କେଥିନି ମୁହିଁ ଆର ଆବିଷ୍ଟ, କେଥିନି ଆକାଭୁତ ରୁଦ୍ର, ରକମ୍ ରକମର ଅଲଂକାର ଦିବ୍ୟ ମାଲିର ପିଂଧନପଟା, ଚଂଦନ ମଖା ଦିହି ଆର କେଥିନି ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତରଶସ୍ତ୍ରଧାରୀ, ଏନ୍ତା ଚାରିହିଆଡ଼େ ମୁହିଁଥିବାର ଭଗବାନକର ବୁରସାଲ ଗଣା ଆକାଭୁତ ରୁଦ୍ରକେ ଅରଜୁନ ଭକା ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ଦେଖିଲେ । ୧୦-୧୧ ।

ଆକାଶେଁ ପାରେକେ ହଜାରେ ବେଲ ଉଦ୍‌ଲେ ଯେନ୍ ଉଜାଲା ତମକ ଦେବା, ସେଟା ଏଖେଇ ବିଶ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମାର ଉଜାଲା ସାଁଗେ ସରି ନାହିଁ ହଇ ପାରେ । ୧୨ ।

ପାନଦୁର ପୁଓ ଅରଜୁନ ସେ ସମିଆଥୁ କୁଷ୍ଠ ଭଗବାନଙ୍କର ଦିହେଁ
ଅଲଗ ଅଲଗ ପୁରା ଜଗତକେ ଗୁଟେ ଭାଗେ ଥିବାର ଦେଖିଲେ । ୧୩ ।

ତାହେରୁ କାବା / ଭୋଲ ହଇକରି ଅରଜୁନ ତାକର ରୁଆଁଟେଁକରା
ଦିହେଁ ଗୁରୁଧୁ ତେଜବାଲା ବିଶ୍ଵରୁପ କେ ସଧ ଭକ୍ତିଥି ମୁଁଡ଼ ଲୁଇଁକରି
ଜୁହାର କଲେ ଆର ଜୁଡା ହାତ କରି କରି ତୁସ୍ତି କଲେ । ୧୪ ।

ଅରଜୁନ କହେଲେ - ହେ ଦେବ! ମୁଇଁ ଆପଣଙ୍କର ଦିହେଁ ସବୁ
ଦେ ଦେବତାକେ, ଚରାଚର ଜିବ, ପଦ୍ମଫୁଲର ଆସନ୍ଥ ଚକା ମୁଟଲା
ପାରିଛନ୍ ବରମହାକେ, ମହାଦେବକେ, ସବୁରୁଷିମାନକୁ ଆର ଦିବ୍ୟ
ସାଁପମାନକୁ ଦେଖୁଛେଁ । ୧୫ ।

ହେ ବିଶ୍ଵ ଇଶ୍ଵର! ମୁଇଁ ଆପଣକୁ କେଥନି ହାତ, ପେଟ, ମୁହଁ,
ଆଏଁଶ ଆର ଚରହିକୁତିର ଅନନ୍ତ ରୂପକେ ଦେଖୁଛେଁ । ମୁଇଁ ଆପଣଙ୍କର
ମୁଲ, ମର୍, ଶେଷ କିଛି ଆଦିଅଁତ ଦେଖି ନାହିଁ ପାରବାର । ୧୬ ।

ହେ ବିଷ୍ଣୁ! ଆପଣ ମୁକୁର ପିନ୍ଧିକରି ଗଦାତକ୍ର ଧରିକରି ଅଛନ୍ ।
ଚାରହିକୁତିର ଉକିଆ, ଜୁଏ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲେଖେନ୍ ଉଜାଲା, ଦେଖିଲେଁ
ଆଏଁଶ ଦୁଖାବା ଆଉର ସବୁଆଡୁଁ ଅପ୍ରମାଣ ରୂପକେ ଦେଖୁଛେଁ । ୧୭ ।

ମୋର ଜାନ୍ତିକେ ଆପଣ ହିଁ ଜାନ୍ବାର ଲାଏକ ପରମ ଅକ୍ଷର
ପରଂବରମହ ପରମାତ୍ମା, ଆପଣ ହିଁ ଜ ଜଗତର ପରମ ଆଶ୍ରା, ଆପଣ
ହିଁ ଅନାଦି ଧର୍ମର ରକ୍ଷାକାରି ଆରୁ ଆପଣ ହିଁ ଅମର ସନାତନ ପୁରୁଷ
ଆନ୍ । ୧୮ ।

ଆପଣକର ଆଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ କି ଶେଷ ନାହିଁନ, କେଥିନିକେତେ ସାମ୍ବରଥବାଲା, କେଥିନିକେତେ ହାତ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜନ୍ ବାଗିର ଆସିଙ୍ଗମାନେ, ଧଂଗ୍ ଧଂଗ୍ ଜଳତି କୁଏ ହୁଲା ମୁହଁ ଆଉର ନିଜର ତେଜେଁ ଇ ଜଗତକେ ଉକିଆ କରୁଛନ୍ ଯେ ଦେଖୁଛେଁ । ୧୯ ।

ହେ ମହାତ୍ମନ! ସରଗ୍ ଆର ପୁରଥିର ମଧ୍ୟାମୁଝି ଇ ଗୁଟା ମୁଟା ଆକାଶ ଆଉର ସବୁ ଦିଗ ଖାଲି ଆପଣକରନ ହିଁ ପୁରିଛେ । ଆପଣକର ଇ ଦିବ୍ୟ ଡରଡରନା ରୁପ୍ ଦେଖିକରି ତିରଲୋକ୍ ଅରହର ହଉଛେ । ୨୦ ।

କେତେ ଦେବତା ଆପଣକର ଚୁଡେଁ ସମୁଛନ୍ ଆର କେତେ ଯେ କରପତର କୁଡି କରି ଆପଣକର ନାମଗୁନ୍ ଗାଉଛନ୍ । ତାର ବାଦ୍ ମହାରୁଷି ଆର ସିଦ୍ଧମାନେ “କଲ୍ୟାଣ ହଉ” ବଳି ବଣିହାଁ ସ୍ତବ ପଡ଼ି ପଡ଼ି ଘୁସୁରଘୁସା ଆପଣକୁ ତୁସ୍ତି କରୁଛନ୍ । ୨୧ ।

ଯେନ୍ ଏଗାରଝନ୍ ରୁଦ୍, ବାରଝନ୍ ଆଦିତ୍ୟ, ଅସ୍ତବସୁ, ସାଦ୍ ଲୁକେ, ବିଶ୍ୱେଦେବମାନେ, ଦୁହି ଅଶ୍ୱିନିକୁମାର, ଧୁକାପବନ, ପିତୁରପିତା, ଗନ୍ଧର୍ବ, ଯକ୍ଷ, ରାକ୍ଷସ୍ ଆଉର ସିଦ୍ଧମାନେ ଅଛନ୍, ସବୁ ଖାଡୁ/ହୁଦା ଆସ୍ତରିଜ୍ ହଜକରି ଆପଣକୁ ଡଗୋ ଡଗୋ ଦେଖୁଛନ୍ । ୨୨ ।

ହେ ମହାବାହୁ! ଆପଣକର କେଥିନି ମୁହଁ, ଆସିଙ୍ଗ, ହାତ୍ ଜିଘ୍, ପାଦ୍, ପେଟ୍ ଆର ଗୁଜା ଗୁଜା ଦାଁତର ଡରଡରନା ରୁପ୍ ଦେଖିକରି ସତେ ଅରହର ହଉଛନ୍, ମୁଜିଠି ଅରିହଲି ଯଉଛେଁ । ୨୩ ।

ହେ ବିଷ୍ଣୁ ! ଆପଣଙ୍କର ରୁପଟା ଆକାଶକେ ଛି ଛେ, ଜଳି ଜଉଛେ,
କେଥିନି ରଂଗର, ବଢ଼େ ଉଜଲ ଆସିବାଲା ଯେନ୍ତା ଦେଖିକରି ମତେ
ଅଦିରଜିଆ ଭଏ ଲାଗୁଛେ ଆର ମୁଇଁ ସିଆନ୍ତି ନାଇଁ ପାଏବାର । ୨୪ ।

ବିକଟ୍ ଦାଁତ୍ ଆର ପରଲଏ ସମିଆର ଜୁଏ ମିତାନ ମୁହଁ ଦେଖିକରି
ମୁଇଁ ଦିଗମାନକୁ ସୋର ନାଇଁ ପାଏବାର ଆର ସୁଖ ଭି ନାଇଁ ପାଏବାର ।
ତ ହେ ଦେବେଶ ! ହେ ଜଗନ୍ନିବାସ ! ଆପଣ ପ୍ରସନ୍ନ ହଉନ୍ । ୨୫ ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ରମାନେ ରଜାମାନଙ୍କର ସଂଗେ ଆପଣଙ୍କର ଭିତ୍ରେ
ସମୁଛନ୍ । ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହ, ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ, କରନ ଆରୁ ଆମର
ସାହାପଖର ସିଂହା ସିଂହା ବିରମାନେ ଭିଲ ସତେ ରପ୍ତି ଆସିକରି
ଆପଣଙ୍କର ଚୋକ୍ ଦାଁତର ତରତରାନି ଚୁଁତେ ଦୁରଦାର ହେଇ
କେତେଜେଇ ହଉଛନ୍ । କାରକାର ମୁତ୍ ଗୁଁତ୍ ଗୁଁତ୍ ହଇକରି ଆପଣଙ୍କର
ଦାଁତର ସଂଧିଧି ଅଲଟି ଜଉଛେ । ୨୬-୨୭ ।

ନଏଦମାନେ ଜେନ୍ତା ଝାଏଁ ଝାଏଁ ଉହୁଲି ଜାଇକରି ସମୁଦ୍ରଧି ଝଂପେଇ
ହେସନ୍, ପୁରଧିର ବୀରମାନେ ଠିକ୍ ସେନ୍ତା ଘିଟି ହଇକରି ଆପଣଙ୍କର
ଜଳତା ମୁହେଁ ସାଏଁ ସାଏଁ ସମୁଛନ୍ । ୨୮ ।

ପୋକ୍ କିରଂଗା ଜେନ୍ତା ଉଡିଆସିକରି ଜଳତା ଜୁଏନ ଝାସ୍‌ଦେସନ୍,
ଲୁକେ ଭିଲ ହେନ୍ତା ମରବାରଲାଗି ସଲୋ ସଲୋ ନରଧି ଆସିକରି
ଆପଣଙ୍କର ଚୁଡ଼େଁ ସମୁଛନ୍ । ୨୯ ।

ଆପଣ ଜଳତା ଚୁଡ଼େଁ ସେସବୁ ଲୁକକୁ ରାପିନେଇକରି କପ୍‌ଲେଇ
ଦଉଛନ୍ । ହେ ବିଷ୍ଣୁ ! ଆପଣଙ୍କର ଜୁଏର ତେଜେଁ ସଂସାର ସାରା ତପି
ଦଉଛେ । ୩୦ ।

ଉଗ୍ରରୂପଧାରୀ ଆପଣ କିଏ ଆନ୍ ମତେ କହୁନ, ହେ ମୁରଧୁନିଆ
ଦେବତା ! ଆପଣକୁ ଜୁହାର ! ଆଦିପୁରୁଷ ଆପଣକୁ ମୁକ୍ତି ବିଶେଷ କରି
ଜାନ୍‌ବାରକେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, କାରନ୍ ମୁକ୍ତି ଆପଣଙ୍କର ପବୃତ୍ତି ନାହିଁ
ଜାନି । ୩୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ—ମୁକ୍ତି ଲୁକ୍କିତ ବିନାଶକାରୀ ମହାକାଳ ଆସି ।
ଇ ସମିଧାନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ କରିବାର ଲାଗି ମୁକ୍ତି ପବୃତ୍ତି/
ପ୍ରକଟ ହୁଅନ୍ତୁ । ହେଥିରଲାଗି ତମେ ଯୁଧ୍ୟ କରି କି ନାହିଁକର, କୁରୁ
ସେନାର ଯୋଧାମାନଙ୍କର ବିନାଶ ହୁଅନ୍ତୁ । ୩୨ ।

ସେଥିରଲାଗି ତମେ ଉଠ ! ଯଶ ପାଇ ଯ ଆରୁ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଜିତିକରି
ରାଏଜ୍‌ଭୋଗ କରି । ଇ ଶୁରବୀରମାନେ ଆସଲେ ମୋର ହାତୁଁ
ମରିସାରିଛନ୍ତି, ହୋ ସବ୍ୟସାଚୀ ! ତମେ ଖାଲି ସୋଜ୍ ଉଠି/ଉଠା ହୁଅ
ଯ । ୩୩ ।

ଦ୍ରୋଣ, ଭୀଷ୍ମ, ଜୟଦ୍ରଥ, କରନ ଆଉ ମୋର ହାତୁଁ ଆସଲି
ମରିଥିବାର ବୀରମାନଙ୍କୁ ତମେ ମାର ପୁତାରକେ ! ନାହିଁ ତର,
ଅକୁହାପୁଛା ତମେ ଯୁଧ୍ୟଥ୍ ସତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଜିତ୍‌ବ । ତ ତମେ ଯୁଧ୍ୟ
କରି । ୩୪ ।

ସନଜଜ କହେଲେ—ଭଗବାନ୍ କେଶବର ଇ କଥା ଶୁଣି କରି
କିରିନ୍ଧାରୀ ଅରଜୁନ୍ ଜୁଡା ହାତେ ଡରି ଥରି କରି ଜୁହାର କଲେ ।
ଢୋଓ ଢୋଓ ମୁଡିଆ ମାରିକରି କୁରୁତ୍ କୁରୁତ୍ ହୁଅକରି ଭଗବାନ୍
କୁଣ୍ଡଳେ ଫେର ଥରେ ତୁଷ୍ଟି କଲେ । ୩୫ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ-ହେ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷୀ ! ବଡ଼େ ବଣିହାଁ କଥା ଯେ, ଆପଣଙ୍କର ନାଁ ଗୁନ୍ ଆର ପ୍ରଭାବର କିରତନ୍ୟ ଜଗତ୍ ଜହ ଉସତ୍ ହଉଛେ ଆର ସେନ୍‌ହୋ/ଆହାଲାଦ୍ ଭି ପାଉଛେ । ତରହେଁ ଅସୁରମାନେ ଇ ଦିଗେଁ ସେ ଦିଗେଁ ନରପିକରି ପଲଉଛନ୍ ଆଉର ସବୁ ସିଦ୍ଧ ଲୁକେ ଉଲଗି ହଉଛନ୍ । ୩୬ ।

ହେ ମହାର୍ତ୍ତମନ୍ ! ଆପଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଭି ଆଦିକରତା ଆର ସମ୍ପର୍କରୁ ମୁରଧୁନିଆ ଆନ୍, ତ ଆପଣକୁ ଇମାନେ ଜୁହାର ନାହିଁ କରବେ କାଏଁ ? କାରଣ ହେ ଅନନ୍ତ ! ହେ ଜଗତ୍‌ନିବାସ ! ସତ୍, ଅସତ୍ ଆର ତାରନ୍ତୁ ବି ଉପରେ ଆପଣ ହିଁ ଆନ୍ । ୩୭ ।

ଆପଣ ଆଦିଦେବ୍ ଆର ସନାତନ୍ ପୁରୁଷ । ଆପଣ ହଉଛନ୍ ଇ ଜଗତର ପରମ୍ ଆଶ୍ରା, ଜାନ୍‌ବାର, ଜାନ୍‌ତିର ଲାଏକ୍ ଆର ପରମ୍‌ଧାମ୍ । ହେ ଅନନ୍ତରୂପ ! ଆପଣଙ୍କର ହାତେ ଇ ସବୁ ଜଗତ୍ ପେସ୍‌ରିଛେ । ୩୮ ।

ଆପଣ ଧୂକା, ଯମ୍, ଜୁଏ, ବରୁନ୍, ଜନ, ବ୍ରହ୍ମା ଆର ବ୍ରହ୍ମାର ବୁଆ ଭି ଆନ୍ । ଆପଣକୁ ହଜାରେ ଜୁହାର ! ଆର ପାରେ ଜୁହାର ! ଛନ୍‌ଛନ୍‌କେ ଜୁହାର !! ଜୁହାର !!! । ୩୯ ।

ହେ ଅନନ୍ତ ବଳବାନ୍ ! ଆପଣକୁ ଆଗାତୁ ଆର ପଛାତୁ ଭି ଜୁହାର ! ହେ ସର୍ବାତ୍ମମନ୍ ! ଆପଣକୁ ଚାରିହାଁଦିଗୁଁ ଜୁହାର, କାରନ୍ ଆପଣ ଅନନ୍ତ ପରାକ୍ରମୀ, ଆଉର ସର୍ବାର୍ତ୍ତକେ ପଏରଛା ବ୍ୟାପିଛନ୍ । ତ ଆପଣ ହିଁ ସର୍ବରୂପି ଆନ୍ । ୪୦ ।

ଆପଣକୁ ନାହିଁ ଚିନ୍ତାକରି ଅଜାଣତେ ମୁଁ ଯେତେମଧ୍ୟ ହଉ କି
ଭୁଲ୍‌ଭୁଲ୍‌ ହଉ ହେ କୁଷ୍ଠ! ହେ ଯାଦବ! ହେ ସଖା! ବଳି ବିନ୍
ବୁଝିଶୁଝି ଏକେସାଏର କହି ଦେଇଛେଁ। ହେ ଅରୁଣ! ଖିଆପିଆ,
ଶୁଆବସା, ବୁଲାଖେଲା ବେଳେ ମୁଁ ଏକ୍‌ଲା ହଉ କି ସାଁର ସରସାର
ଆଗାଡ଼େ କେତେ ଖିଆଲ୍ ଖେଚନ୍ତୁ ହଇଛେଁ, କେତେ ହୁରିଆ କରିଛେଁ।
ମୋର ସେଥିର ଦୋଷଗୁଣା ମାଫ୍ କର ପରଭୁ । ୪୧-୪୨ ।

ଆପଣ ଇ ଚରାଚର ଜଗତର ବୁଆ ଆରୁ ସବୁନୁ ବଡ଼ ମାଏନ୍‌ତା ସିଘା
ଗୁରୁ। ହେ ଅନନ୍ତପ୍ରଭାବି! ଇ ଚିନ୍ତାଲୋକେଁ ଆପଣକର ସମାନେ
କିହେ ନାହିଁନ, ଅଏଧ୍‌କା ଆରୁ ହେବେ କେନ୍ତାକରି ହେଲେ ! । ୪୩ ।

ହେଅିରଲାଗି ହେ ପରଭୁ! ମୁଁ ଆପଣକୁ ଲାଂଗଛାଟ ହେଇଁ ଢୋଓ
ଢୋଓ ମୁଡ଼ିଆ ମାରୁଛେଁ। ବାପ୍ ଜେନ୍ତା ପୁଓକେ, ସାଁର ଜେନ୍ତା ସାଁରକେ,
ଆର ଘଏଁତା ଜେନ୍ତା ମାଏପୋ କେ ମାଫ୍ କରିଦେସି ଆପଣ ଭିଲ୍
ସେନ୍ତା ମତେ ମାଫ୍ କରୁନ୍ । ୪୪ ।

ଆପଣକର ଇ ନଦେଖିଲାର ରୁପ୍ ମୁଁ ଦେଖିକରି ଉସତ୍ ହଉଛେଁ
ଆଉର ମୋର ମନ୍ ଡରହେଁ ଅରି ଜଉଛେ । ଇଅିରଲାଗି ହେ ଦେବେଶ!
ହେ ଜଗତ୍‌ନିବାସ! ଆପଣ ନିଜର ସେ ବିଷ୍ଣୁ ରୁପ୍ କେ
ଦେଖଉନ୍ । ୪୫ ।

ମୁଁ ଆପଣକର ସେନ୍ତା ମକୁଟଧାରୀ ଆର ଗଦାଚକ୍ରଧାରୀ ରୁପ୍
ଦେଖିବାର ଲାଗି ସଧଉଛେଁ। ହେଅିରଲାଗି ହେ ବିଶ୍ଵରୁପ୍! ହେ
ସହସ୍ରବାହୁ! ଆପଣ ଇ ଚତୁର୍ଭୁଜ୍ ରୁପେଁ ପରକଟ୍ ହଉନ୍ । ୪୬ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁଁ ନିଜର ଯୋଗର ବଳେ ମୋର ଇ ତେଜ ବିଶ୍ଵରୂପ ଖୁସ୍ ହଇକରି ତମକୁ ଦେଖାଲି । ତମର ଛତା ଆଘଳି କିହେ ଇଚା ନାହିଁ ଦେଖି । ୪୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁନୁଷ୍ୟଲୋକେ ଏକା ବିଶ୍ଵରୂପ ତମର ଛତା ଦୁସରା କିହେ ଭି ନାହିଁ ଦେଖି । ବେଦ୍‌ପାଠ୍ ଦାନଯଗ୍ୟ କି ଜପତପ କରି କରି ଘଲେ କିହେ ଭି ମୋର ବିଶ୍ଵରୂପ ଦେଖି ନାହିଁ ପାରି । ୪୮ ।

ମୋର ଇ ଅତିଶେ ତରତରାନ୍ତି ରୂପ ଦେଖିକରି ତମେ ନାହିଁ ତର କି ମୁତ୍ତ ଭେକଲା ବାଗିର ନାହିଁ ହ । ମୋର ସେ ଆଘର ରୂପ (ଶିଖ-ଚକ୍ର-ଗଦା-ପଦ୍ମ ଧାରୀ ଚାଏରହାତବାଲା ରୂପ) ଫେର ପାରେ ଦେଖି । ୪୯ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ବାସୁଦେବ୍ ଭଗବାନ୍ ଅରଜୁନ୍‌କେ ଏକା କହିକରି ଫେରଘାଏ ସେ ଚତୁର୍ଭୁଜ ରୂପ ଦେଖାଲେ । ତେତକର ସାଁତ୍ ମୁରତି ହଇକରି ଅରଜୁନ୍‌କର ତର ଭାଁଗଲେ । ୫୦ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଆପଣକର ଇ ସାଁତ୍ ସୁନ୍ଦର ମୁନୁଷରୂପ ସେରଂଗେଁ ଦେଖିକରି ଇହାଦେ ମୁଁ ନିତର ହଇକରି ସଭାବିକ୍ ହେଲି । ୫୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ମୋର ଯେନ୍ ରୂପ ତମେ ଦେଖିଲ, ସେତାର ଦର୍ଶନ ପାଏବାରଟା ଜହ୍ କାଏଡ୍ ଆଏ । ଦେବତାମାନେ ଇ ରୂପ ଦେଖିବାର ଲାଗି ହରଦମ୍ ଚେରେଷା କରସନ୍ । ୫୨ ।

ତମେ ମୋର ଯେନ୍ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖିଲ, ଇ ରୂପକେ ବେଦ୍‌ପାଠ,
ତପ୍, ଦାନ୍‌ଯଗ୍ୟ କଲେ ଭି, ଦେଖି ନାହିଁ ହଏ । ୫୩ ।

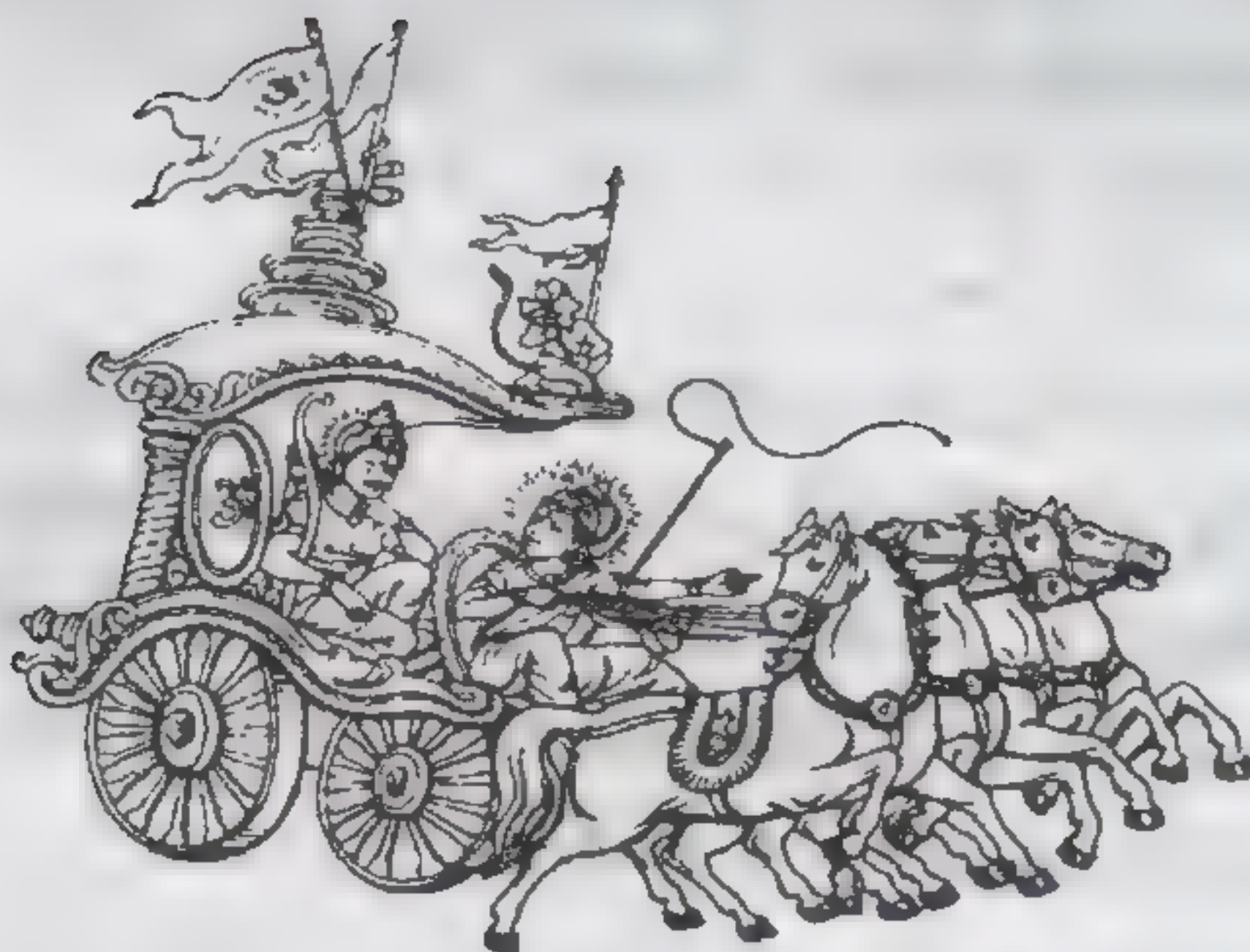
ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ଅରଜୁନ ! ସିରିଫ୍ ଅଏନ୍ ଭକ୍ତି ଥୁ ହିଁ ମୋର
ବିଶ୍ୱରୂପ୍ ଦେଖିହେବା ତତ୍‌ପ୍ରାପ୍ୟାନ୍ ହଜଗଲେ ମତେ
ପାଇହେବା । ୫୪ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ମୋର ଲାଗି ହିଁ ସବୁ କବାରକମ୍ ଯେ କରସି, ଯେ
ମୋରନ ମନ୍ ଲଗାସି, ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ିକରି ସବୁ ପ୍ରାଣୀରଠାନ୍ ଶତ୍ରୁ
ଭାବ୍ ନାହିଁ ରଖେ, ସେ ଭଗତ୍ ହିଁ ମତେ ପାଏସନ୍ । ୫୫ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଏଗାର ଅଧ୍ୟାୟ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ବାର ଅପଥା ଭକ୍ତି ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ପଚାରିଲେ- ଯେନ୍ ପ୍ରେମୀ ଭକତମାନେ ସରଳର ଆପଣକୁ (ସାକାରରୂପକେ) ଭଜୁଥିବନ୍ତୁ, ଆର ଯେନ୍ମାନେ ଖାଲି ନିରାକାର ବ୍ରହ୍ମକେ ଭଜୁଥାନ୍ତି, ଜ ଦୁହିକର ମଧ୍ୟକୁ ଜହ ବଣିହାଁ ଯୁଗୀ କିଏ ଆନ୍ ? । ୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ମୋରଠାନ୍ ମନ୍ତ୍ରନ୍ ଦେଇକରି ଯେନ୍ ଭକତମାନେ ମତେ (ସାକାରରୂପକେ) ରାଏତ୍‌ଦିନହରଦମ୍ ଭଜୁଛନ୍ତି, ମୋର କହତିକେ ସେମାନେ ହଉଛନ୍ତି ଜହ ବଣିହାଁ ଯୁଗୀ । ୨ ।

ହେଲେ ଯେନ୍ ଲୁକେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନକୁ ବନେକରି ଆଏତେ ରଖିକରି ମନ୍-ବୁଧିର ଉପରେ ସରବ୍‌ଠାନ୍‌ଆ, ଅଚଳ, ନିରାକାର, ଅମର ବ୍ରହ୍ମ କେ ସରଳର ଧ୍ୟାନକରି ଭଜୁଥାନ୍ତି, ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ହିତେ ସମ୍ବଳରନ ସମାନ୍ ଭାବ୍ ରଖୁଥାନ୍ତି, ସେ ଯୁଗୀମାନେ ମତେ ହି ପାଏସନ୍ । ୩-୪ ।

ସେ ନିରାକାର ବ୍ରହ୍ମ ସାଧନା କେଥୁନି ପିରା ତକଲିଫ୍ ଦେସି । କାରନ୍ ଦେହର ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କର ଅବ୍ୟକ୍ତ ବିଷୟକ ଗତି ବଡ଼ା ଦୁର୍ଦ୍ଦି ପରାପତ୍ ହେସି । ୫ ।

ହେଲେ ମୋରନ୍ ଯେନ୍ ଭକତମାନେ ସବୁ କରମ୍ ସଁପି ଦେଇକରି ଭକ୍ତିଭାବ୍‌ଥୁ ଲୀନ୍ ହଇକରି ମତେ ପାରୁପତେ ଲଗାତାର ଭଜୁଥାନ୍ତି, ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋରଠାନ୍ ମନ୍ ଦେଇଥିବାରୁ ସେ ପ୍ରେମୀ ଭଗତମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଆହ୍ଲାଦ୍ କରି କରି ତୁରନ୍ତ ହି ମରନ୍ ସଁସାର ସାଗରନ୍ ଲହକେଇ ଦେସି । ୬-୭ ।

ତ ତମେ ମୋର ନ ହିଁ ମନ୍ ବୁଧି ଲଗ । ତାହେରୁ ତମେ ଯେ ମୋର ଠାନ୍ ବାସ୍ କରବ, ଇଥୁ କେନ୍‌ସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ୮ ।

ଜଦ୍‌ରି ତମେ ମୋରନ ମନ୍ ଆବେ ଲଗେଇ ନାହିଁ ପାର, ହେତାହେଲେ
ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯୋଗ ବ୍ୟସେରା କରି କରି ମତେ ପାଏବାର ଲାଗି
ଚେରେଷ୍ଟା କର । ୯ ।

ଜଦ୍‌ରିବି ତମେ ସେ ବ୍ୟସେରା ଭି ନାହିଁ କରିପାର, ସିରିଫ୍ ମୋର
ଲାଗି କର୍ମ କର । ମୋର ଲାଗି ଏନ୍ତା କରମ୍ କଲେ ଘଲେ ତମେ ସିଧି
ପାଇଯିବ । ୧୦ ।

ଜଦ୍‌ରି ମତେ ପାଏବାରଲାଗି ଯୋଗସାଧନା ତମେ କରି ନାହିଁ ପାର,
ତ ସଂଜତ୍ ଆତ୍ମା ହଜକରି ତାରମାନେ ମନ୍‌ବୁଧ୍ କେ ଜିତି କରି
ସବୁ କରମ୍‌ଫଲ୍ ତ୍ୟାଗ କରି ଦିଅ । ୧୧ ।

ବ୍ୟସେରା କରବାରନ୍ତୁ ଗ୍ୟାନଟା ବଡ଼ ଆଏ, ଗ୍ୟାନନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନଟା ବଡ଼
ଆଏ ଆର ଧ୍ୟାନନ୍ତୁ ସବୁ କରମ୍ ଫଲ୍ ତିଆର କରିଦେବାରଟା ବଡ଼
ଆଏ । କାରନ୍ ତ୍ୟାଗ କଲେ ସେଘତି ହିଁ ପରମ୍ ସିଆନ୍ତି ପରାପତ୍
ହେସି । ୧୨ ।

ଯାର ଦୈଷ, ଅହଙ୍କାର ନାହିଁନ, ଯେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ କେ ସେନ୍‌ହୋ
ଆର ଦୟା କରସି, ସୁଖେ ଦୁଖେ ସମାନ ଆର କ୍ଷମାବାନ୍ ହେସନ୍,
ଫେର ଯେନ୍ ଯୁଗୀ ହରମିସା ସନ୍‌ତୁଷ୍ଟ ରହେସନ୍, ମନ୍ ଆର
ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନକର ସାଁଗେ ଦିହିକେ ଆଏତେ ରଖିଥିସନ୍ ଆଉର ଯେ
ମୋରଠାନେ ଦୃଢ଼ ନିସ୍ତେ ହଜଥିସନ୍, ଯେ ମୋର ପାହାତଲେ ତାକର
ମନ୍‌ବୁଧ୍ କୁଗ୍‌ରେଇ ଦେଇଛନ୍ ସେମାନେ ମୋର ଆହାଲାଦର ଗହକିଆ
ସିଦ୍ଧା ଭଗତ୍ ଆନ୍ । ୧୩-୧୪ ।

ଯାର ଲାଗି କେନ୍‌ସି ଜୀବ୍ ମନ୍‌ବିକଲ୍ ନାହିଁ କରନ୍ କି ସେ ଖୁଦ୍ ଭି
କେନ୍‌ସି ଜୀବରଲାଗି ମନ୍‌ବିକଲ୍ ନାହିଁ କରେ, ଆଉର ହର୍ଷ, ଅମର୍ଷ,

ତରତର, ଉଦ୍‌ବେଗ ଯାର ନ ନାହିଁ ଥାଏ ସେ ଭଗତ୍ ମୋର
ସେନ୍‌ହୋର ଆନ୍ । ୧୫ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ କେନ୍‌ସି ସଧୁଲିଆ ନୁହେଁସେ, ଯେ ବାହାରେ ଆର
ଭିତ୍ରେ ପଏରୁଛା ସକସ୍ (ନିସତ୍ ନୁହେଁସେ), ଯାର ପଶିଆପାତର
ନାହିଁ ଥାଏ, ଦୁଖନ୍ ମୁକତ୍ ଆନ୍, ସେ ତିଆଗି ଭଗତ୍ ମୋର
ସେନ୍‌ହୋର ଆନ୍ । ୧୬ ।

ଯେ କେତେଁ ହରଷ୍ ନାହିଁ ହୁଅନ୍ କି ଦେଷ ବିସ୍‌ମାଦ୍ କାମନା ନାହିଁ
କରନ୍ ଆଉର ଯେ କି ଶୁଭ ଅଶୁଭ ସବୁ କରମର ତିଆଗି ସେ ଭଗତ୍
ମୋର ସେନ୍‌ହୋର ଆନ୍ । ୧୭ ।

ଯେ ମଏତର-ଭଗାରି, ମାନ୍-ଅପମାନ୍, ଶୀତ-ଖରା, ସୁଖ-ଦୁଖ ନ
ସମାନ୍ ଆର ଯାର ଆସକ୍ତି ନାହିଁ ଥାଏ..... । ୧୮ ।

ଯେ ନିନ୍ଦା-ପରସିଆ କେ ସମାନ୍ ଦେଖିସନ୍, ଯେ ମନନଶୀଲ୍ ଆର
କେନ୍‌ସି ପରକାରେ ପେଟ୍ ପୁଷିକରି ଭି ହରମିସା ସନ୍‌ତୁଷ୍ଟ ଆନ୍,
ଯାର ଘରର ପରତିକେ ଆସକ୍ତି ନାହିଁ ଥାଏ, ସେ ଥୁର ବୁଧିଆ ଭଗତ୍
ମୋର ସେନ୍‌ହୋର ଆନ୍ । ୧୯ ।

ହେଲେ ଯେନ୍ ସଧୁଲିଆ ଲୁକେ ମୋର ଶରନ୍ ପଶିକରି ଇ ସବୁ
ଧରମମଏ ଅମରୁତ୍, ନିସ୍‌କାମ୍ ପେରେମ୍‌ଭାବ୍‌ଥୁ ପିଇସନ୍, ସେ
ଭଗତ୍‌ମାନେ ମୋର ଅତିଶେ ସେନ୍‌ହୋର ଆନ୍ । ୨୦ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ବାର ଅଧିଆ ସରଲା ।

॥ହରେକୃଷ୍ଣ॥

ତେର ଅଧ୍ୟାୟ

କ୍ଷେତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରଗାମି ବିଭାଗ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ କହେଲେ- ଆହୋ ଆରଜୁନ ! ଇ ଦିହିକେ କ୍ଷେତ୍ର ବଲ୍ଲଭନ୍ ଆର ତତ୍ପକେ ଜେନ୍ ଗ୍ୟାନି ଜାନସନ୍, ତାହାକୁ କ୍ଷେତ୍ରଗାମି ବଲି କହେସନ୍ ।୧।

ଆହୋ ଆରଜୁନ ! ତମେ ମତେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ର (ଦିହି)ର କ୍ଷେତ୍ରଗାମି ବଲି ଜାନ । କ୍ଷେତ୍ର ଆରୁ କ୍ଷେତ୍ରଗାମି ଦୁହି ଗିଆନ୍ (ପରକୁଟି ଆରୁ ପୁରୁଷ) ଜାନବାରଣା ଅସଲ ଗ୍ୟାନ୍ ଆଏ । ୨ ।

ସେ କ୍ଷେତ୍ର କେନ୍ଦ୍ରା କାଶା ଆଏ, ତାର ବିକାର କାଶା, କେନ୍ଦ୍ରୁ କାଶା ଜାତ୍ ହଇଛେ, କ୍ଷେତ୍ରଗାମି କିଏ, ତାର ପଭାବ କାଶା, ସେସବୁର ନିଦାନ୍ କଥା ମୋରନ୍ନୁ ଶୁନ୍ ।୩।

ଇ କ୍ଷେତ୍ର ଆର କ୍ଷେତ୍ରଗାମିର କଥା ମୁନିରୁଷିମାନେ କେଥୁନି ପରକାରେ ଗିତେ ଛନ୍ଦେ କହିଛନ୍, ବେଦ୍ ମନ୍ତ୍ରରଥୁ ଭି କୁହାଜାଇଛେ । ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ରର ପଦେ ଭି ଇ କଥା କୁହାଯାଇଛେ । ୪ ।

ପର୍ବ ମହାଭୂତ, ଅହଙ୍କାର, ବୁଧି ଆର ପରକୁଟିର ଦଶି ଇନ୍ଦ୍ରିଅ, ଏକ୍ ମନ୍ ଆରୁ ପର୍ବ ଇନ୍ଦ୍ରିଅର ଝିନସ୍-ଶବଦ୍, ପରଶ୍, ରୂପ୍, ରସ୍, ଆର ଗାୟ । ୫ ।

ତାରକ୍ଷତା ଇଛା, ଦ୍ଵେଷ୍, ସୁଖ୍, ଦୁଃଖ୍, ଦିହିର ପିଣ୍ଡ୍, ଚେତନା ଆର ଧୂରତି-ଇଟା ହିଁ ବିକାର ମାନ୍କର ସାଙ୍ଗେ ଇ କ୍ଷେତ୍ରର ସରୂପ୍ ବଲି କୁହାଯାଏସି । ୬ ।

ଯାର ଟକର (ଅଭିମାନ), ଦମ୍ଭ ନାହିଁନ, ଜିବ୍ ମାତରକେ ସମକରନ
ଅହିଂସା, କ୍ଷମା, ମନ୍ଦବଚନ ସିଧା ସାଧା, ସଧ୍ ଭକ୍ତିଥି ଗୁରୁସେବା,
ଦିହର ଭିତର ବାହାର ପରଛା, ଆବର ହୁରୁଦ୍ ଆଉର ମନ ଦିହର
ନିଗ୍ରହ ।୭ ।

ଇନ୍ଦ୍ରିଆ ଭୋଗ ମୁରଚ୍ଛିକରି ଅହଙ୍କାର ସୁଛନ୍ ହେଇ, ଜନମ୍ ମରନ
ଜରାରୋଗ, ଦୁଖ ଆର ଦୋଷ ଦରଶନ ... ।୮ ।

ଘରଦୁଆର, କୁଟୁମ୍ବବାଟୁମ୍, ଧନ ସମ୍ପଦ ଥି ଆସକ୍ତି ନାହିଁ ଥିଲେ,
ମନ କଲା ଜିନିଷ ମିଳୁ କି ନାହିଁ ଚାହେଁଲା ଜିନିଷ ମିଳୁ ଯେ ସମାନ
ଦେଖିସି ।୯ ।

ମୋରଠାନ୍ତେ ହରମିସା ଅଏନ୍ ଯୋଗ ଭକ୍ତିଥି ରହେଲେ, ଛିନାଛକା
ସଫାଠାନ୍ତେ ଏକଲା ରହେବାର ସଭାବ, ସଞ୍ଚାରୀ ଲୁକରନ୍ତୁ ଧୁରିଆ
ରହେବାରଟା..... ।୧୦ ।

ଭଗବତ୍ ଗିଆନ୍ଥି ବୁଧି ହେବାରଟା, ଆର ସବୁଠାନ୍ତେ ପରମାର୍ଥମାକେ
ଦେଖିବାରଟା - କ ସବୁକେ ଗିଆନ୍ ବଳି ଆଉର ଇତାର ଉଲଟା
ବାକିଟା ଅଗିଆନ୍ ବଳି କୁହାଜାଇଛେ ।୧୧ ।

ଯେନ୍ଟା ଜାନ୍ବାର କଥା ଆର ଯାହାକେ ଜାନିକରି ମୁନୁଷ ପରମ୍
ଆନନ୍ଦ ପାଏସି, ସେଟା ମୁଜ୍ ବନ୍ତେ କରି ବୁଝେଇଦେମି । ସେ ଅନାଦି
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସତ୍ ନୁହେଁ ସେ କି ଅସତ୍ ନୁହେଁସେ ।୧୨ ।

ତାକର ସବୁକୁଟି ହାତ୍ ଗୋଡ୍ ଅଛେ । ଚାରହିଆଡ଼େ ଆସିଣ୍, ମୁଁଡ୍,
ମୁହଁକାନ୍ ଅଛେ, କାରନ୍ ସେ ସଞ୍ଚାରକେ ଅନାମେତ୍ ଘେରେଇ କରି
ଅଛନ୍ ।୧୩ ।

ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ସବୁ ବିକାର ତାହାକୁ ଜନାଅଛେ, ଫେର ଭି ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ବାହାରେ
ସେ । ଆସକ୍ତି ନାହିଁ ଆଇକରି ଭି ସମ୍ବନ୍ଧର ପାଳନ ପୁଷ୍ଟି କରସନ୍ ।
ନିରଗୁନ୍ ହେଇ ଭି ସବୁ ଗୁନ୍ ଭୋଗ କରସନ୍ । ୧୪ ।

ଚରାଚର ସବୁ ଜିବର ଭିତ୍ରେ ଆର ବାହାରେ ଅଛନ୍ ସେ, ଚଳ
ଅଚଳ ସବୁ ସେ ଆନ, ତାକର ବାରିକ୍ (ସୁଷ୍ଟ) ରୁପ୍ ଜାନି ନାହିଁ
ହଏ । ସେ ଭଗବତ୍ ବିଲକୁଲ୍ ପାଶେ ଅଛନ୍ ଆର ନାସ୍ତିକର ଧୁରେ
ଅଛନ୍ । ୧୫ ।

ସେ ପରମାତ୍ମା ଗୁଡ଼େ ଆକାଶ ବାରିର ହେଲେ ଭିଲ୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ
ଭିତ୍ରେ ଭାଗ ଭାଗ ହଇକରି ଅଛନ୍ । ସେ ପରମାତ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ରୁପେଁ
ପାଳନକରତା, ମହେଶ୍ୱର ରୁପେଁ ସଂହାରକରତା ଆର ବ୍ରହ୍ମା ରୁପେଁ
ସୂରୁଷ୍ଟି କରତା ଆନ । ୧୬ ।

ସବୁ ଉକିଆର ଉକିଆ ସେ, ମାୟାର ଛାୟା ଛି ନାହିଁ ପାରେ କେଡ଼େଁ ।
ସେ ପରମାତ୍ମା ସମ୍ବନ୍ଧର ଜାନ୍ବାର ଲାଏକ୍ ଆନ, ତତ୍ପରିଆନ୍ଧ୍ର
ତାହାକୁ ପାଇହେସି, ସମ୍ବନ୍ଧର ହୁରଦେ ସେ ଅଛନ୍ । ୧୭ ।

ଏନ୍ତାଭାବେ କ୍ଷେତ୍ର, ଗ୍ୟାନ ଆଉର ଗ୍ୟାନ କରବାର ଲାଏକ୍
(ମହାପୁରୁଷ) କଥା ସାନ୍ସୁରୁ କରି କହେଲି । ମୋର ଭଗବତ୍ ଇ ତତ୍ପ
କେ ଜାନିକରି ମୋର ରୁପ୍ କେ ପରାପତ୍ ହେଉଥୁସନ୍ । ୧୮ ।

ପୁରକୁତି ଆର ପୁରୁଷ (ଜୀବର ଅତ୍ମା) ଇ ଦୁହିକୁଁ ଅନାଦି ବଲି
ଜାନ । ସବୁଜାକର ବିକାର ଆରୁ ତିରଗୁନ୍ (ସଦ୍, ରଜ, ତମ) ଝିନସ୍
ପରକୁତିନୁ ଜାତ୍ବଲି ଜାନ । ୧୯ ।

‘କାର୍ଯ୍ୟ’ ଆଉ ‘କରଣ’ ଦୁହିଁଟାଙ୍କି ପରକୁଟିନ୍ କନା ଆନ ।
ପରୁଷ (ଜିବାତମା) ଦୁଖର ସୁଖର ଭୁଗତା ଆନ । ୧୦ ।

ପରକୁଟିଥୁ ରହିକରି ପୁରୁଷ ପରକୁଟିନ୍ ଜାତ ତିରଗୁନ ଝିନସକେ
ଭୋଗ କରସି, ଯେନ୍ତା ରକମର ଗୁନର ସାଗେ ରସଲେ ସେନ୍ତା ରକମର
ଭଲ ଅସାର ଯୋନିଥୁ ଜନମ ହେସି । ୧୧ ।

ଦିହେ ରହେଲେ ଭି ଆତମାଟା ପରମାତମା ଆଏ । ସେ ସାଖି, ଅନୁମତି
ଦେସି, ପାଳନ କରତା ଭରତା ଆର ମହେଶର ଆଏ । ୧୨ ।

ଏନ୍ତା ଭାବେ ଯେନ ମୁନୁଷ ପୁରୁଷ (ନିଜର ପରମାତମା ରୂପ), ଗୁନ
ଆର ପରକୁଟିକେ ଚିନ୍ତା ଜାନସି, ସେ ସବୁ ପରକାରେ କବାରକମ
କରୁଥୁଲେ ଭି ତାକର ଫେର ପାରେ ଜନମ ନାହିଁ ହଏ । ୧୩ ।

କେତେ ଲୁକେ ପରମାତମା ମହାପୁରୁଷେ ଧ୍ୟାନ କରି କରି ହୁରୁଦ୍
ଭିତରେ ଦେଖସନ, କିଏ ଗ୍ୟାନଯୋଗ ଥି ତାହାକୁ ପାଏସି ତ ଆରକିଏ
କର୍ମଯୋଗଥୁ ପାଏସି । ୧୪ ।

କେତେ ଲୁକେ ଧ୍ୟାନ, ଗ୍ୟାନ, କର୍ମଯୋଗ ନାହିଁ ଜାନଲେ ଭିଲ,
ସାଧୁ ଜାନବାର ଲୁକରନ୍ କି ସବୁ ଶୁନିକରି ଉପାସନା କରସନ । ସେ
ଶୁନଲା ଲୁକେ ଭି ମରନ ସଂସାରକେ ଲହକି ଜାଏସନ । ୧୫ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ସଂସାରେ ଚଳ ଅଚଳ ଯାହାକିଛୁ ଜୀବ ଅଛନ,
ସେସବୁ କ୍ଷେତ୍ର ଆର କ୍ଷେତ୍ରଗଂଧର ସନ୍ଯୋଗନ୍ ଜାତ ହଇଛନ ବଳି
ଜାନ । ୧୬ ।

ସବୁ ବିନାଶୀ ଚଳ ଅଚଳ ଜୀବ ଭିତରେ ଅବିନାଶୀ ଭଗବାନକେ
ଯେ ସମାନ ଭାବେ ଥିବାର ଦେଖସି, ସେ ହିଁ ଉଆଜିବ ଦେଖସି । ୧୭ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଭଗବାନ୍କେ ସବୁଠାନେ ସମ୍ ପଟିଆ ସମାନରୁପେ
ଦେଖିବନ୍, ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ନଷ୍ଟ ନାହିଁ କରି କରି ମତେ
ପାଏସନ୍ । ୨୮ ।

ଯେ ସବୁ କରମ୍ ପରକୁଟି ଏକା କରୁଛେ ଆଉର ଆତ୍ମା ଅକରତା
ବଳି ଜାନିଛେ ଦେଖିଛେ, ସେ ହିଁ ସଥେଁ ଦେଖି । ୨୯ ।

ଯେ ଯେନ୍ ଘଟି ସବୁ ଜୀବର ଅଲଗା ଅଲଗା ଭାବ୍କେ ଗୁଟେ
ପରମାତ୍ମାର ଠାନେ ଦେଖି ଆଉର ପରମାତ୍ମାର ଠାନୁ ସବୁ
ଜିବ୍ ଉଲ୍ଲମିଛନ୍ ବଳି ଦେଖି, ସେ ସେଘଟି ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ କେ ପାଏସି । ୩୦ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଅନାଦି ଆର ନିରଗୁନ୍ ଆଏ ବଳିକରି ଅମର
ପରମାତ୍ମା ଦିହେଁ ରହିକରି ଭିଲ୍ କିଛି ନାହିଁ କରନ୍ କି କେନ୍ସିଥି
ଲିପି ଲଟ୍କି ନାହିଁ ଯାଆନ୍ । ୩୧ ।

ମେଘ ଯେନ୍ତା ସବୁଠାନେ (ପୁରଥର ଉପରେ) ଘେରେଇ ଡାବିକରି
ଥିଲେ ଭିଲ୍ ଲଟ୍କି ନାହିଁ ଯାଏ, ସେନ୍ତା ଆତ୍ମା ସମ୍ବନ୍ଧ ଦିହେ
ଥିଲେ ଭିଲ୍ ଲଟ୍କି ନାହିଁ ଯାଏ । ୩୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜେନ୍ତା ଗୁଟେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଇ ସାରା ସଂସାର୍କେ ଉଜାଲା
କରସି, ସେନ୍ତା ଏଖେଇ ଗୁଟେ ଆତ୍ମା ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରକେ ଉକିଆ ଦେସି । ୩୩ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଏନ୍ତା ଭାବେଁ କ୍ଷେତ୍ର ଆଉର କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟର ପରକ୍ତେ
ଗିଆନ୍ ଆଏଁଥି ଦେଖିବନ୍, ପରକୁଟିର ଠାନୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ଉପେ
ଜାନିଛନ୍, ସେମାନେ ପରମାତ୍ମାକେ ପାଏସନ୍ । ୩୪ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ତେର ଅଧ୍ୟାୟ ସରଲା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଚଉଦ ଅଧ୍ୟାୟ ତ୍ରିଶୁଣ ବିଭାଗ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ-ଗ୍ୟାନ ଭିତରର ବଣିହାଁ ପରମ୍ ଗ୍ୟାନ ମୁକ୍ତି ତମକୁ ଫେରଥରେ ଇଛେନ୍ କହେମି, ଜେନ୍ତା ଜାନିକରି ରୁଷିମାନେ ଇ ସଞ୍ଚାରନ୍ ମୁକ୍ତ ହଇକରି ସିଧିକେ ପରାପତ୍ ହଇଛନ୍ । ୧ ।

ଇ ଗ୍ୟାନର ଆଶ୍ରେ ଯେନ୍ଲୁକେ ମତେ ପାଇଛନ୍, ସେମାନେ ସୁରୁଷ୍ଟିର ସୁରଜନା ଥୁ ଫେର ପାରେ ଜନମ୍ ନାହିଁ ହୁଅନ୍ କି ପରଲ୍ ଏ ସମିଆଥୁ ମୁରଜମାନ୍ ନାହିଁ ହୁଅନ୍ । ୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋର ମହତ୍ ବ୍ରହ୍ମ ମୁଲ ପରକୁତି ହଉଛେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଯୋନି (ଗରଭ ଧାରନ୍ କରବାର ଠାନ୍) ଥୁ ମୁକ୍ତି ଚେତନାର ଗରଭ ଆପନା କରସି । ସେ ଜଡ୍ ଆର ଚେତନ୍ ମେସଲେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଜନମ୍ ହେସନ୍ । ୩ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! କିସମକିସମର ଯୋନିଥୁ ଯେତକି ଦିହିଧାରୀ ପ୍ରାଣୀ ଜନମ୍ ହେସନ୍, ତାକର ମୁଲ ହଉଛେ ସେ ଗରଭଧାରୀ ମାଁ । ଆଉର ମୁକ୍ତି ହଉଛେ ତାକର ବିହନ୍ ଦାତା ବାପ । ୪ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ସତ୍, ରଜ ଆର ତମ-ପରକୁତିନ୍ ଜାତ୍ ଇ ତିନ୍ତାଗୁନ୍ ଅମର ଜିବାତ୍ମାକେ ଦିହିଥୁ ଛାପ୍‌କିଥୁସନ୍ । ୫ ।

ଆହୋ ନିସ୍‌ପାପ ! ସେ ତିନ୍‌ହି ଗୁନ୍ ମଏଧେଁ ସତ୍‌ଗୁନ୍ ନିରମଲ୍ ଆଏ ବଲିକରି ପ୍ରକାଶ ଆର ନିର୍ବିକାର ଆଏ । ହେଲେ ଇଟା ସୁଖ ଆର ଗ୍ୟାନ ଥୁ ଜିବାତ୍ମାକେ ବାନ୍ଧିକରି ରଖି । ୬ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ରାଗର ରଜଗୁଣଟା କାମନା ଆର ଆସକ୍ତିକୁ ଉତ୍ତ୍ରିସି,
ସେଟା ଇ ଜିବାତ୍ମାକେ କରମ୍ ଆର କରମ୍ଫଳ ଫାସେ
ଫସେଇଦେସି । ୭ ।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଦିହର ଅଭିମାନି ମୁନୁଷକୁ ମାୟାମହନିଥି
ଠେଲଗଉଥୁବାର ତମ ଗୁନ ଅଗ୍ୟାନକୁ ଜାତ୍ ହେସି ବଳି ଜାନ ।
ସେଟା ଇ ଜିବାତ୍ମାକେ ବିସ୍ମୟ, ନିସତ୍ ଆର ଝୁମରାଥୁ ବାଧୁସି । ୮ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ସତ୍ ଗୁନ ସୁଖଥୁ ଲଗାସି, ରଜଗୁନ କରମ୍ଥୁ ଲଗାସି,
ତମ୍ ଗୁନତ ଗ୍ୟାନ କେ ବୈପିକର ପ୍ରମାଦ୍ଥୁ ଭି ଲଗାସି । ୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ରଜଗୁନ ଆର ତମ୍ଗୁନକେ ଜାକିଦେଲେ ସତ୍ଗୁନ
ଉତ୍ତ୍ରିସି, ସତ୍ଗୁନ ଆର ତମ୍ ଗୁନକେ ଜାକିଦେଲେ ରଜଗୁନ ଉତ୍ତ୍ରିସି ।
ସେନ୍ତା ସତ୍ଗୁନ ଆର ରଜଗୁନକେ ଜାକିଦେଲେ ତମ୍ଗୁନ ଉତ୍ତ୍ରିସି । ୧୦ ।

ଯେତେବେଳେ ଇ ଦିହେଁ ଆର ଇନ୍ଦ୍ରିଆମାନକରନ ତେତନା ଆର
ବିବେକ୍ ଶକ୍ତି ଉକିଆ ବାଗିର ଜାତ୍ ହେସି, ସେତକି ବେଳେ ଜାନବ
ଯେ ସତ୍ଗୁନ ବଢ଼ିଛେ । ୧୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ରଜଗୁନ ବଢ଼ଲେ ଲୋଭ, ପଦୃତି, ସ୍ଵାର୍ଥ ରଖିକରି
କାମବୁତା ଅଶାନ୍ତି ଆର ଭୋଗ ବିଳାସ ଆତ୍ମକେ ମୁନୁଷ ଘିଟି
ହେସନ୍ । ୧୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ତମଗୁନ ବଢ଼ିଲେ ବିବେକ ବୃଦ୍ଧି କିଛି କାମ ନାହିଁ କରେ । ବିଷମାଦ, ଝୁମରା, ମାୟାମହତ୍ୱ ମୁନୁଷ୍ୟ ସାନିତ୍ୟାତି ହଇକରି ଉଦାତ୍ତ ଚାଲିଯି । ୧୩ ।

ଯେତେବେଳେ ଇ ମୁନୁଷ୍ୟକର ସଦ୍‌ଗୁଣ ବଢ଼ିକରି ଜୀବନ୍ ଯାଏସି, ସେତକି ବେଳେ ସେ ଅଏନ୍ କାମ କରୁଥିବାର ଲୁକର ସରଗକେ ଯାଏସି । ୧୪ ।

ରଜଗୁଣ ବଢ଼ିକରି ମୁନୁଷ୍ୟ ମଲେ ଫେର ମୁନୁଷ୍ୟ ଜନମ ହେସି ଆଉର ତମଗୁଣ ବଢ଼ିକରି ମୁନୁଷ୍ୟ ମଲେ, ପଶୁ ପୋକ୍ କିରୀଟା ବାଗିର ମୁଡ଼ ଯୋନିଥି ଜନମ ହେସି । ୧୫ ।

ସାତ୍ତ୍ୱିକ୍ କରମର ଫଳ ନିରମଳ ଆଏ (ସୁଖ, ଗ୍ୟାନ, ବ୍ୟରାଗ), ରାଜସ୍ୱ କରମର ଫଳ ଦୁଃଖ ଆଉର ତାମସ୍ କରମର ଫଳ ଅଗ୍ୟାନ ବଳି ଜାନ । ୧୬ ।

ସଦ୍‌ଗୁଣକୁ ଗ୍ୟାନ ଉଦେ ହେସି, ରଜଗୁଣକୁ ଲୋଭ ଆଉର ତମଗୁଣକୁ ବିଷମାଦ, ମୋହ, ଅଗ୍ୟାନ ଉଦେ ହେସି । ୧୭ ।

ସଦ୍‌ଗୁଣି ଉଚ୍ଚା (ସରଗ)କେ ଯାଏସନ୍, ରଜଗୁଣି ମଝେଁ (ମୁନୁଷ୍ୟ ଲୋକ୍‌ଥି) ରହେସନ୍ । ତମ୍ ଗୁଣି ନିଚା ଯୋନିଥି (ନରକ୍‌ଥି) ପଡ଼େସନ୍ । ୧୮ ।

ଯେତକି ବେଳେ ସାଖି ବାଗିର ରହିକରି ବିବେକୀ ଲୁକେ ଇ
ତିନିହିଗୁନକେ କରତା ବଳି ଦେଖିବନ୍ ଆର ଇ ତିନିହିଗୁନର ଉପରେ
ମତେ (ପରମାତ୍ମାକେ) ତିନିହି ପାରସନ୍ । ସେତକିବେଳେ ସେ
ମୋର ରୁପକେ ପରାପତ୍ ହେସନ୍ । ୧୯ ।

ସେ ବିବେକୀ ଲୁକେ ଦିହୁଁ ଜାତ୍ ତିନିହି ଗୁନକେ ତେଗିକରି ଜନମ୍
ମରନ୍ ବୁଡ଼ା ଆର ସବୁ ଦୁଷ୍ଟ ମୁକତ୍ ହଇକରି ପରମ୍ ଆନନ୍ଦ୍
ପାଏସନ୍ । ୨୦ ।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ - ଇ ତିନିହି ଗୁନକେ ଜଏ କଲା ଲୁକର ଆଚାର
ବେଭାର କାଶା ଆଏ ? ହେ ପର୍ଭୁ ! ମୁନୁଷ୍ କାଏଁ ବୁଧି କଲେ ତ୍ରିଗୁଣ
ନୁ ବର୍ତ୍ତି ଯାଏସି । ୨୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ସଦ୍‌ଗୁନର
ପ୍ରକାଶ୍, ରଜଗୁନର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଆର ତମଗୁନର ମୋହ ଆସଲେ ଦୈଷ୍ଟି
ନାହିଁ କରନ୍ କି ଇଟା ପଲେଇଗଲେ ଇଥୁରଲାଗି ପସ୍ତେଇ ନାହିଁ
ହୁଅନ୍ । ୨୨ ।

ଯେ ସାଖି ବାଗିର ରହିକରି ଗୁନେ ବିଚଳିତ୍ ନାହିଁ ହୁଅନ୍, ଗୁନମାନେ
ହିଁ ଗୁନମାନକର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଜାନିକରି ପରମାତ୍ମାର ଠାନେ ଏକଭାବେ
ରହେସନ୍ ଆଉର କେତେଁ ଭି ବିଚଳିତ ନାହିଁ ହଇକରି ସେ ସଜେ
ସେରଂଗେ ଥୁସନ୍ । ୨୩ ।

ଯେ ଲଗେତ୍ ଆତ୍ମଭାବଥୁ ରହେସନ୍, ଯେ ସୁଖ ଦୁଖକେ ସମାନ
ବୁଝସନ୍, ଯେ ମାଏର୍ ପଖନ୍ ସୁନା କେ ସମାନ ଭାବସନ୍, ଯେନ୍
ଗ୍ୟାନି ପ୍ରିୟ- ଅପ୍ରିୟ, ନିନ୍ଦା-ତୁସ୍ତି କେ ସମାନ ବଳି
ବୁଝସନ୍... । ୨୪ ।

ଯାହାର ଲାଗି ମାନ୍-ଅପମାନ୍, ମୂର୍ତ୍ତି-ଭଗାରି ସମାନ୍, ଯାହାର ସବୁ
କବାରେ କମିହାଁ ବଳି ଟକର (ଅଭିମାନ) ନାହିଁ ଥାଏ, ସେ ଲୁକେ
ତିନିହି ଗୁନର ଉପରେ ଆନ୍ । ୧୪ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଅଭରସ୍ତ୍ ଭକ୍ତିଯୋଗୁ ମତେ ଲଗେତ୍ ଭକ୍ତୁଥିସନ୍,
ସେ ଭି ଇ ତିନିହିଗୁନକେ ଡେରିକରି ବୁଦ୍ଧକେ ପାଏବାର ଲାଏକଦାର
ହଜଯାଏସନ୍ । ୧୫ ।

କାରନ୍ ମୋରଠାନେ ସେ ଅମର ପରମ୍ ବୁଦ୍ଧ ଅମୃତର ସାଁଗେ ଧର୍ମର
ଉସତ୍ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରତିସ୍ପତିତ୍ ବଳି ଜାନ୍ । ୧୬ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଚଉଦ ଅଧ୍ୟାୟ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ଯାହାର ଲାଗି ମାନ-ଅପମାନ, ମଏତର-ଭଗାରି ସମାନ, ଯାହାର ସବୁ କବାରେ କମିହାଁ ବଳି ଟକର (ଅଭିମାନ) ନାହିଁ ଥାଏ, ସେ ଲୁକେ ତିନୁହିଁ ଗୁନର ଉପରେ ଥାନ୍ତି । ୧୫ ।

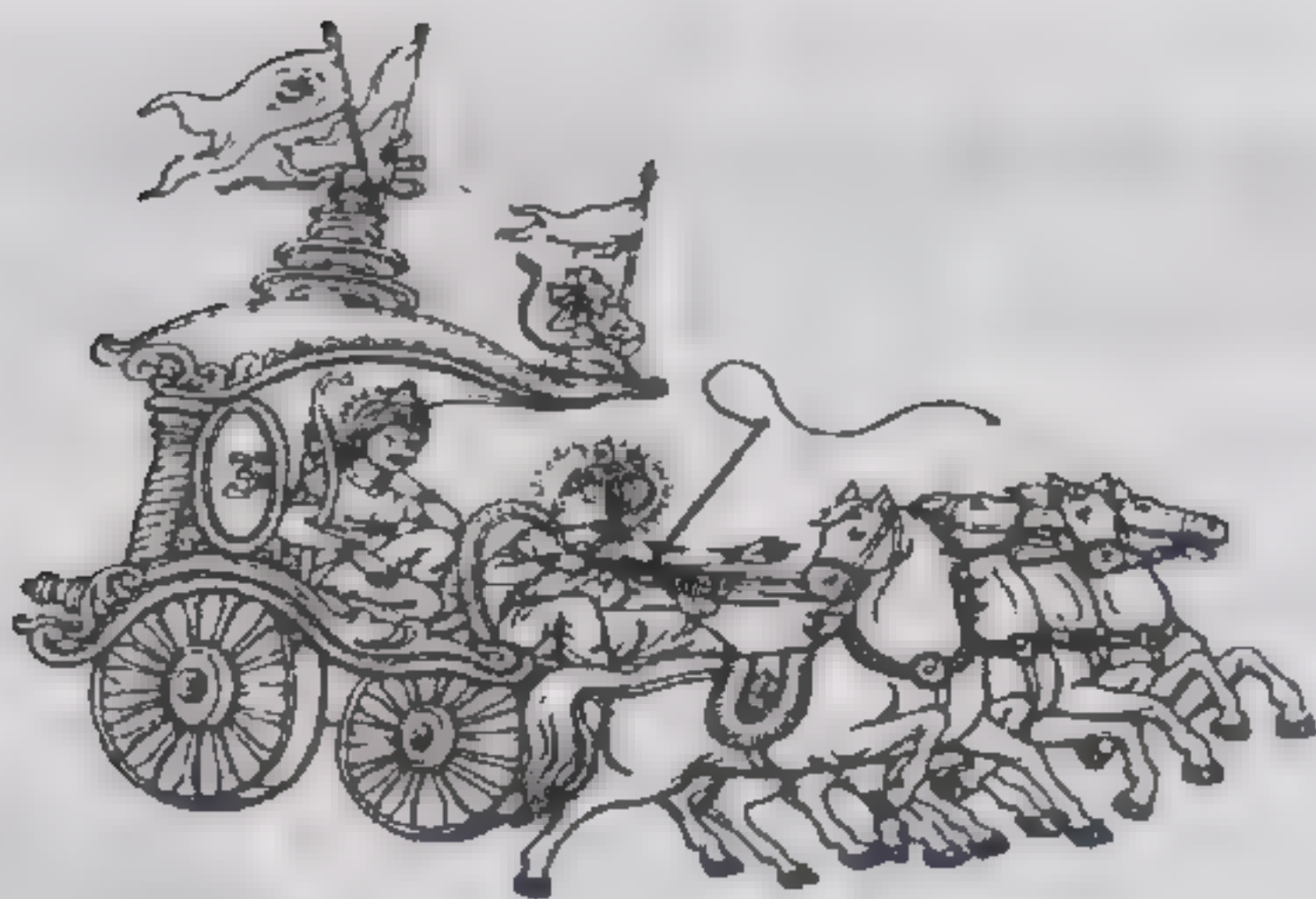
ଯେନ୍ ଲୁକେ ଅଭରସ୍ତ୍ର ଉକ୍ତିଯୋଗୁଁ ମତେ ଲଗେତ୍ ଭଜୁଥିବନ୍, ସେ ଭି ଇ ତିନୁହିଁଗୁନକେ ଡେରିକରି ବୁଦ୍ଧକେ ପାଏବାର ଲାଏକଦାର ହଜଯାଏବନ୍ । ୧୬ ।

କାରନ୍ ମୋରଠାନ୍ ସେ ଅମର ପରମ୍ ବୁଦ୍ଧ ଅମୃତର ସାଁଗେ ଧର୍ମର ଉସତ୍ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରତିସ୍ପତିତ୍ ବଳି ଜାନ୍ । ୧୭ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଚଉଦ ଅଧ୍ୟାୟ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ପନ୍ଦର ଅଧ୍ୟାୟ

ପରୁଷୋତ୍ତମ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ପରମେଶ୍ଵର ହଉଛନ୍ତି ଭଲଟା ପିପଲ ଗଛ ଲେଖେନ୍ତି ସଁସାରର ଚେର, ବ୍ରହ୍ମା ବଢ଼ିତାହି, ବେଦ ତାର ପତର । ସେ ଗଛ (ସଁସାର)ର ତତ୍ତ୍ଵ କେ ଜେ ଜାନିଛେ, ସେ ବେଦର ନିଦାନ କଥାକେ ହେଜିପାରିଛେ । ୧ ।

ତିରଗୁନ୍ ପାଏନ୍ଥୁ ଇ ଗଛଟା ଜିଇଁସି ବଢ଼ସି । ଦେବତା ମୁନୁଷ୍ ଆର ତିର୍ଯ୍ୟକ୍ ବାଗିର ସୁରୁ ସୁରୁ ତାହି ପଖରାଥୁ ଇନ୍ଦ୍ରିଅଭୁଗର କଅଁଳିଆ ପତର ଚାରୁହିଆଡେ ପେସରେଇ ହେଇ ଢାଁପିଛେ । ମୁନୁଷ୍ମାନକର କରମ୍ ବଧନର ଚେର ତଲୁ ଉପରକେ ଆବ୍ରିଛେ । ୨ ।

ଭଲଟା ପିପଲ ଗଛର ରୁପ ଯେନ୍ତା କୁହାଯାଇଛେ, ସେନ୍ତା ଦେଖିବାରକେ ନାହିଁ ମିଲେ, କାରନ୍ ଇତାର ମୁଲ୍ ଶେଷ ଅତି ନାହିଁ । ଅହଁକାର, ମମତା ଆର ବାସନା ବାଗିର ଚାନ୍ ଚେରର ଇ ସଁସାର ଗଛ କେ ବଏରାଗର କୁଡ଼େରଥୁ ଚୁଁଦି ହେବା । ୩ ।

ଯାହାକେ ପାଏଲେ ମୁନୁଷ୍ ଫେର ସଁସାରକେ ନାହିଁ ଫିରେ, ସେ ପରମେଶ୍ଵରକେ ଅଏନ୍କରି ତୁଡ଼େଇ ହଇକରି ନୁରବାର କଥା । ଯେନ୍ ପରମେଶ୍ଵରନ୍ ଇ ଜୁନ୍ହାଁ ସଁସାର ଗଛ ଆଁକରିଛେ ମୁଲ୍ ସେ ମହାପୁରୁର ଶରନ୍ ପଶୁଛେ ବଳି ଜବର କରି ତାହାକୁ ପେଜେପାନି ଧ୍ୟାନ ମନନ୍ କରବାର କଥା । ୪ ।

ଯେନ୍ମାନକର ମାନ, କାମନା ଆର ମୋହ ମେଟିଯାଇଛେ, ଯେନ୍ମାନେ ଆସକ୍ତି ଦୋଷକେ ଜିତିଜାଇଛନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାର ନ ଅଠିପହର ଅଛନ୍ତି ଆରୁ ସୁଖ ଦୁଖ ଗଏଁଠୁ ମୁକ୍ତ ଆନ୍, ସେ ଗ୍ୟାନିମାନେ ଅମର ପଦକେ ପାଏସନ୍ । ୫ ।

ସେ ପରମପଦ୍ ଏତକି ଉକ୍ତିଆମଏ ଆଏକେ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଜନ୍ କି ଜୁଏ
ସେତକି ଉଜାଲା ଦେଇ ନାହିଁ ପାରନ୍ । ସେ ପରମ ପଦ୍ କେ ପାଏଲେ
ମୁନୁଷକୁ ସଂସାରକେ ଘୁଟି ଆସବାରକେ ନାହିଁ ପଡେ । ସେଟା ହିଁ
ମୋର ପରମଧାମ୍ ଆଏ । ୬ ।

ଇ ଦିହର ସନାତନ୍ ଜୀବାତ୍ମା ମୋର ଗୁଡେ ଭାର୍ ଆଏ, ଯେ କି
ପ୍ରକୃତିର ମନ୍ ଆର ପାଁତି ଇନ୍ଦ୍ରିୟକେ ତାର ଆଡ୍ କେ ଘିରସି । ୭ ।

ଧୁକା ଯେନ୍ତା ଗାଁଧିକେ ଠାନ୍ ଠାନ୍ କେ ବୁଝିନେସି, ଆତ୍ମା ଭି ସେନ୍ତା
ଦିହି ଛାଡ଼ଲା ବେଳକେ ମନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନକୁ ସାଁଗେଧରି କରି ନୁଆଁ
ଦିହେଁ ସମସି । ୮ ।

ଜୀବର ଆତ୍ମା କାନ୍, ନାକ, ଆର୍ଦ୍ର, ଜିଭ, ଆର ଛାଲ୍ ସାଁଗେ
ମନର ଉଧାଧି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଭୋଗ୍ କରସି । ୯ ।

ଆତ୍ମା ଜୁନ୍ହାଁ ଦିହି ଛାଡ଼ିକରି ନୁଆଁ ଦିହି ଧରସି, ତିରଗୁନ୍ଥୁ ସାନି
ହେଇକରି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଭୋଗ୍ କରସି । ତ ଭି ଆତ୍ମାକେ ଅଗ୍ୟାନ୍ ଲୁକେ
ଚିନ୍ହି ନାହିଁ ପାରନ୍ । ଅବ୍ଗା ଗ୍ୟାନ୍ ଆଁଗି ବିବେକୀମାନେ ହିଁ ସେଟା
ଦେଖିପାରସନ୍ । ୧୦ ।

ଜନ୍ମବାନ୍ ଯୁଗୀମାନେ ଭି ନିଜର ଛାତିଭିତରର ଆତ୍ମାକେ ଭୁଗିଁ
ଦେଖସନ୍ । ହେଲେଁ ଯେନ୍ମାନେ ନିଜର ଦିହି ଭିତରକେ ପରଛା
ନାହିଁକରି ସେ ମୁଡ଼ମାନେ ରାଏଡ୍ ଦିନ୍ ବେଉଁଡ୍ କଲେ ଭି ଇ
ଆତ୍ମାକେ ଜାନି ନାହିଁ ପାରନ୍ । ୧୧ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେନ୍ ତେଜର ବଳେ ସାରା ଜଗତ୍କେ ଉଜିଆ ଦଉଛେ,
ଯେନ୍ ତେଜ୍ ଜନ୍ ଆର ଜୁଏ ନ ରହିଛେ, ଇ ସବୁ ଜାକର ମୋର
ତେଜ୍ ବଳିକରି ଜାନ । ୧୨ ।

ମୁଇଁ ମୋର ମାୟାଶକ୍ତିର ବଳେ ପୁରଥୁର ସବୁ ଜୀବଜୀବୁକେ ପୁରଲେଇଁ
ଧରିଛେ । ମୁଇଁ ଜନ୍ ହଳକରି ସବୁ ଉଷୋକଷାର ଗଛକୁ ପୁଷ୍ଟ
କରସି । ୧୩ ।

ମୁଇଁ ହିଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର ଯେତେ ବ୍ୟସାନର ଜୁଏ ଆସି । ପରାନ୍,
ଆର ଅପାନ୍ ଜୁରା ପବନଥୁ ବ୍ୟସାନର ଜୁଏ ଜଳିକରି ତାଏର ରକମର
ଅରନ୍ ଜିରନ୍ କରୁଛେ । ୧୪ ।

ମୁଇଁ ହିଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର ହୁରଦେ ଅଛେ । ମୋର ଠାନ୍ ହିଁ ସ୍ମୃତି, ଗ୍ୟାନ୍,
ଆର ଅପୋହନ୍ (ବିଚାରବୁଧିଥୁ ମନର ଶକ୍ତି ମେଟାବାରଟା) ଜାତ୍
ହେସି, ସବୁ ବେଦର ସିରିଫ୍ ମୁଇଁ ଜାନ୍ବାର ଲାଏକ୍ ଆସି । ମୁଇଁ ହିଁ
ବେଦାନ୍ତ କରତା ଆର ମୁଇଁ ହିଁ ବେଦର ଗ୍ୟାନ୍ ଆସି । ୧୫ ।

ଇ ସିଂସାରେ ମର ଆଉର ଅମର ଏଡା ଦୁଇ କିସମର ପୁରଷ ଅଛନ୍ ।
ଇ ମାନକର ମଏଧୁଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର ଦିହିଟା ମରଆଏ ଆଉର
ଜିବାତମାଟା ଅମର ଆଏ ବଳି କୁହାଯାଏସି । ୧୬ ।

ଇ ଦୁହି ପୁରୁଷନ୍ ଅଏନ୍ ପୁରଷ ତ ପରମାତ୍ମା ପରମେଶ୍ୱର ଆନ୍,
ଯେ କି ତିନହି ଲୋକେ (ସରଗେଁ, ମରଗେଁ, ପାତାଲେଁ) ସମକର
ଧାରନ୍ ପୁଷନ୍ କରସନ୍ । ୧୭ ।

ମୁକ୍ତି ମର / ନାଶବାନ ଠାରୁ ଉପରେ ଆରୁ ଅମର ଜୀବାତମା ଠାରୁ
ଭିଲ୍ ଅଏନ୍ ଆଏଁ, ହେଥୁରଲଗି ଲୁକେ ମଏଧେଁ ଆର ବେଦେଁ ମତେ
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯାଇଛେ । ୧୮ ।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନିମାନେ ମତେ ଏନ୍ତା ଭାବେଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ବଲି ଜାନସନ, ସେ ସବ୍‌ଜାନତା ଲୁକେ ସବୁ କିସମେ ହରମେସା
ମତେ (ବାସୁଦେବକେ) ହିଁ ଭଜସନ୍ । ୧୯ ।

ଆହୋ ନିସ୍‌ପାପ ଅରଜୁନ ! କେଥିନି ଛେଦ୍‌ଭେଦର ଇ ଶାସ୍ତ୍ରର ତମର
ଆଘେ କହେଲି । ଇଟା ଜାନିଗଲେ ମୁନଷ୍ଟ ଗ୍ୟାନି ହେବେ ଆର କୁରୁତ୍
କୁରୁତ୍ ହେବେ । ୨୦ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ପଦ୍ମର ଅଧିଆ ସରଲା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ସୁଲହ ଅପଥା

ଦେବତା ଅସୁର ସମ୍ପଦ ବିଭାଗ ଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ଭାଗବାନ କହେଲେ- ବିନ୍ ଡରଭ୍ୟ, ପରଛା ମନ, ଗିଆନ୍
ଲାଗି ଧିଆନ ଯୋଗ ନିଷ୍ଠା, ସାଦ୍ବିକ୍ ଦାନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦମନ, ଦେବତା
ମହାପୁରୁ ଗୁରୁଜନର ପୂଜାଧିକାର, ଯଗ୍ୟ, ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଠନ, ତପ
(କରମ୍ ଧରମ୍ ପାଳନ ଲାଗି ଦୁଃଖ ସହେବାରଟା) ଆଉ ସାଧାସିଧା
ରହେବାର ୧୧ ।

ଅହିଂସା (କାହାକେ କେନ୍ଦ୍ରିୟ ପରକାରେ ଦୁଃଖ ନାହିଁ ଦେମାଁ) ସତ,
ମିତ୍ରା କଥା କହେବାର, ରାଗରିଷ୍ଟି ନାହିଁ ହେବାର, ଅଭିମାନ ତିଆର,
ସିଆନ୍ତି ମନ, କାହାକେ ନିନ୍ଦା ନାହିଁ କରବାର, ଦୟାବାନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ
ଜୟ, କଅଁଳିଆ, ନିରଲୁଭି..... ୧୨ ।

ତେଜ, କ୍ଷମା, ଧିରଜ, ପରଛା ଦିହି, ସତରୁଭାବ ନାହିଁନ, ଅଭିମାନ,
ଶୁଭନ-ଆହୋ ଅରଜୁନ! ଇ ସବୁ ହଉଛେ ଦୟାବି ସମ୍ପଦ ନେଇକରି
ଜନମ୍ ହଇଥିବାର ଲୁକର ଗୁନ ବେଭାର ।୩ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଦମ୍ଭ, ଗର୍ବ, ଅଭିମାନ, ରାଗ ରିଷ୍ଟି, ଚେନ୍ଦ୍ରା ଆଉ
ଅଗ୍ୟାନ- ଇ ସବୁ ହଉଛେ ଆସୁରି ସମ୍ପଦ ନେଇକରି ଜନ୍ମିଥିବାର
ଲୁକର ଗୁନ ।୪ ।

ଦୟାବି ସମ୍ପଦ ମୁକ୍ତି ଦେସି ଆଉ ଆସୁରି ସମ୍ପଦ ପାସେ ପସାସି ।
ହେଥିଲୁଲାଗି ହୋ ଅରଜୁନ! ତମେ ଦୁଃଖମନା ନାହିଁ ହ, କାରନ,
ତମେ ଦୟାବି ସମ୍ପଦ ନେଇକରି ଜନମ୍ ହଇଛ ।୫ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଜଗତେ ଦୁଇ ପରକାର ମୁନୁଷ ଅଛନ୍ । ଗୁଚେ ଦଏବି ପରକୁତିର ଆରଟା ଅସୁର ପରକୁତିର । ଦୁହିଟା ମଏଧୁଁ ଦଏବି ପରକୁତିର କଥା ତ ତମକୁ କହିସାରିଛେ । ଇହାଦେ ମୁନୁଷର ଅସୁର ପରକୁତିର କଥା ବଖାନୁଛେ ଶୁନ । ୧୬ ।

ଅସୁର ସଭାବର ମୁନୁଷ ପ୍ରବୃତ୍ତି ନିବୃତ୍ତି କିଛି ନାହିଁ ଜାନନ୍ । ତ ତାକରଠାନେ ଶୌଚ, ସଦାଚାର, ସତ୍ କଥା ନାହିଁ ଥାଏ । ୧୭ ।

ଅସୁର ପରକୁତିର ମୁନୁଷମାନେ କହେସନ୍- “ଜଗତ୍ ଅସତ୍, ମହାପୁରୁ ବଳି କିଛି ନାହିଁନ, ମାଏଝି-ମୁନୁଷର ମିଳନନ୍ ତାରସୁକେ ସୁରୁସ୍ତ ଶୁରଜନା ହଇଛେ, ସିରିଫ୍ କାମ୍ ହିଁ ତାର କାରନ, ଇତାରଛତା ଆର କାଏଟା ଅଛେ” । ୮ ।

ଇ ଭୁଲ୍ ବିଚାର କରି କରି ଯାର ସଭାବ୍ ଖରାପ୍ ହଇଗଲାନ ସେ ଅଲପ୍ ବୁଧିର ଅପକାରି ଦୁଷ୍ଟକରମିଆ ମୁନୁଷମାନେ ଜଗତର ଅବଗା ବିନାଶ୍ କରବାକେ ଅଛନ୍ । ୯ ।

ଦମ୍ଭ, ଅଭିମାନ୍ ଆର ଗର୍ବ୍ ଧରିକରି ମୁନୁଷମାନେ କେନ୍ସି ପରକାରେ କାମନା ପୁରା ନେ ହେବାର ଆଶେ ଅଗ୍ୟାନଥ୍ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଆଚରନ୍ ଆର ଭୁଲ୍ କାମ୍ କରସନ୍ । ୧୦ ।

ତାକର ମରବାରତକ୍ କେଥୁନି କେତେ କାମନା ଚିନ୍ତା ଥୁସି, ସେମାନେ ଦିହର ଭୁର ବିଲାସ୍ କେ ଇଟା ହିଁ ସୁଖ୍ ବଳି ଭାବ୍ସନ୍ । ୧୧ ।

ଶହ ଶହ ଆଶାର ଫାସେ ଫସିକରି ମୁନୁଷମାନେ କାମ୍ ରିସ୍ମିଥ୍ ରହେସନ୍ । ବିଷୟା (ଇନ୍ଦ୍ରିୟ) ଭୋଗ୍ ଲାଗି ଅନିଏ କବାର କରି କରି ଧନ୍ କୁଲଜିବାରଥ୍ / ଛିଟ୍ବାରଥ୍ ମାତିଥିସନ୍ । ୧୨ ।

ସେମାନେ ଭାର୍ଯ୍ୟନ୍- ‘ମୁଁ ଆସଇଁ ଇଚ୍ଛା ପାଏଲି ଆଉ ତେଜକର
ସେଟା ପାଏମି । ମୋରନ ଏତେ ଧନ ଅଛି, ଆହୁରି ଏତେ
କମାମି’ । ୧୩ ।

‘ସେ ଶତ୍ରୁ କେ ମାରିଦେଲି, ଆରୁ ବାକି ଶତ୍ରୁ ମାନଙ୍କୁ ଭିଲ୍ ମୁଁ
ମାରିନେମି, ମୁଁ ଇଶ୍ଵର, ଭୁଗି, ସିଦ୍ଧ, ବଳବାନ୍ ଆଉ ସୁଖି’ । ୧୪ ।

‘ମୁଁ ବଡ଼େ ତାଳେବର ଆଉ ମୋର ବଡ଼ କୁରୁମ୍ । ମୋର ସମାନେ
ଆଉ କିଏ ଅଛି ? ମୁଁ ଯଗ୍ୟ କରମି, ଦାନ ଦେମି ଆଉ ମଉଜ୍ଜ
ମଜ୍ଜା କରମି’ । ଏହା ଭାବେ ଅଜାନ୍ତବାର ମୁରୁଖ, ମୋହର ଜାଲେ
ମନକେ ଗୁରୁମୁଚେଇ କରି ଭରମୁଥୁସି । ବିଷୟା ଭୁଗେଁ ଆସକ୍ତ ଆସୁରି
ଲୁକେ ପାପର ପୁରୁଷା ନରକେଁ ପଡ଼ସନ୍ / ଲୁଚପୁଚାସନ୍ । ୧୫-୧୬ ।

ସେଲୁକେ ନିଜେ ନିଜକୁ ବଡ଼ ଭାବିକରି ଧନର ମାନର ଗରବେ
ବୁଡ଼ିଥିସନ୍, ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧି ଛାଡ଼ିକରି ଛୁଛା ଆତ୍ମାରେଁ ନାଁ ନିତିକେ
ଲୋକଦେଖା ଯଗ୍ୟ କରସନ୍ । ୧୭ ।

ଅହଙ୍କାର, ବଫୁ, ଗରବ, କାମନା ଆରୁ ରାଗରିସମିର ରୁଦାବଥୁ ଆସୁରି
ଲୁକେ ଦୁସ୍ତରାମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରସନ୍ । ସେ ନିଜର ପରହର ଦିହେଁ
ଥିବାର ମତେ (ଅନ୍ତରଯାମିକେ) ଦେଖ କରସନ୍ । ୧୮ ।

ସେ ଦେଖ କରୁଥିବାର ନିସଠୁର ଅଧମ ଖେଳା ମୁନୁଷକୁ ମୁଁ ସଁସାରେ
ପାରକେ ପାର ଅସୁର ଯୋନିଥି ଫିକସିଁ । ୧୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ସେ ମୁତ୍ତ ଲୁକେ ମତେ ନାହିଁ ପାଇକରି କେଥିନି
ଜନମତକ୍ ଅସୁର ଯୋନିଥି କିନ୍ତୁଥିସନ, ତାରଠାନ୍ତୁ ଭିଲ ଅଏସୋ
ନିଚାଗତି ପାଏସନ, ତାରମାନେ ଘୋର ନରକେଁ ପଡ଼ସନ । ୧୦ ।

କାମ୍, ରାଗରିସ୍ମି ଆର ଲୋଭ-ଇ ତିନଟା ନରକର ଦୁଆରବ୍ୟୁ-
ଆଏ । ଇଟା ଆତ୍ମାର ନାଶ କରିଦେସନ । ଇଥିରଲାଗି ଇ ତିନହିଟାକେ
ତ୍ୟାଗ କରିଦେବାର କଥା । ୧୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ନରକ ଇ ତିନହି ବାଟକେ ଯେ ଚୁଟିଦେସି ସେ
ହାଏମୁକଲ୍ ହଇକରି ନିଜର ଭଲଗତି କରସନ । ସେଥି ସେ ପରମ୍
ଗତି ପାଏସନ । ୧୨ ।

ଯେନ ଲୁକେ ଶାସ୍ତ୍ରବିଧି ଛାଡ଼ିକରି ନିଜର ମନମରଜି କବାର
କରସନ, ସେ ସିଧି ନାହିଁ ପାଆନ, ପରମ୍ ଗତି ନାହିଁ ପାଆନ କି ସୁଖ
ନାହିଁ ପାଆନ । ୧୩ ।

ସେଥିରଲାଗି ତମେ କେନ୍ଟା କରବାର କଥା, କେନ୍ଟା ନାହିଁ କରବାର
କଥା ଶାସ୍ତ୍ର ହିଁ ପ୍ରମାଣ ଆଏ । ଏନ୍ତା ଜାନିକରି ତମେ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧି ଅନ୍ୟାରେ
ନୁକୋ କରମ୍ କରି ଯ । ୧୪ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ସୁଲହ ଅଧିଆ ସରଳା ।

॥ହରେ କୃଷ୍ଣ॥

ସତର ଅଧ୍ୟାୟ

ଚିନ୍ ପରକାର ଶ୍ରଦ୍ଧା ବିଭାଗ ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ବ୍ୟଲେ- ହେ କୁଷ୍ଠ! ଯେନ୍ ଲୁକେ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧି ଛାଡ଼ିକରି
ସଧ ରଖିକରି ଦେ ଦେବତା କେ ପୂଜା କରସନ୍ ସେ ନିସଠା ସାହିକି
କି ରାଜସୀ କି ତାମସୀ ଆଏ ।୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ସାହିକି, ରାଜସି ଆର ତାମସି ଶ୍ରଦ୍ଧା
ମୁନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆତ୍ମଲିର ଜନ୍ମର ସଂସ୍କାର ସଭାବନ୍ କାର୍ ଆଏ ।
ଇ ଚିନ୍ହିଟା ମୋରଠାନ୍ ଶୁନ ।୨ ।

ଆହୋ ଭାରତ୍! ସବୁ ମୁନୁଷ୍ୟକର ଶ୍ରଦ୍ଧା ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତକରଣର
ଅନୁରୂପ ହେସି । ଇ ପୁରୁଷ ସର୍ବଧାମ୍ୟ ଆଏ । ଜେନ୍ ଲୁକର ଯେନ୍ତା
ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସେ ନିଜେ ଭି ସେନ୍ତା ଗୁନର ଆନ୍ ।୩ ।

ସାହିକ୍ ଲୁକେ ଦେ ଦେବତାକୁ, ରାଜସ୍ ଲୁକେ ଯକ୍ଷ ଅସୁରମାନଙ୍କୁ
ଆଉର ତାମସ୍ ଲୁକେ ଭୂତ ପ୍ରେତକେ ପୂଜା କରସନ୍ ।୪ ।

ଯେନ୍ ତପି ବିନ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧିର ଘୋର ତପ୍ ଆଚରନ୍ କରସନ୍,
ଦମ୍ଭ, ଅହଙ୍କାର, କାମନା, ଆସକ୍ତି ଆର ବଘୁର ଅଭିମାନ ଥୁସି ... ।୫ ।

ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଦିହେଁ ଆର ଦିହି ଭିତ୍ରେ ମୁକ୍ତ ଅଛେଁ । ଭୁକେ ଉପାସେ
ରହିକରି ମତେ ଯେ ପିତା ଦଉଛେ, ସେ ଅଜାନ୍ବାର ମାନକୁ ଅସୁର
ସଭାବର ଲୁକେ ବଳି ଜାନ ।୬ ।

ଆହାର, ଯଗ୍ୟ, ତପ୍ ଆର ଦାନ ଭି ଲୁକ୍‌କର ପରକୁଟି ହିସାବେ
ଚିନ୍‌ପରକାରର ଆଏ । ସେ ସବୁର ଭେଦ୍ ମୋର ନୁ ଶୁନ ।୭ ।

ଯେନ୍ ଆହାର ଆଏଷ, ବୁଧି, ତାକତ, ନିରୋଗ, ସୁଖ ଆର ସେନ୍‌ହୋ
ବଢ଼ାସି, ଯେନ୍ ରସାଲ ଚିକନ୍ ଆହାର ମନ୍‌କେ ଖୁସ୍ କରାସି ଆର
ଖାଦ୍ୟସାର ଜହ ବେଲତକ୍ ରହେସି, ସେଟା ସାତ୍ତ୍ବିକ ଲୁକର ବଣିହାଁ
ଆହାର ଆଏ ।୮।

ପିତା, ଆମିଲ, ନୁନିଆଁ, ଅଏସୋ ଚଟ୍, ରାଗ, ରୁଖାସୁଖା, ପେଟ୍‌ଜଳା
ଆର ଦୁଖ ଚିନ୍ତା ରୋଗ ବଢ଼ାବାର ଆହାର ରାଜସ୍ ଲୁକର ଲାଗି
ବଣିହାଁଟା ଆଏ ।୯।

ଯେନ୍ ଖାଦ୍ୟଥୁ ରସ୍ ନାହିଁ ଆଏ, ଗଧୁଁଥିସି, ବାସି, ଅଏଠା, ଅପବିତ୍ର
ଆର ଶାସ୍ତ୍ର ମନା କରିଛେ, ସେଟା ତାମସ ଲୁକର ବଣିହାଁ ଖାଏଦ୍
ଆଏ ।୧୦।

ଫଳର ଆଶ୍ ଛାଡ଼ିକରି ଯେନ୍ ଯଗ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧିଥୁ କରାଯାଏସି, ସେଟା
ସାତ୍ତ୍ବିକ ଯଗ୍ୟ ଆଏ ।୧୧।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଅଗ୍‌ବା ଦମ୍ ଦେଖାବାର ଲାଗି ନହେଲେ
ଲାଭର ଆଶାଥୁ ଜେନ୍ ଯଗ୍ୟ କରାଯାଏସି, ସେ ଯଗ୍ୟ କେ ତମେ
ରାଜସ୍ ବଳି ଜାନ ।୧୨।

ଯେନ୍ ଯଗ୍ୟଥୁ ମନ୍ତ୍ର, ଶିରଧା, ଅରନ୍ ଦାନ ନାହିଁଆଏ, ଶାସ୍ତ୍ରର
ଉଲଟିଆ, ଲୁକକୁ ସୋଜ୍ ଦେଖାବାର ଲାଗି ଯଗ୍ୟ କରାଯାଏସି, ସେଟା
ତାମସ୍ ଯଗ୍ୟ ବଳି କହେସନ୍ ।୧୩।

ଦେବ୍‌ତା, ବାମ୍‌ହନ୍, ଗୁରୁ ଆର ଗ୍ୟାନି ଲୁକର ପୁଜା, ସଫା ସୁର୍‌ରା
ପରଛା, ସରଳ ଭାବ, ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଆର ଅହିଂସା - ଇଟାକେ ଦିହିର
ତପ୍ କହେସନ୍ ।୧୪।

ଯେନ୍ କଥା କାହାକେ ଉଦ୍‌ବେଗ୍ ନାହିଁ କରେ, ଯେନ୍ କଥା ମିଠା,
ହିତକର, ସତ୍ କଥା, ଫେର ବେଦ୍ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ବାର ଆର
ମହାପୁରୁର ନାମ୍ ଜୟ ବ୍ୟସେରା କଲେ-ସେଟାକେ ବାଣୀର ତପ୍
କହେସନ୍ । ୧୫ ।

ଚୈତ୍ତା ମନ୍, ସାଁତ୍ତାବ, ମହାପୁରୁକେ ସୋର କରବାର ସଭାବ୍,
ମନର ନିରମଳ ଭାବ୍ -ଇ ସବୁକେ ମନର ତପ୍ କହେସନ୍ । ୧୬ ।

ବିନ୍ ଫଲ୍ ଆଶାଥି ଶ୍ରଦ୍ଧାବାନ୍ ଯୁଗୀମାନେ ଯେନ୍ ଇ ଦିହି, ବାଣୀ
ଆର ମନର ତପ୍ କରସନ୍-ଇ ତିନ୍‌ହି ତପ୍‌କେ ସାତ୍‌ବିକ ତପ୍
କହେସନ୍ । ୧୭ ।

ସତ୍‌କାର୍, ସନ୍‌ମାନ୍ ଆର ପୁଜା ପାଏବାର ଆଶେ ଯେନ୍ ତପ୍ କରସନ୍,
ଯେନ୍‌ଟା ନିଜର ଲାଭର ଆଶେ ଦମ୍ଭ ଭାବ୍‌ଥୁ କରାଯାଏସି, ସେ ଅନିଷ୍ଟିତ
ଆର ଘଡେଛନେ ଲାଭର ତପ୍‌କେ ରାଜସ୍ ତପ୍ କହେସନ୍ । ୧୮ ।

ଯେନ୍ ତପ୍ ମୁଢ଼ ବାଗିର ଜିଦ୍ ଧରିକରି ମନ୍, ବାଣୀ ଆର ଦିହିର
ପିତା ସାଁଶେ ପରହର ଅହିତ୍ ଲାଗି କରାଯାଏସି, ସେ ତପ୍‌କେ ତାମସ୍
ତପ୍ କହେସନ୍ । ୧୯ ।

‘ଦାନ୍ ଦେବାରଟା ହିଁ ଅଏନ୍ କବାର ଆଏ’- ଏନ୍ତା ଭାବି କରି ଯେନ୍
ଦାନ୍ ବିନ୍ ଆଶାଥୁ ନିସ୍‌କାମ୍ ଭାବେ ଠିକ୍‌ଠାନ୍, ସମିଆ, ଲାଏକ୍‌ଦରନ୍
ଦିଆଯାଏସି - ସେ ଦାନ୍‌କେ ସାତ୍‌ବିକ୍ ଦାନ୍ କହେସନ୍ । ୨୦ ।

ହେଲେ ଯେନ୍ ଦାନ୍ ଚାନ୍ଦା ଦେଲା ବାଗିର କି ପ୍ରତି ଉପକାର ପାଏବାର
ଲାଗି ନହେଲେ କିଛି ଲାଭର ଆଶେଁ ଦିଆଯାଏସି, ସେ ଦାନ୍‌କେ
ରାଜସ୍ ଦାନ୍ ବଲି କହେସନ୍ । ୨୧ ।

ଯେନ୍ ଦାନ ବିନା ସତ୍‌କାର୍ଥ ନହେଲେ ତିରସ୍କାର କରି ଅଳାଏକ୍
ଠାନ୍ ସମିଆଥୁ କି ନାଲାଏକ୍ ଲୁକ୍କୁ ଦିଆଯାଏସି, ସେ ଦାନକେ
ତାମସ୍ ଦାନ କହେସନ୍ । ୨୨ ।

‘ଓଁ ତତ୍ ସତ୍’- ଏକ୍ତା ତିନ୍ ପରକାର ମହାପୁରୁ ବ୍ରହ୍ମକର ନାମ୍
କୁହାଯାଇଛେ । ସୁରୁସ୍ତି ସୁରଜିନାର ସମିଆଥୁ ଇ ତିନ୍‌ହି ଶବ୍ଦକୁ
ବାମ୍‌ହନ୍ ମାନେ, ବେଦ୍‌ମାନେ ଆର ଯଗ୍ୟ ମାନେ ରଚିତ୍
ହଇଛନ୍ । ୨୩ ।

ସେଥିରଲାଗି ବେଦ୍ ମନ୍ତ୍ରର ପଢ଼ା ବ୍ରହ୍ମବାଦୀ ଲୁକ୍କେ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧିଥୁ ଓଁ
ନାମ୍ ଉଚ୍ଚାରନ୍ କରି କରି ଯଗ୍ୟ, ଦାନ ଆର ତପ୍ ମୁଲ୍ କରସନ୍ । ୨୪ ।

କଲ୍ୟାଣକାମି ଲୁକ୍କେ ଇ ସବୁ ‘ତତ୍’ ଆଏ ବଳି ଭାବିକରି ତତ୍ ଉଚ୍ଚାରନ୍
କରି ବିନ୍ ଫଳର ଆଶେଁ କେଥିନି ପରକାରର ଯଗ୍ୟ, ତପ୍, ଦାନ
କରସନ୍ । ୨୫ ।

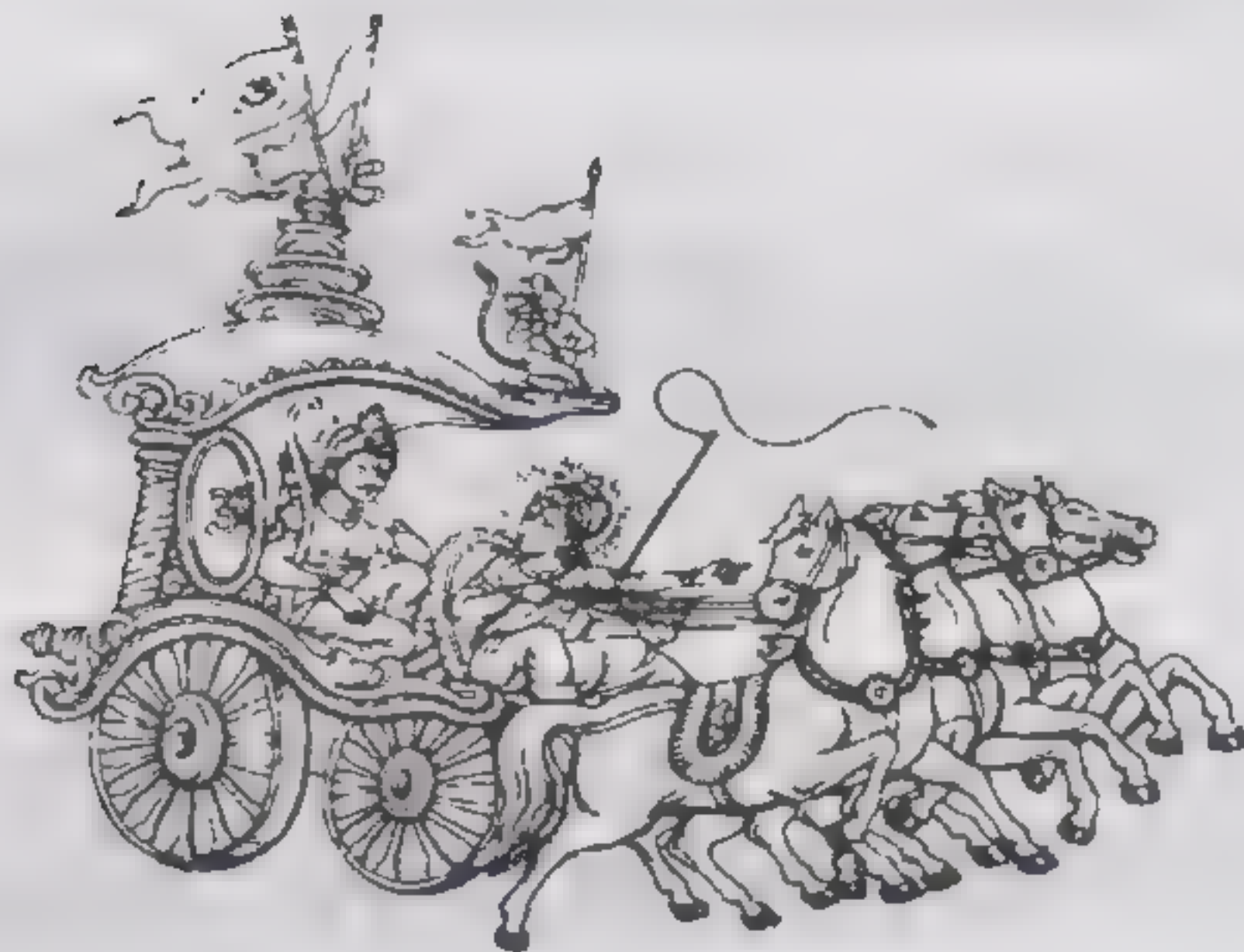
ସତ୍ - ପରମାତ୍ମାର ଇ ନାମ୍‌ଟା ସତ୍‌ଭାବ୍‌ଥୁ, ବଶିହାଁ ଭାବ୍‌ଥୁ ବେଭାର
ହେସି । ଆହୋ ପାରଥ ! ଅଏନ୍ କରମ୍‌ଥୁ ଭି ‘ସତ୍’ ଶବ୍ଦ ବେଭାର
ହେସି । ୨୬ ।

ଯଗ୍ୟ, ତପ୍ ଆର ଦାନ୍‌ଥୁ ଯେନ୍ ନିସ୍‌ଠା ଥୁସି, ତାହାକେ ସତ୍ ବଳି
କହେସନ୍ । ପରମାତ୍ମାର ଲାଗି କରମ୍ କଲେ ବେଶକ୍ ‘ସତ୍’ ବଳି
କହେସନ୍ । ୨୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ! ବିନ ଶ୍ରଦ୍ଧାଥୁ ହୋମ, ତପ, ଦାନ, ଆର ଉଁଝା
ଶୁଭକରମ୍ କରବାରଟାକେ ‘ଅସତ୍’ ବଳି କହେସନ୍ । ତ ସେ ସବୁ
ଜିଁ ଥଉନ୍ ଥଉନ୍ ଲାଭ ନାହିଁ ଦିଏ କି ମଲା ଉତାରେଁ ଭି ଲାଭ ନାହିଁ
ଦିଏ । ୨୮ ।

॥୩॥

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ସତର ଅଧ୍ୟାୟ ସରଳା ।
।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଅଠର ଅପିଆ

ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ - ହେ ମହାବାହୁ! ହେ ହୃଷିକେଶ! ହେ
ବାସୁଦେବ! ମୁଁ ସନ୍ୟାସ ଆର ତ୍ୟାଗର ଦୁହିଁ ତତ୍ତ୍ୱକେ ଭିନ୍ ଭିନ୍
କରି ଜାଣିବାକେ ଚାହୁଁଛି । ୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ - କେତେ ପଣ୍ଡିତମାନେ କାମ୍ୟ କର୍ମର
ତ୍ୟାଗକେ 'ସନ୍ୟାସ' ବଲି ବୁଝସନ୍ । କେତେ ଗ୍ୟାନିମାନେ ସକଳ
କର୍ମର ଫଳ ତ୍ୟାଗକେ 'ତ୍ୟାଗ' ବଲି କହେସନ୍ । ୨ ।

କେତେ ପଣ୍ଡିତ କହେସନ୍, କରମ୍ ମାତରକେ ଦୋଷ ଭରିଛେ, ତ
ସେଟା ତ୍ୟାଗ କରବାର କଥା । ଉଁଝା ପଣ୍ଡିତମାନେ କହେସନ୍ -
ଯଗ୍ୟ, ଦାନ, ଆର ତପ୍ତ କରମ୍ ତିଆର ନାହିଁ କରବାର କଥା । ୩ ।

ଆହୋ ମୁରଧୁନିଆଁ ଭରତବଂଶର ! ସନ୍ୟାସ ଆର ତ୍ୟାଗ- ଇ ଦୁହିଁଥୁ
ଆଘୋ ତ୍ୟାଗର କଥା କହୁଛେ ଶୁନ । ସାତ୍ତ୍ୱିକ, ରାଜସ୍ ଆର ତାମସ
ବଲି ତିନ୍ ରକମ ତ୍ୟାଗ ଅଛେ । ୪ ।

ଯଗ୍ୟ, ଦାନ, ଆର ତପ୍ତ କରମ୍ ତିଆର ନାହିଁ କରବାର କଥା,
ବରଂ ସେଟା ବେଶକ୍ କରବାର କଥା କାଁଜେ ବଏଲେ ଇ ତିନ୍ତା
କରମ୍ ବୁଧିମାନ ଲୁକକୁଁ ପବିତ୍ର କରସି । ୫ ।

ତ ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଆସକ୍ତି ଆର ଫଳ କାମନା ଛାଡ଼ିକରି ଇ ଯଗ୍ୟ
ଦାନ, ଆର ତପ୍ତ କରମ୍ ସାଁଗେ ସବୁ ପୁଜନ୍ କରମ୍ ନିଷ୍ଠେ କରବାର
କଥା । ଇଟା ହଉଛେ ମୋର ନିଝାଗ୍ ଅଏନ୍ ମତ୍ ଆଏ । ୬ ।

ହେଲେ ନିଅନ୍ତୁ କରନ୍ତୁ ତିଆରୀ କରବାରଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁସେ ।
ମାୟାମୋହଥୁ ପଡ଼ିକରି ସେଟା ତିଆରୀ କରିଦେବାରଟାକେ ତାମସ୍
ତିଆରୀ କହେସନ୍ । ୭ ।

ଯାହା କିଛି କରନ୍ତୁ ଅଛେ, ସବୁ ଦୁଃଖର ରୁପ୍ ଆଏ - ଏନ୍ତା ବୁଝିକରି
ଜନ୍ମି କିଏ ଦିହିକେ ଦୁଃଖାବା ତିଆବା ବଳି ଡରହେ କରନ୍ତୁ ତିଆରୀ
କରିଦେସି, ସେ ତିଆଗର ଫଳ ନାହିଁ ପାଏ । ଇଟାକେ ରାଜସ୍ ତିଆରୀ
କହେସନ୍ । ୮ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧିଥୁ କରନ୍ତୁ କରବାରଟା ହିଁ କରତବ୍ୟ
ବଳି ଭାବିକରି ଆସକ୍ତି ଆର ଫଳ କାମନା ଛାଡ଼ିକରି ଯେନ୍ କରନ୍ତୁ
କରାଯାଏସି, ସେଟା ହିଁ ସାତ୍ବିକ୍ ତିଆରୀ ଆଏ । ୯ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଅକୁଶଳ କରନ୍ତୁ ଦୈଷ୍ଟ ନାହିଁ ରଖେ, କି କୁଶଳ
କରନ୍ତୁ ଆସକ୍ତି ନାହିଁ ହୁଅନ୍, ସେ ସତ୍‌ଗୁଣର ଲୁକେ ହିଁ ଶୈଳାହୀନ,
ବୁଧିମାନ ଆର ସଥର ତିଆଗି । ୧୦ ।

ଦିହିଧାରୀ କେନ୍‌ସି ମୁନୁଷ୍ ପୁରାପୁରିଭାବେ ସକଳ କରନ୍ତୁ ତିଆରୀ
କରି ନାହିଁ ପାରେ, ତ ଯେ କରନ୍ତୁ ଫଳ ତିଆଗି, ତାହାକୁ ହିଁ ତିଆଗି
ବଳି କହେସନ୍ । ୧୧ ।

ଯେନ୍ ଲୁକ କରନ୍ତୁଫଳ ତ୍ୟାଗ ନାହିଁ କରେ, ସେ ମଲା ଉତାରେ
ଭଲ, ଅସାର ଆର ମେସରି ଏନ୍ତା ତିନ୍ ରକମର କରନ୍ତୁ ଫଳ ନିଶ୍ଚେ
ପାଏସି । ହେଲେ କରନ୍ତୁ ଫଳ ପୁରାପୁରି ତ୍ୟାଗ କରିଦେଲେ ସେ
କରନ୍ତୁ ଫଳ କେଭେଁ କାଲେ ଭି ନାହିଁ ମିଲେ । ୧୨ ।

ଆହୋ ମହାବାହୁ! ସାଂଖ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରରଥ ସକଳ କରମର ସିଧି ଲାଗି
ପାଁଚଟା କାରନ୍ କୁହାଯାଇଛେ, ସେ ସବୁ ତମକୁ କହି ଦଉଛେ ସୁନି
ପକ ।୧୩।

କରମ ସିଧିର ପାଁଚଟା କାରନ୍ ହେଲା- ୧. ଅଧିଷ୍ଠାନ, ୨. କରତା
୩. ଅନେକ ପରକାରର କରନ୍ ୪. କେଥୁନି ରକମର ଭିନ୍ ଭିନ୍
ଚେରେଷଟା ଆର ୫. ଦଏବ ।୧୪।

ମୁନୁଷ ମନ, କଥା ଆର ଦିହିଥୁ ଶାସ୍ତ୍ରରର ବିହିତ ଅବିହିତ ଯାହା କିଛି
ବି କରମ କରସି, ଇ ପାଁଚଟା ହିଁ ହଉଛେ ସେଥିର ମୂଳ କାରନ୍ ।୧୫।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ ନିଜର ମଇଲ ବୁଧିର ଲାଗି ଆତ୍ମାକେ କରତା ବଳି
ବୁଝସି, ସେ ମଏଲା ବୁଧିଆ ଅଜାନବାର ମୁନୁଷ ଠିକ୍ଟା ନାହିଁ
ବୁଝେ ।୧୬।

ଯାର 'ମୁଜ୍ଜି କରତା' ବଳି ଭାବ୍ ନାହିଁନ ଆର ଯାର ବୁଧି ସାଂସାରିକ୍
ଜିନିଷଥୁ କି କବାରେ ବୁଧି ନାହିଁ ହଇ, ସେ ମୁନୁଷ ଜଗତର ସମକୁ
ମାରିଦେଲେ ଭିଲ୍ ପରକୁତରେ କାହାକେ ନାହିଁ ମାରେ କି ପାପଥୁ
ବାପିଁ ନାହିଁ ହଏ ।୧୭।

ଗ୍ୟାଁତା, ଗ୍ୟାନ ଆର ଗୌଁୟ - ଇଟା ହଉଛେ ତିନବିଧ କରମ
ପ୍ରେରଣା । କରତା, କରନ୍ ଆର କ୍ରିଆ - ହଉଛେ ସେଥିର ତିନବିଧ
କରମ ସଂଗ୍ରହ ।୧୮।

ଗ୍ୟାନ, କରମ୍ ଆଉ କରତା - ଇମାନେ ଗୁନ୍ଭେଦ୍ ଡିନ୍ ଡିନ୍
ରକମର ବଳି ଶାସ୍ତ୍ରରଥ କୁହାଯାଇଛେ, ସେଟା ଭି ତମେ ମୋରନ୍ତୁ
ଭଲଭାବେ ଶୁନ । ୧୯ ।

ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନର ବଳେ ମୁନୁଷ୍ କେଥୁନି କିସମର ସବୁ ପ୍ରାଣୀରଠାନେ
ଗୁଟେ ଅମର ଅଖିତ୍ ପରମାତ୍ମାକେ ସମାନ୍ ଭାବେ ରହିଥିବାର ଦେଖି
ପାରସି, ସେ ଗ୍ୟାନ କେ ତମେ ସାତ୍ବିକ୍ ବଳିକରି ଜାନ । ୨୦ ।

ହେଲେ ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନର ବଳେ ମୁନୁଷ୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର ଠାନେ ଭିନ୍
ଭିନ୍ କେଥୁନି ଭାବ୍ (ଆତ୍ମା) ଦେଖସି, ସେ ଗ୍ୟାନକେ ତମେ ରାଜସ୍
ବଳି ଜାନ । ୨୧ ।

ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନଥ ମୁନୁଷ୍ ଏଖେଇ ଦିହିଥୁ ପୁରା ଆସକ୍ତ ହଇଯାଏସି,
ଯେନ୍ଟା ଯୁକ୍ତିହୀନ, ଅର୍ଥହୀନ ଆଉ ଛୁଛା ପାଲଟୁ, ସେଟାକେ ତାମସ୍
ବଳି କହେସନ୍ । ୨୨ ।

ଯେନ୍ କବାର ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧିଥୁ କରାଯାଏସି, ଯେନ୍ଥୁ କରତାର
ଅଭିମାନ, ଫଳ କାମନା, ରାଗ୍ ଦ୍ବେଷ୍ ନାହିଁ ଥାଏ, ସେଟାକେ ସାତ୍ବିକ୍
କରମ୍ କହେସନ୍ । ୨୩ ।

ହେଲେ ଯେନ୍ କବାର ଜହ୍ ମେହେନତ୍ଥୁ ହେସି ଆଉ ଭୋଗ୍ ଲାଲସାଥୁ
ଅହଁକାରି ଲୁକେ କରସନ୍, ସେଟାକେ ରାଜସ୍ କରମ୍ କହେସନ୍ । ୨୪ ।

ଯେନ୍ କବାରକମ୍ ପରାଭୋଗ୍, ଲାଭହାନି, ନୁକ୍ସାନ, ହିଁସା ଆଉ
ବଲବପ୍ତୁ କେ ବିଚାର ନାହିଁ କରେ, ଅଗ୍ବା ଅଗ୍ୟାନ୍ ଥୁ କରାଯାଏସି,
ସେଟାକେ ତାମସ୍ କରମ୍ ବଳି କହେସନ୍ । ୨୫ ।

ଯେନ୍ କରତା ନିଃସଙ୍ଗୀ, ଅହଂବାଦୀ ନାହିଁସେ, ଧିରଜ୍ ଆର ଖୁସ୍
ମିଜାଜବାଲା ଆନ ଆଉର କରମର ଫଲାଫଲ୍ ଥୁ ନିରବିକାର ଆନ,
ସେମାନକୁ ସାତ୍ତ୍ବିକ୍ କରତା କହେସନ୍ । ୨୬ ।

ଯେନ୍ କରତାର ଆସକ୍ତି ଥୁସି, କରମର ଫଳେ ଆଶା ଥୁସି, ଯେ ଲୁଭି
ଥାଏ, ପରକେ କଲବ୍ଦ୍ଧା ଦେସି, ଯେ ଅଶୁଦ୍ଧାରୀ ଆର ହୁଁସି କାଁଦି
ସୁଖ ଦୁଖଥୁ ବୁଝିଥୁସି, ତାହାକେ ରାଜସ୍ କରତା କହେସନ୍ । ୨୭ ।

ଯେନ୍ କରତା ଅସୁକ୍ତିଆ, ଅଶିକ୍ଷିତ୍ ଅଭିମାନୀ, ଲବାର, ହୁଁକ୍ରିଆ
ପରର ଜୀବକା ବୁଝାସି, ଅସିଆଁନତି ଦୁଖି ବିସ୍ମୟବାଲା, ନିସତ୍
ଆର ଲେଠ୍ରିଆ ଥାଏ, ତାହାକେ ତାମସ୍ କରତା କହେସନ୍ । ୨୮ ।

ଆହୋ ଧନଜୟ ! ବୁଧି ଆର ଧୂରତି ଭି ଗୁନର ଭେଦେ ତିନ୍ ରକମର
ଥାଏ, ସେ କଥା ପୁରା ଭାବେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କରି କହୁଛେଁ ଶୁନିଜ । ୨୯ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଯେନ୍ ବୁଧି ପ୍ରବୃତ୍ତି ନିବୃତ୍ତିକେ, କାର୍ଯ୍ୟ-ଅକାର୍ଯ୍ୟକେ,
ଭୟ-ନିରଭୟ କେ, ବଧାନ୍ ମୋକ୍ଷକେ ଭଲକରି ଜାନ୍ସି, ସେ ବୁଧି
ସାତ୍ତ୍ବିକୀ । ୩୦ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ମୁନୁଷ୍ ଯେନ୍ ବୁଧିଥୁ ଧରମ୍ ଅଧରମ୍, କାର୍ଯ୍ୟ
ଅକାର୍ଯ୍ୟକେ ଭଲକରି ଜାନ୍ ନାହିଁ ପାରେ, ସେ ବୁଧି ରାଜସି । ୩୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଅଗ୍ୟାନଥୁ ବାଁପି ହଲକରି ଯେନ୍ ବୁଧି ଅଧରମ୍
କେ ଧରମ୍ ବଳିକରି ମାନ୍ସି ଆର ଦୁସରା ସବୁ ବିଷେ କେ ଭି
ଭଲଟିଆ ଧରସି, ସେ ବୁଧି ତାମସି । ୩୨ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ମୁନୁଷ୍ଠ ଯେନ ଧୂରତିର ଧ୍ୟାନଯୋଗଥୁ ମନ, ପରାନ୍
ଆର ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନକୁ ସିରିଫ୍ ଭଗବତ୍ ପରାପତ୍ ଆତ୍ମକେ ସୁତରାସି,
ସେ ଧୂରତି ସାଦ୍ବିକା । ୩୩ ।

ହେଲେ ହୋ ଅରଜୁନ ! ଯେନ ଧୂରତିର ବଳେ ମୁନୁଷ୍ଠ ଫଳ ଆଶା
ରଖି କରି ଅତିଶେ ଆସକ୍ତି ଥୁ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ ଆର କାମ ଧାରନ୍ କରସି
ସେ ଧୂରତି ରାଜସୀ । ୩୪ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଲବାର ବୁଧିର ଟେନ୍ଦ୍ରା ଏଁରେଗିଆ ମୁନୁଷ୍ଠ ଯେନ
ଧୂରତିର ବଳେ ଝୁମରା, ତରଭଏ, ଚିନ୍ତା, ଦୁଃଖ, ବିସ୍ମୟ ଆର
ଭରାଟ୍, ରୁଦ୍ଧାବ୍ ବି ନାହିଁ ଛାଡେ (ଛାପକିଥିସି) ସେ ଧୂରତି
ତାମସୀ । ୩୫ ।

ଆହୋ ମୁରଧୁନିଆ ଭଗବତ୍ ! ତିନି ରଜମର ସୁଖ ଭି ତମେ ଶୁନ ।
ସାଧକମାନେ ଭଜନ୍ ଧ୍ୟାନ ଆର ସେବା ବ୍ୟସେରାର ବଳେ ଯେନ
ସୁଖ ପାଏସନ୍, ସେଥି ସଂସାରର ସବୁ ଦୁଃଖ ମେଟିଯାଏସି । ଜଦିରବି
ସେ ସୁଖଟା ପହେଲା ମହରା ବାଗିର ଲାଗସି ହେଲେ ପଛେ ଅମରୁତ୍
ବାଗିର ଲାଗୁଥିସି, ଆତ୍ମା ବୁଧିର ପରସାଦନ୍ତୁ ଜ ଜାତ୍ ହେବାର
ସୁଖକେ ସାଦ୍ବିକ୍ ସୁଖ କହେସନ୍ । ୩୬-୩୭ ।

ଯେନ ସୁଖ ବିଷୟା ଆର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମେଲ୍ ହେଲେ ମିଲସି, ସେଟା
ପହେଲା ଭୋଗ ସମିଆଥୁ ଅମରୁତ୍ ବାଗିର ଲାଗସି, ହେଲେ ପଛେ
ମହରା ବାଗିର ଲାଗସି, ସେ ସୁଖକେ ରାଜସ୍ କହେସନ୍ । ୩୮ ।

ଯେନ ସୁଖ, ଭୋଗ ସମିଆଥୁ ଆର ଶେଷେଁ ଭି ଆତ୍ମାର ମୋହକାରକ୍
ଆଏ, ଝୁମରା, ନିସ୍ତୀଆ ଆର ପରମାଦନ୍ତୁ ଜାତ୍ ସେ ସୁଖକେ ତାମସ୍
ବଲି କହେସନ୍ । ୩୯ ।

ପୁରଥୁ, ମେଘ, ଦେବତାମାନଙ୍କରଠାରେ କି ଆର କେନ୍ଠାରେ ଏକା
କେନ୍ସି ପ୍ରାଣୀ କି ଜିନିଷ ନାହିଁନ, ଯେ କି ପରକୁଟି ଜାତ ତିନିହି
ଗୁନୁ ଛଡେଇ ହଇଛେ । ୪୦ ।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ! କରମ୍ ସଭାବୁ ଜାତ ଗୁନର ମୁଲେ ବାମ୍ବନ,
କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଆର ଶୁଦ୍ରର ମାନେକୁ ବାଆଁଟି ହଇଛନ୍ । ୪୧ ।

ମନର ନିଗ୍ରହ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଦମନ, ତପ୍, ଶୌଚ, କ୍ଷମା, ମନ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ
ଦିହିକେ ସରଲ ରଖିବାରଟା, ବେଦ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ଇଶ୍ବର ଆର ପରଲୋକ୍ଥ
ସଧ ରଖିବାରଟା, ବେଦ୍ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ିବାର - ପଢ଼ାବାରଟା ଆଉର
ଆସ୍ତିକ୍ ହେବାରଟା ହଉଛେ ବାମ୍ବନ ମାନଙ୍କର ସଭାବର
କରମ୍ । ୪୨ ।

ଶୌର୍ଯ୍ୟ, ତେଜ୍, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ଦକ୍ଷତା, ଯୁଧ୍ୟନ୍ ନାହିଁ ପଳାବାରଟା, ଦାନ
ଦେବାରଟା, ମାଲିକ୍ ଭାବ୍ - ଇ ସବୁ ହଉଛେ କ୍ଷତ୍ରୀୟମାନଙ୍କର
ସଭାବର କରମ୍ । ୪୩ ।

ଚାଷବାସ୍, ଗାଂଧବଲଦ୍ ପୁଷ୍ପବାରଟା ଆଉର ବିନ୍ ଠକାଉଣାର ବନିଜ୍
ବେପାର ହଉଛେ ବୈଶ୍ୟ ମାନଙ୍କର ସଭାବର କବାର । ସବୁ ବରନ
(ବାମ୍ବନ, ଖେତ୍ରି, ବୈଶ୍ୟ)ର ସେବା କରବାରଟା ହଉଛେ
ଶୁଦ୍ରମାନଙ୍କର ସଭାବର କରମ୍ ଆଏ । ୪୪ ।

ନିଜର ନିଜର ସଭାବର କବାର କଲେ ମୁନୁଷ୍ ପରମ୍ ସିଧି ପାଏସି,
ସେଟା କେନ୍ତାକରି ପାଏସି ତମେ ଶୁନ୍ତେଲ୍ ଯ । ୪୫ ।

ଯେନ୍ ପରମେଶ୍ଵରନ୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଜନମ୍ ହଇଛନ୍ ଆର ଯାରନ୍ କ
ସବୁ ଜଗତ୍ ଚାପିଛେ, ସେ ପରମେଶ୍ଵର କେ ନିଜର ସଭାବର କବାର
କମେ ପୂଜାଧଜା କଲେ ମୁନୁଷ୍ଠ ପରମ୍ ସିଧି ପାଏସି ।୪୬।

ଭଲ୍ ଆଚରନର ପରହର ଧରମ୍ ନିଜର ଧରମ୍ ଯେତେ ବିନ୍
ଗୁନର ହେଲେ ଭଲ୍ ସେଟା ବଡ଼ ଆଏ, କାଁଜେ ବଏଲେ ନିଜର
ସଭାବେ ଧରମ୍ କରମ୍ କଲେ ମୁନୁଷ୍ଠ ପାପ୍ ନାହିଁ ହିଏ ।୪୭।

ଆହୋ କୁନ୍ତର ପୁଓ ! ଦୋଷ୍ ମେସିଥିଲେ ଭଲ୍ ନିଜର ସଭାବ୍ କରମ୍
ତ୍ୟାଗ୍ ନାହିଁ କରବାର କଥା, କାରନ୍ କୁଏ ଜେନ୍ତା କୁହୁଲାଥୁ ଢାଁପି
ହଇଥିସି, ସବୁ କରମ୍ ସେନ୍ତା କେନ୍ସି ଦୋଷ୍ଥି ମେସିଥିସି ।୪୮।

ସବୁଠାନ୍ ଆସକ୍ତି ଛାଡ଼ିକରି ବୁଧୁର ବଲେ ବିନ୍ କାମନାଥୁ ଦିହିମନ୍ କେ
ଆଏତେ ରଖିଥିବାର ମୁନୁଷ୍ଠ ସନ୍ୟାସ୍ ଯୋଗ୍ ଥୁ ସିଧି ମୁକ୍ତି
ପାଏସନ୍ ।୪୯।

ସିଧି ମୁକ୍ତି ପାଇଥିବାର ମୁନୁଷ୍ଠ ଯେନ୍ ରକ୍ମେ ବରମ୍ ହ
ପରମାତ୍ମାକେ ପାଏସି, ସେଟା ହୋ କୁନ୍ତର ପୁଓ ! କମ୍ ହିସାବେ
ମୋରନ୍ ବୁଝିନିଅ । ସେଟା (ପରମାତ୍ମା ପରାପତ୍) ନିଦାନ୍ ଗ୍ୟାନ୍
ଆଏ ।୫୦।

ନିରମଲ୍ ବୁଧୁଥୁ ସରଲ୍ ସାଦ୍ବିକ୍ ହଇକରି ଶବଦ୍ ବାଗିର ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ବିସୋ
ତିଆଗ୍ କରି କରି ଛିନା ଆର ଚାତର ପବିତ୍ରଠାନ୍ ଦରକାର୍ ହିସାବେ
ଖାଏଲେ, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ (ଦିହି, ମନ, ବାଣୀ) କେ ଆଏତେ ରଖିଲେ,
ବଏରାଗର ବଲେ ରାଗ୍ ଦ୍ଵେଷ୍ କେ ଅନାମେତ୍ ମେଟେଇଦେଲେ,

ଅହଁକାର, ବଳ, ବସ୍ତୁ, ଉରାଟ, କାମ, ରିସ୍ତା ତ୍ୟାଗକରି କରି ମମତା ଶୁଦ୍ଧନ୍ ହଇକରି ସିଆଁନ୍ତି ମନେ ଲଗେତ୍ ଧ୍ୟାନଯୋଗଥୁ ରହେଲେ ମୁନୁଷ୍ଟ ବରମହ ପରାପତର ଲାଏକ୍ ହେସି । ୪୧-୪୨-୪୩ ।

ଯେନ୍ ସାଧକ୍ ବ୍ରହ୍ମଭାବଥୁ ଗୁଚେ ହଇଯାଏସି, ସେ କାହାର ଲାଗି ଶୋକ୍ ନାହିଁ କରେ କି କେନ୍ସି ଆଶା ନାହିଁ ରଖେ । ସେ ଝେନକ୍ ସବୁ ଜୀବକେ ସମାନ ଦେଖିସି, ମୋର ପରାଭକ୍ତି କେ ପାଇ ଯାଏସି । ୪୪ ।

ସେନ୍ତା ପରାଭକ୍ତିଥୁ ସାଧକ୍ ମତେ (ପରମାତ୍ମାକେ) ମୁହିଁ କିଏ, କେନ୍ତା କାଶା, ସେଟା ଭଲକରି ଜାନିପାରସନ୍ । ସେ ଭକ୍ତିଥୁ ମତେ ଜାନିକରି ମୋର ଭିତ୍ରେ ଗୁଚେ ହଇଯାଏସନ୍ । ୪୫ ।

ମୋର ଆଶ୍ରା ନ କର୍ମଯୋଗୀ ତ ହରମେସା ସକଲ୍ କରମ୍ କରୁଥିଲେ ଭିଲ୍ ମୋର ଦୟା ପରସାଦ୍ ପାଇକରି ଶେଷେଁ ତରିଯାଏସନ୍, ପରମ୍ ଅମର ପଦ୍ ପାଏସନ୍ । ୪୬ ।

ମନେ ମନେ ସବୁ କବାର ମୋର ନ ସଂପିଦିଅ, ସମ୍ବୁଧିଆ ଯୁଗୀ ପାଲଟିକରି ମତେ ଗ୍ୟାନ୍ କର ଆଉର ସରଲ୍ ମୋରଠାନେ ମନ୍ ଲଗ । ୪୭ ।

ଏନ୍ତାଭାବେ ମୋରଠାନେ ମନ୍ ଲଗାଲେ ତମେ ମୋର କୃପାନ୍ ସବୁ ଅଲହନ୍ ଦୁଖୁଁ ତରିଯିବ । ଜଧ୍ରି ଅହଁକାର ମନେ ମୋର କଥା ନାହିଁ ଶୁନ୍ବ, ତମର ପରମାଧିଆ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହଇକରି ଦୁରଗତି ପାଏବ । ୪୮ ।

ତମେ ଯେନ୍ ଅହଙ୍କାରର ଉଧେ ‘ମୁଇଁ ଯୁଧ୍ୟ ନାହିଁ କରେ’ ବଳି
କେତେ ଭାଲି ହୁରଗୁନି ହଉଛ, ଇ ଅଭିମାନ ଛୁଛା ଆଏ, କାରନ୍
ତମର ପରକୁଟି ତମକୁ ଘିଟିଟାନିକରି ଯୁଧ୍ୟଥୁ ଲଗାବା । ୪୯ ।

ଆହୋ ବାବୁ କୁନ୍ତର ପୁଓ ! ତମେ ମୋହ ମାୟାଥୁ ପଡ଼ିକରି ଯେନ୍
କବାରେ ମନ୍ ନାହିଁ ଦେବାର, ସେଟା ଭି ନିଜର ସଭାବ୍ କରମଥୁ
ବାଧିଁ ହଇକରି କରବ । ୫୦ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଇଶ୍ବର ସବୁ ଜୀବର ହୁରଦେଁ ରହିକରି ଦିହର
ଜନ୍ତରଧାରୀମାନକୁ ନିଜର ମାୟାମହନିଥୁ କରମ୍ ଅନ୍ୟାରେ ପୁତଲି
ବାଗିର ନଚାସନ୍ / କିନ୍ଦରାସନ୍ । ୫୧ ।

ଆହୋ ଭାରତ ! ତମେ ସବୁ କିସମେ ସେ ମହାପୁରୁର ପାହା ପଦ୍ମେ
ଶରନ୍ ପଶ । ସେ ପରମାତ୍ମାର କୁରପାନ୍ତୁ ତମେ ପରମ୍ ସିଆଁନ୍ତି
ଆର ପରମ୍ପାମ୍ ପାଏବ । ୫୨ ।

ଏନ୍ତା ଇ ଗୁପତନ୍ତୁ ଭି ଅଏଧକା ଗୁପତ୍ ଗ୍ୟାନ ମୁଇଁ ତମର ଆଘେ
କହେଲି । ଏହେଦେ ତମେ ଇ ଗ୍ୟାନକେ ଅଏନ୍ କରି ବିଚାର କର
ଆର ଯେନ୍ତା ମନ୍ ଲାଗୁଛେ ସେନ୍ତା କର । ୫୩ ।

ମୋର ସବ୍ସେ ବଡ଼ ଗୁପତ୍ କଥା ଆର ଘାଏ ଶୁନ । ତମେ ମୋର
ଜହ ସେନ୍ହୋ ଆହାଲାଦର ବଳି ତମକୁ ଇ ପରମ୍ ହିତକର କଥା
ଫେର ପାରେ କହେମି । ୫୪ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ତମେ ମୋରଠାନ୍ତେ ମନ ଲଗା, ମୋର ଭଗତ୍ ହଜ ଯ, ମୋର ପୁଝାରୀ ହଜ ଯ, ମତେ ଜୁହାର କର । ଏନ୍ତା କଲେ ତମେ ମତେ ବେଶକ୍ ପାଏବ, ଇଟା ମୁଇଁ ତମକୁ ସତ୍ କରି କହୁଛେଁ, କାରନ୍ ତମେ ମୋର ଅଏସୋ ଢକ୍‌ଢକା ଅ । ୧୪ ।

ସବୁ ଧର୍ମ (କରବାର ଲାଏକ୍ କବାର କମ୍) ମୋର ନ ଉଲ୍‌ଦି । ଜୁଗରେଇ ଦେଇକରି ତମେ ସିରିଙ୍ ମୋର ଶରନ୍ ପଶ । ମୁଇଁ ତମକୁ ସବୁ ପାପୁଁ ମୁକ୍ତି ଦେମି, ତମେ ଶୁଚନା । ଚିନ୍ତା ନାହିଁ କର । ୧୫ ।

ତମେ ଇ ଗୀତାର ଗିଆନ୍‌କେ କେଭେଁ ଭି ଅତପସ୍‌ସୀ, ଅଭଗତ୍ କି ଶୁନ୍‌ବାର ମନ ନାହିଁ ଥିବାର ମୁନୁଷକୁ ନାହିଁ କହେବାର କଥା । ଆଉର ଯେ ମୋର ଭୁଲ୍‌ରୁକ୍ ନୁରସି, ନିନ୍ଦା କରସି-ତାହାକେ ତ ବିଲକୁଲ୍ ନାହିଁ କହେବାର କଥା । ୧୬ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ମୋରଠାନ୍ତେ ପ୍ରେମଭକ୍ତି ରଖିକରି ଇ ଅତିଶେ ଗୁପ୍ତର ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ରର ମୋର ଭଗତ୍‌ମାନଙ୍କର ଆଦେ କହେବେ, ସେ ମତେ ହିଁ ପାଏବେ, ଇଥ୍ କେନ୍‌ସି ଶଙ୍କା ନାହିଁନ । ୧୭ ।

(ମୋର ଭସତ୍ ହେବାର କବାର କଲା) ମୁନୁଷ ମଏଧେଁ ତାରନ୍‌କୁ ବଡ଼ ଆର କିହେ ନାହିଁନ । ଇ ସାରା ପୁରଥୁନ ତାକରନ୍‌କୁ ବଲି ମୋର ଜହ ପ୍ରିୟ ଦୁସରା କିହେ ପଛକେ ଭବିଷ୍‌କେ ଘଲେ ନାହିଁ ହୁଅନ୍ । ୧୮ ।

ମୁଇଁ ତମକୁ ଇ ମତେଁ କହୁଛେଁ ଯେ, ଯେନ୍ ଲୁକେ ଆମର ଦୁହିକର ଇ ଧରମ୍ ମଏ କଥା ବାଟାର ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ବେ, ମୁଇଁ ତାକର ଗ୍ୟାନ୍ ଜଗ୍ୟର ପୂଜା ପାଏମି । ୧୯ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ଠ ସଧା/ଶରଧା ରଖିକରି, ଦୋଷ ନାହିଁ ଦେଖିକରି ଗୀତା
ଶାସ୍ତ୍ରର ଶୁନ୍ଦେ ଖାଲି, ସେ ଭି ପାପୁଁ ମୁକ୍ତି ପାଇକରି ପୁରନ୍
କରତା ଲେଖେନ୍ ଭଲ ଗତି ପାଏବେ । ୭୧ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! କାଣା ଇ ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ରରକେ ତମେ ଏକ୍ମନେ ଏକ୍
ଚିତେ ଶୁନ୍ଲ ତ ? ଆହୋ ଧନ୍ୟ ! ତମର ଅଗ୍ୟାନ୍ ମୋହଟା
ମେରୁଲା କାଏ ? । ୭୨ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ ଅରୁଧ ! ଆପଣକର ଦୟା କୁରପାନୁ
ମୋର ମୋହ ପଏରଛା ମେଟିଗଲା, ମୁଇଁ ଇଛେନ୍ ସୋର ସୁତର
ପାଇଗଲିଁ, ମୋର ଶିକା ଭରମ୍ ପୁରାପୁରି ଉଠି ଗଲା । ତ ଏତକେ
ମୁଇଁ ଆପଣକର କଥା ମାନୁନି । ୭୩ ।

ସନ୍ଜଜ କହେଲେ- ଏନ୍ତା ଭାବେ ମୁଇଁ ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବ୍ ଆର ଅରଜୁନ୍
ମହାତ୍ମାର ଇ ଆକାଭୁତ୍ ରୁଆଁ ଟେକିରା ଗୁପ୍ତିଆ ଭେଦର କଥାବାର୍ତ୍ତା
ଶୁନ୍ଲି । ୭୪ ।

ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବର ଦୟାନେ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ପାଇକରି ମୁଇଁ ଇ ଅତିଶେ
ଗୁପ୍ତ ଯୋଗ୍ ଅରଜୁନ୍ କହୁଥବାରଟା ଖୁଦ୍ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଭଗବାନ୍
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଚୁଡୁଁ ପରତଏଶ୍ ଶୁନିଛେ । ୭୫ ।

ହେ ରାଜନ୍ ! ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଉର ଅରଜୁନ୍ ଗୁପ୍ତିଆଁ କର ଇ
ଗୁପ୍ତିଆ, କଲ୍ୟାଣ କର ଆରୁ ଆଚମିତ୍ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଘାଏକେ ଛନ୍କେ
ସୋର କରି କରି ମୁଇଁ କେଥୁନି କେତେ ଉସତ୍ ହଉଛେ । ୭୬ ।

ହେ ରାଜନ୍ ! ଶ୍ରୀହରି କର ସେ ଅତିଶେ ଦିବ୍ୟରୂପ ସୁରତା କରି କରି
ମୋର ମନଟା ବଢ଼ା ଆଶ୍ଚରିଜ୍ ହଉଛେ ଆର ଛନ୍ ଛନ୍ କେ ମୁକ୍ତି
ଉପର୍ ହଉଛେ । ୭୭ ।

ହେ ରାଜନ୍ ! ଯେନ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଛନ୍ ଆର
ଯେନ ଗାଣ୍ଡିବଧାରୀ ଅରଜୁନ୍ ଅଛନ୍, ମୋର ମତେ ସେଆଡ଼େ ଶିରି,
ଜିତ, ବିଭୁତି ଆର ଅଟଳ ନିତି ନିଶ୍ଚେ ରହିଛେ । ୭୮ ।

।।୩।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଅଠର ଅଧିଆ ସରଳା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

